

# Vụ Án Kỳ Lân Đầm Bích Thủy

## Contents

|                                   |          |
|-----------------------------------|----------|
| <b>Vụ Án Kỳ Lân Đầm Bích Thủy</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .             | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .             | 8        |
| 3. Chương 3 . . . . .             | 15       |
| 4. Chương 4 . . . . .             | 20       |
| 5. Chương 5 . . . . .             | 26       |
| 6. Chương 6 . . . . .             | 35       |
| 7. Chương 7 . . . . .             | 41       |
| 8. Chương 8 . . . . .             | 46       |
| 9. Chương 9 . . . . .             | 54       |
| 10. Chương 10 . . . . .           | 61       |
| 11. Chương 11 . . . . .           | 67       |
| 12. Chương 12 . . . . .           | 72       |
| 13. Chương 13 . . . . .           | 77       |
| 14. Chương 14 . . . . .           | 82       |
| 15. Chương 15 . . . . .           | 88       |
| 16. Chương 16 . . . . .           | 93       |
| 17. Chương 17 . . . . .           | 98       |
| 18. Chương 18 . . . . .           | 104      |
| 19. Chương 19 . . . . .           | 111      |
| 20. Chương 20 . . . . .           | 117      |
| 21. Chương 21 . . . . .           | 123      |

## Vụ Án Kỳ Lân Đầm Bích Thủy

---

### Giới thiệu

Truyện Long đồ án quyền tập Quyển 2 Vụ án kỳ lân đầm Bích Thủy của tác giả Nhĩ Nhã là một truyện Thử Miêu, tiểu

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-an-ky-lan-dam-bich-thuy>*

### 1. Chương 1

#### CHƯƠNG 1

[Huyết nhuộm đầm Bích Thủy]

.

Dãy núi Thiên Sơn, nằm ở ải ngoại Tây Bắc xa xôi, bắc ngang Hắc Hãn\* Hồi Hột, kéo dài tới Tây Hạ, tiếp cận với màn trời nơi cao nhất, đỉnh núi quanh năm bao phủ bởi tuyết trắng, cực kỳ hùng vĩ.

\*(Hắc Hãn là một vương triều tồn tại cuối thời Ngũ đại thập quốc – Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu – cho tới triều đại Nam Tống.)

Phái Thiên Sơn là một trong những đại môn phái thành lập sớm nhất giang hồ, cũng là môn phái thần bí nhất, kỳ võ học được cho là khởi nguồn của võ học Trung Nguyên. Hiện nay võ lâm không ít những nhân vật thái sơn bắc đẩu, kỳ võ học sư thừa (kể nghiệp thầy), đều có chút liên hệ sâu xa với phái Thiên Sơn.

Nhưng vì phái Thiên Sơn nằm ở vị trí quá mức xa xôi, lại quá mức thần bí, nhiều năm qua, võ lâm Trung Nguyên cũng nhận biết không sâu, trước đây đã được xem như võ học thánh địa mà cúng bái. Cho tới khi xuất hiện một người, khiến phái Thiên Sơn trở thành thiên hạ đệ nhất đại môn phái, người này, chính là Thiên Tôn.

Người giang hồ thường nói, mỗi một giáp (60 năm) mới có thể có một thời đại hưng thịnh, thời đại hưng thịnh này, sẽ có anh hùng xuất hiện tụ tập, đến khi những anh hùng này đều ẩn lui, thường thường võ lâm sẽ yên lặng trong một thời gian thật dài, mới có thể xuất hiện thời đại hưng thịnh thứ hai, có những thiên tài và anh hùng của thời đại hưng thịnh thứ hai xuất hiện.

Giang hồ trước khi Triển Chiêu bọn họ sinh ra, đã yên lặng rất lâu rồi, mà trước những năm tháng chờ đợi buồn chán đó, là một niên đại cực độ vinh quang của võ lâm Trung Nguyên.

Khoảng sáu mươi năm trước, võ lâm Trung Nguyên là một mảnh hỗn loạn, lúc đó nhân tài võ lâm xuất hiện lớp lớp, các lộ cao thủ tập hợp, giang hồ giới đấu (đánh nhau bằng binh khí), cao thủ luận võ, thôn tính môn phái, hầu như mỗi ngày đều diễn ra. Mà trong thời loạn thế đó, đã xuất hiện hai vị kỳ tài mà tới nay cũng chưa ai có thể vượt qua.

Giống như vạn vật trên thế gian này có âm thì có dương, có đen thì có trắng, các anh hùng cũng thường xuyên song song đối đối (đi cùng nhau hoặc đối đầu nhau) mà xuất hiện, có bạn có thù, đây đó ganh đua, chia đều thiên hạ.

Sáu mươi năm trước danh tiếng vang vọng nhất, có hai nhân vật là Thiên Tôn và Ân Hưu.

Cuộc đời hai người này có thể nói là truyền kỳ đến cực điểm, nhưng truyền kỳ nhất, chính là thiên phú võ học của bọn họ, cùng với tính cách cực đoan.

Địa vị của phái Thiên Sơn chân chính tiến vào trong tầm mắt của mọi người, chính là vì Thiên Tôn.

Thiên Tôn là tôn xưng của mọi người dành cho hắn, về phần tên thật của Thiên Tôn vốn gọi là gì, thiên hạ không ai biết.

Thiên Tôn và Ân Hưu như nhau, xuất thân thập phần thần bí, bọn họ đến từ đâu, khi trẻ từng trải qua những việc gì, đều không ai biết đến, chỉ biết Thiên Tôn là từ đỉnh núi Thiên Sơn cao vạn trượng chạy xuống, Ân Hưu càng kỳ quái hơn, có lời đồn hắn là từ mười tám tầng địa ngục bò lên trên.

Hai người này công phu tuyệt nhiên bất đồng, tính cách cũng mỗi người một kiểu, nhưng mà hai người này, tại thời kỳ hô phong hoán vũ trong võ lâm, hết như song long xuất hải, càn quấy tới nỗi để vương đương thời cũng sợ bọn họ ba phần, một người nhất thống võ lâm Trung Nguyên chính phái, một người nhất thống võ lâm Trung Nguyên tà phái, hai người hễ ai ắt xì một cái thì thiên hạ sẽ run ba cái. Bất quá nói đến cũng lạ, hai người này một chính một tà, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng xung đột\*, thỉnh thoảng đây đó bêu xấu nhau một chút, không có gì làm thì còn có thể thoải mái mà uống với nhau một chén, quan hệ rất vi diệu.

\*(chỗ này nguyên văn là “tử khải”, tiếng địa phương của Bắc Kinh, ý là đối nghịch với người nào đó, biểu đạt thái độ không thể bỏ qua cho đối phương, nhưng dùng từ này trong câu này thấy nó kỳ quá nên ta đổi luôn thành “xung đột” cho dễ hiểu =”=)

Cũng vì thế, năm đó là thời đại chính tà hai phái ở chung hòa hợp nhất, cục diện hỗn loạn thủy hỏa bất dung trước đây cũng theo đó mà ngưng hẳn, hai người quét ngang võ lâm bốn phương rồi lại đồng thời thoái ẩn giang hồ. Từ đó về sau, võ lâm Trung Nguyên cũng xuất hiện bầu không khí hòa bình hiếm có, các

môn phái phát triển thịnh vượng, người trẻ liên tiếp xuất hiện, cũng không có cảnh người chết ta sống như quá khứ nữa. Cho nên, Thiên Tôn và Ân Hầu ngoại trừ được tôn sùng như một bậc võ lâm thánh nhân, thì danh tiếng ở dân gian hay triều đình cũng đều tốt.

Nói chung, Thiên Tôn là thành công nhất và cũng là minh chủ chính phái được mọi người thừa nhận và tín phục. Mà Ân Hầu thì là truyền kỳ nhất, cũng là tà giáo giáo chủ ít bị người lên án nhất.

Đương nhiên, cái gì minh chủ a, giáo chủ a, đều là tôn xưng của hậu nhân đối với hai người, hai người bọn họ trước tới nay chưa hề thừa nhận.

Sau khi Thiên Tôn và Ân Hầu thoái ẩn giang hồ, lưu lại hai môn phái.

Thiên Tôn lưu lại chính là phái Thiên Sơn, Ân Hầu lưu lại chính là Ma cung.

Nếu như nói khi Thiên Tôn và Ân Hầu tại nhiệm, hai đại môn phái này là phong cảnh (nở mày nở mặt) lại phong tao (đứng đầu), vậy thì đây gọi là ‘cửa lớn thì có khách đến thăm’, nhân tài giang hồ mới có chút tài năng đã muốn đầu nhập vào hai phái này làm đệ tử.

Bất quá căn cứ tính cách khác biệt của Thiên Tôn và Ân Hầu, đồ đệ mà hai phái thu nhận cũng mỗi người một kiểu, cho nên đến vài năm sau, quang cảnh hai phái cũng là mỗi nơi mỗi kiểu.

Trước tiên là nói về phái Thiên Sơn.

Lúc này đã nói, Thiên Sơn ở ngoài biên giới nước Tống, ngọn núi này cao đến mấy vạn thước, chỉ có thần tiên hay một người như thần tiên là Thiên Tôn mới có thể ở lại. Còn về phần nơi phái Thiên Sơn lập phái thu đồ đệ, tuy rằng treo bài biển (bảng hiệu) phái Thiên Sơn, nhưng không nằm ở Thiên Sơn. Mà nằm ở “Tiểu Thiên Sơn”.

“Tiểu Thiên Sơn” này là nơi nào?

Tiểu Thiên Sơn nằm ở tây bắc biên giới Đại Tống bên cạnh Hi Châu phủ về phía Tây, một nơi gọi là trấn Bích Thủy.

Hi Châu phủ là một nơi rộng lớn, nối liền hai vùng Tây – Nam vắng lai, thập phần phồn hoa. Trấn Bích Thủy là một trấn nhỏ, trong trấn có nhất sơn thập bát đầm, phong cảnh đẹp như tranh.

Cái gọi là nhất sơn thập bát đầm, là toàn bộ trấn ngoại trừ một mảnh đất bằng, thì toàn bộ đều bị một ngọn núi cao nguy nga chiếm lĩnh, mà trên núi có mười tám đầm nước, thác nước cũng rất nhiều, tươi đẹp tú mỹ. Ngọn núi này, tên thường gọi là núi Bích Thủy, chính là Tiểu Thiên Sơn trong truyền thuyết.

Phái Thiên Sơn nằm ở ngay trên đỉnh núi Tiểu Thiên Sơn, phái Thiên Sơn chiếm một vùng rộng lớn, sơn trang từ chân núi kéo dài tới đỉnh núi, trong môn phái chỉ riêng đệ tử thôi đã có vài ngàn, còn chưa tính những đệ tử đã mãn sư (hết khóa học) hạ sơn, cùng với số lượng được phân công đi khắp nơi, càng đừng nói những tục gia đệ tử mang danh của phái Thiên Sơn, có thể nói là nhà lớn nghiệp lớn.

Võ lâm nhân sĩ nhắc tới phái Thiên Sơn, thường sẽ có chút nghĩa khác.

Phái Thiên Sơn mà Thiên Tôn ở, nằm ở ải ngoại, nơi đó ngoại trừ bảo bối đồ đệ Bạch Ngọc Đường mà Thiên Tôn thừa nhận, chưa ai từng đến.

Còn phái Thiên Sơn mà võ lâm nhân sĩ thường nói, chính là trên Tiểu Thiên Sơn ở trấn Bích Thủy Hi Châu phủ này, nơi này là nơi mở rộng cửa thu đồ đệ, mà chương môn hiện giờ, gọi là Lục Phong.

Lại nói về Ma cung một chút.

Ma cung đương nhiên không phải là mười tám tầng địa ngục, mà là một cung điện kiến tạo trên Ma sơn. Vị trí cụ thể của Ma sơn ở đâu nhỉ, thế nhân bàn tán xôn xao, chỉ có người của Ma cung chân chính mới biết được.

Có người nói trong Ma sơn có một vực sâu thập phần rộng lớn, Ma cung được kiến tạo trong vực sâu đó, bên ngoài là rừng cây rậm rạp, lại có cơ quan trùng điệp, người không quen đường tiến vào căn bản ra không được.

Cho nên người giang hồ ngày nay cũng không biết Ma cung cụ thể ở nơi nào, nơi đó cũng trở thành một nơi an dật đoạn tuyệt với nhân thế.

Quay lại chuyện đề cập lúc nãy, chuyện về phái Thiên Sơn và Ma cung bởi vì tính cách bất đồng của hai vị lão tổ tông, dẫn đến cục diện ngày nay cũng bất đồng.

Thiên Tôn là thiên chi kiêu tử, nghe nói không chỉ thông minh thiên phú cao, đáng vẻ còn xuất chúng, là mỹ nam tử số một số hai đương thời. Hắn thu đồ đệ chỉ nhận thiên tài, có người nói là cả đời đều tìm một mầm non giống hệt như mình lúc trẻ để bồi dưỡng. Hơn nữa tính cách hắn cũng tùy ý lãnh đạm, nghe nói còn có chút tính tình của tiểu hài tử. Con đường đi tìm đồ đệ của hắn có thể nói là gập ghềnh, có thiên phú một chút dạy được vài ngày, sẽ phát hiện người ta thiếu thông minh, thiếu thiên phú, vì vậy tùy người ở lại phái Thiên Sơn làm đệ tử hoặc nguyện ý về nhà quay đầu làm môn hạ nơi khác, hắn đi tìm đồ đệ khác.

Rất nhiều người chỉ trích cách làm này của Thiên Tôn, bắt quá những đồ đệ trong truyền thuyết bị hắn ‘vứt bỏ’ ở phái Thiên Sơn đối với việc này cũng không có oán ngôn. Chuyện là do võ công của Thiên Tôn phi thường khó học, nếu như không có thiên phú hơn người thì không có khả năng học được, thậm chí có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma mất đi tính mệnh. Hơn nữa Thiên Tôn là cao thủ trong cao thủ, được hắn chỉ điểm, dù chỉ là vài chiêu, cũng được lợi cả đời, ngày sau ra ngoài giang hồ, cũng đa phần là cao thủ trong cao thủ.

May là ông trời có mắt, Thiên Tôn tìm gần một trăm năm, rốt cuộc hai mươi năm trước hắn đã tìm được đồ đệ Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn nhìn người cũng chuẩn lắm, dạy dỗ hai mươi năm ngắn ngủi, Bạch Ngọc Đường có chí ít năm thành công lực của hắn, năm đó khi hắn hạ sơn lúc mới hơn mười tuổi, toàn bộ võ lâm rung động.

Nhưng vấn đề ở phái Thiên Sơn, xuất hiện tại một đám “Thiên tài” từng được Thiên Tôn chỉ bảo.

Bên trong một đàn cừu nếu như chỉ có một con đầu đàn, vậy đàn cừu sẽ rất nghe lời rất ổn định, nhưng vấn đề là trong đàn cừu có hơn mười con đầu đàn, vậy toàn bộ rối loạn rồi.

Đám môn hạ đó của Thiên Tôn, họ đều là thiên tài, những thiên tài ngoại trừ phục Thiên Tôn thì ai cũng không phục, mà Thiên Tôn cứ khư khư chọn một người hòa sự lão (người hòa giải) nhất, võ công lại bình thường nhất là Lục Phong để làm chủ môn, bình thường hắn cũng không quản chuyện của phái Thiên Sơn, dẫn đến nội đấu cực kỳ nghiêm trọng.

Phái Thiên Sơn loạn thì người trong thiên hạ đều biết, nhưng ai cũng không quản được, Thiên Tôn lười quản, để mặc bọn họ nháo, vì vậy người giang hồ khi nhắc tới phái Thiên Sơn đều lắc đầu.

Tương phản, Ân Hầu cùng thần tiên Thiên Tôn lạnh như băng tính cách bất đồng, có người nói là một thân bí khí, thu đồ đệ tìm môn hạ, chỉ cần tính tình thích hợp, quản người là cái đồ ngu ngốc hay là đàn độn, là lưu manh hay là vô lại.

Hơn nữa Ân Hầu có một thói quen kỳ quái, rất thích nhặt người...

Tỷ như nói những kẻ không nhà để về, tội ác tày trời, lưu lạc giang hồ, cùng đường mặt lộ... Nói chung giống như chó mèo hoang mà nhặt về cho ăn ngon uống ngon nuôi trong Ma cung, không có gì làm thì cùng nhau ngoạn.

Vì vậy một đám lão ma đầu tiểu ma đầu trong Ma cung quan hệ chặt chẽ, có thể nói giống như một đại gia đình vui vẻ thuận hòa.

Thế sự thường thường không theo lẽ thường, một đám thiên tài sinh ra từ danh môn tụ tập cùng một chỗ, kết quả chính là người chết ta sống. Mà một đám ma đầu sinh ở phổ phường bối cảnh một người so với một người càng không xong tụ cùng một chỗ, kết quả lại hòa thuận vui vẻ, thật sự quái lạ.

Bất quá cũng may, hai môn phái này hiện nay cơ bản đều không thu nhận đồ đệ mới, phái Thiên Sơn mặt ngoài vẫn bình tĩnh như thường, nhân tài cũng nhiều, bởi vì Thiên Tôn còn sống, ai cũng không dám quá mức nôn nóng.

Mà Ma cung nghe nói một đám lão nhân gia cả ngày sống phóng túng, không hỏi chuyện giang hồ, tiêu diêu tự tại.

Mặc khác, Thiên Sơn và Ma cung, đều có hai hậu bối trẻ tuổi thần bí.

Phái Thiên Sơn thì không cần hỏi, đó là bảo bối đồ đệ mà Thiên Tôn một tay dẫn dắt – Bạch Ngọc Đường!

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã sớm biểu thị không có hứng thú gì với phái Thiên Sơn, hơn nữa người này hiển nhiên tính tình còn tùy ý tàn bạo hơn cả Thiên Tôn, không làm chính nghiệp không tham gia giang hồ tụ hội, không tranh đoạt cái gì gọi là minh chủ lại càng không thêm để ý cướp cái gì bảo tọa. Đám cao thủ ở phái Thiên Sơn kia tuy rằng không muốn gặp hắn, nhưng cũng không tìm hắn gây phiền phức.

Mà Ma cung nghe nói cũng có một vị thiếu chủ công phu cao đến hiếm thấy, là bảo bối ngoại tôn nhi của Ân Hầu. Chỉ là vị thiếu chủ này thân phận thấp phần thần bí, người của Ma cung chưa bao giờ nhắc tới, đối ngoại cũng chỉ nói là tiểu chủ nhân nhà chúng ta, không hơn.

Cảnh ngộ không như Bạch Ngọc Đường, vị tiểu chủ nhân này nghe nói từ nhỏ được hơn ba trăm đại tiểu ma đầu cưng chiều nuôi lớn.

Nghe những lời đồn, người giang hồ đều cảm thấy hoảng, vậy đó không phải là một tiểu ma tinh từ đầu tới đuôi sao? Sẽ hư hỏng thành bộ dáng gì đây a... Tốt nhất cứ ở lại trong Ma cung, nghìn vạn lần đừng thả ra ngoài tai họa nhân gian.

Ngoài một đoạn dài miêu tả về bối cảnh của phái Thiên Sơn và Ma cung, bài trừ một đoạn truyền thuyết về “Ma cung tiểu chủ nhân”, những cái khác, đều là tri thức giang hồ mà Triển Chiêu ở trong đại mã xa đang phổ cập cho đám Triệu Phổ, Công Tôn, Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử trước đây cùng Công Tôn ở nhà, chỉ nghe về những điều liên quan đến thảo dược, độc dược gì đó, nhiều lắm thì trên đường nghe một chút hí văn (kịch nói) về tam quốc hay gì đó, lần đầu tiên nghe được chuyện giang hồ đặc sắc như vậy, ôm má tròn to mắt, đối với Thiên Tôn, Ân Hầu gì đó, cảm thấy hứng thú thôi rồi!

Triệu Phổ nâng cằm, hai chân khoanh lại, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi cũng đã cực kỳ thân với hắn, lên tiếng, “Có thể ta từng gặp Thiên Tôn.”

Tất cả mọi người sững sốt, kinh ngạc mà nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu hành tẩu giang hồ mấy năm nay vẫn luôn muốn gặp Thiên Tôn, nhưng không gặp được, rất hiếu kỳ tại sao Triệu Phổ ở Hắc Phong thành lại gặp được Thiên Tôn.

“Ta không chắc chắn lắm có phải hắn hay không.” Triệu Phổ nói, “Gầy gầy cao cao vóc người thoát nhìn cũng không khác mấy so với Bạch Ngọc Đường, trình độ suất cũng không thua gì, đặc biệt trẻ tuổi, lại có ngân phát.” (nói tóc bạc nghe già lắm ^^)

“Phải nga!” Triển Chiêu gật đầu, “Thiên Tôn thoát nhìn hắn là tuổi tác không khác Bạch Ngọc Đường bao nhiêu, nhiều lắm thì hơi tang thương một chút!”

“Vậy hắn chính là hắn rồi.” Triệu Phổ gật đầu, “Ta từng gặp hắn một lần tại Hắc Phong thành, lần đó chiến tranh với Tây Hạ, đêm hôm đó, lúc ta ra ngoài cửa thành quan sát địch doanh, thấy một bạch y nhân đứng trên thành lâu Hắc Phong thành.”

“Dưới ánh trăng thấy rất rõ ràng, hắn ra hiệu cho ta, tựa hồ là chỉ về phía sơn cốc ở biên giới Tây Bắc, sau đó ta định đến gần, hắn lại biến mất. Sau đó ta thấy không ổn, phái người đến sơn cốc kia xem thử, mới phát hiện cơ quan rậm rạp. Đó là đường mà ngày hôm sau chúng ta sẽ đi, lúc đó người biết cũng không nhiều, cho nên ta phát hiện trong quân doanh có nội gian.”

“Cho nên Thiên Tôn là giúp người đại ân sao?” Công Tôn hỏi.

“Lần đó không có hắn chỉ vẽ, có thể sẽ phải thương vong thảm trọng.” Triệu Phổ đậm mặt cười, “Ngân phát đã rất đặc biệt, đặc biệt nhất chính là khinh công cao tới nỗi ta căn bản không cách nào phát hiện sự tồn tại của hắn, nếu như là người xấu thì ta đã chết mấy lần rồi.”

“Oa...” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt hướng tới, “Thì ra sư phụ của Bạch Bạch lợi hại như vậy a, thật muốn gặp một lần.”

“Lần này e rằng sẽ không gặp hần đâu, trong thư không phải hần nói đi Vân Nam sao.” Công Tôn tiện tay bế Tiểu Tứ Tử qua, mấy ngày nay đi vội, y phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, chính là thời gian Tiểu Tứ Tử quần quýt lấy Triệu Phổ còn nhiều hơn cả những lúc quần quýt lấy mình. Trước đây cái viên tròn này luôn nép trong lòng mình, nhưng từ khi nhận thức đám người Triệu Phổ, Tiểu Tứ Tử liền biến “Dã” (hoang dã, buông thả) rồi! Thường ngày nếu không phải cùng đám ảnh vệ tụ tập chơi trò chơi, nghe Âu Dương Thiệu Chỉnh nói vớ vẩn, cùng Triển Chiêu ăn và ăn, hoặc vùi bên người Triệu Phổ ngủ gà ngủ gật, người làm cha này, đã có cảm giác nguy cơ thập phần nghiêm trọng!

Bàng thái sư mấy ngày nay vì đi đường mệt nhọc, gầy một chút, mấy ngày nay lão cũng không biết ăn bậy ăn bạ cái gì mà bị tiêu chảy, hữu khí vô lực nằm trong góc mã xa mà rên hừ hừ.

Bao Chứng đọc bản hồ sơ mà Triển Chiêu đã mất hơn nửa ngày mới tìm ra kia, cũng có chút vò đầu —— Đây là vụ án gì a, quả thực thái quá.

“Ai, Triển hộ vệ.” Bàng Cát hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu, “Bạch thiếu hiệp quay về phái Thiên Sơn xử lý chuyện gì?”

Triển Chiêu lúc này mới nhớ tới thái sư tựa hồ không thấy bức thư mà Bạch Ngọc Đường thu được từ Thiên Tôn, bèn nói cho lão, “Một đệ tử phái Thiên Tôn đã chết, rất nổi danh, gọi Nhạc Thành Tây, một trong thập đại cao thủ phái Thiên Sơn, chết trong thư phòng, một đao phong hầu (cắt đứt yết hầu), cửa còn bị khóa trái ở bên trong.”

“Chỉ chết một đồ đệ mà thôi, vì sao làm ồn đến nỗi toàn bộ giang hồ đều quan tâm chuyện này?”

“Chuyện là vì Nhạc Thành Tây là đệ tử đã học thành, thoát ly phái Thiên Sơn hạ sơn tự lập môn hộ!” Triển Chiêu nói, “Phái Thiên Sơn gần đây hình như sắp tổ chức một đại hội luận võ mỗi bốn năm một lần, tất cả đệ tử của Thiên Sơn đều luận võ để phân chia bài danh. Trận đấu này không hạn chế cấp bậc, dù người là tiểu đồ đệ mới nhập môn cũng có thể tham gia. Người thắng cuối cùng trong buổi luận võ là sẽ là đại đệ tử, ngày sau có hy vọng kế thừa phái Thiên Sơn. Bài danh của phái Thiên Sơn tại võ lâm Trung Nguyên thập phần quyền uy, hơn nữa luận võ mỗi bốn năm một lần đều là thời điểm hoàng kim, sẽ có rất nhiều võ lâm nhân sĩ đến tham quan học tập. Căn cứ theo lời trong thư, Nhạc Thành Tây trước khi chết, còn nhấn lại một câu trên thư trác (bàn viết):

Huyết nhuộm đầm Bích Thủy, phái Thiên Sơn tắt vong.

“Đầm Bích Thủy...” Bao Chứng buông hồ sơ xuống, “Vụ án cần điều tra lần này, cũng có liên quan tới đầm Bích Thủy.”

“Vụ án này có phải đa số là bịa đặt không a?” Triệu Phổ ngáp một cái, “Kỳ lân thú chạy đến ăn thịt người, quỷ mới tin a.”

“Nhưng lúc đầu có người trông thấy.” Công Tôn trải hồ sơ ra.

Nguyên lai đây là một vụ án chưa giải quyết của năm năm trước.

Đầm Bích Thủy nằm ở sườn của núi Bích Thủy, là đầm nước lớn nhất, mỹ lệ nhất của trấn Bích Thủy, xung quanh đầm nước có chín thác nước, ven bờ có hàng phong đỏ điểm tô. Nơi đó sở dĩ nổi danh, là vì trong truyền thuyết, đầm Bích Thủy này có một con kỳ lân.

Truyền thuyết đầm Bích Thủy có kỳ lân thú cũng đã hơn trăm năm rồi, từ rất lâu có người ghi chép, nói có một tiểu phu nhìn thấy một con kỳ lân thú từ trong đầm Bích Thủy ngoi đầu lên để thở, thấy người thì liền lặn xuống nước. Sau đó lục tục có những câu chuyện kể nói rằng có người nhìn thấy kỳ lân. Năm năm trước, nghe nói có vài người đang đi ngang đầm Bích Thủy, không ngờ đột nhiên có kỳ lân thú từ trong nước đi ra, ăn tươi tất cả lũ nhân, toàn bộ quá trình bị một tiểu phu nhìn thấy. Tiểu phu chạy đi báo quan, quan viên phái người đến điều tra, chỉ thấy trên mặt đất có vết máu không thấy thi thể.

Sau đó, có người của khách \*\*\* đến báo án, nói có vài thương nhân ở vùng khác đi ngang nơi đây trợ lại khách \*\*\*, đến đầm Bích Thủy thưởng thức phong cảnh rồi không thấy trở về.

Quan viên muốn tìm người bơi giỏi lặn xuống đáy nước kiểm chứng, nhưng ai dám chứ? Có người nói đầm Bích Thủy sâu ngàn thước, vì vậy vụ án không thể giải quyết được. Sau này cũng không ai dám tới gần khu

vực đó nữa.

Phái Thiên Sơn tuy rằng hầu như thấu toàn bộ núi Bích Thủy, nhưng duy độc đầm Bích Thủy này lại bị bỏ không, nguyên nhân thì không người nào biết.

Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, trên đời này có kỳ lân hay thứ gì tương tự không, chưa ai được thấy.

“Có thể chỉ là một con trư bà long (cá sấu) hơi to một chút?” Công Tôn hỏi.

“Ta cũng nghĩ rất có thể như thế.” Bao Chứng cũng gật đầu, “Là kỳ lân thì quá ly kỳ rồi.”

“Đúng.” Bàn thái sư nằm trong góc xe xoa xoa cái bụng tròn, “Có kỳ lân thì biểu thị có tài hưu (một loài thú trong sách cổ), tài hưu không thể thái phân a, có đúng không?”

Tất cả mọi người không nói gì mà nhìn nhìn vị thái sư đang tự cho là mình vừa nói một câu dí dỏm mà hắc hắc cười liên tục kia. Bao Chứng rất muốn đâm một châm vào cái bụng tròn vo đó, để xem có thể xì hơi ra hay không.

Chỉ có Tiểu Tứ Tử rất nể mặt mà cười đến giữa tới giữa lui, bỏ nhào tới xoa xoa cái bụng của Bàn thái sư. Thái sư liền thọt lét bé, lão mong có một tôn tử đến sắp phát bệnh rồi, đáng tiếc, một nhi tử một khuê nữ, ai cũng không chịu sinh cho lão đời thứ ba, chỉ đành lấy Tiểu Tứ Tử ra giải thèm.

“Đại nhân.”

Lúc này, Triệu Hổ vén lên màn xe, nói với Bao Chứng, “Đã tới Hi Châu phủ.”

Bọn Triển Chiêu ló ra ngoài xe nhìn quanh, liếc mắt liền thấy được một ngọn núi khuất trong biển mây phía Tây.

“Thảo nào gọi là Tiểu Thiên Sơn.” Triệu Phổ gật đầu tán thán, “Núi này thật là cao...”

Trên núi Bích Thủy quả thật có một tòa sơn trang rất lớn, trên con đường núi ngoằn ngoèo thông tới sơn trang, có một sơn môn dựng thẳng, trên sơn môn viết ba chữ “Phái Thiên Sơn” uy vũ hùng hồn, rất có khí thế.

Chỉ là trên cây cột của sơn môn nguyên bản màu vàng kim, có treo lụa trắng, còn có hai cái đèn \*\*\*g trắng bằng giấy viết chữ “Điện” (cúng, tế).

Giả Ảnh và Tử Ảnh phụng mệnh vào thành điều tra trước, lúc này cũng đã trở về.

Giả Ảnh đứng ngoài cửa sổ xe nói với mọi người, “Phái Thiên Sơn ngày hôm qua lại chết hai người nữa!”

“Cái gì?” Triển Chiêu thắc mắc, “Ai?”

“Một người tên là Yến Lâm, một người tên là Từ Phi...”

“Yến Lâm?” Triển Chiêu ngăn người, “Là cao thủ Yến Lâm ở Nhạn Đãng sơn sao? Còn Từ Phi kia là ai?”

“Yến Lâm chính là cao thủ Đông phái ở Nhạn Đãng sơn, là bài danh đại chiến vài ngày sau, tới để học hỏi. Có người nói hắn là hảo hữu của trưởng môn Lục Phong, lần nào đến cũng xem tỷ thí, nhưng năm nay không ngờ lại gặp vận rủi. Từ Phi là sư đệ của Yến Lâm, hai người bọn họ là nhóm khách nhân đến Thiên Sơn đầu tiên. Khi thì thể hai người được phát hiện, đang nổi lênh bênh trên đầm Bích Thủy, cũng là nhất đao phong hầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Thực sự có huyết nhuộm đầm Bích Thủy a.

“Vậy Bạch Ngọc Đường đâu?” Triển Chiêu dáo dác nhìn quanh, hỏi Giả Ảnh, “Bạch Ngọc Đường ở đâu?”

Nói còn chưa dứt lời, liền cảm thấy phía sau có người chột chột, một thanh âm lạnh như băng, nhưng lọt vào tai Triển Chiêu lại trở nên rất dễ nghe, từ tốn nói, “Bạch Ngọc Đường ở đây.”

.

.

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2

[Sư tử lâm]

.

Triển Chiêu quay đầu lại, thì thấy Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng đứng phía sau mình, không mang đao, mặc một thân thường phục trắng tinh, phía sau còn có một tiểu nha đầu trắng trẻo trông đặc biệt cơ linh có gương mặt tròn trịa đi theo, trong tay cầm một cái rổ, đang hiếu kỳ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu trong nháy mắt có chút xấu hổ, gãi gãi đầu.

May là lúc này Tiểu Tứ Tử bên kia cửa sổ nhào người ra, “Bạch Bạch!”

Tiểu Tứ Tử vóc dáng thấp bé, còn mập mạp hơn nữa lại đầu tròn cuốc khinh (đầu to đít teo ^^), lần này nhào ra quá mạnh, trực tiếp từ trong cửa sổ xe nhào ra ngoài.

Triển Chiêu vội vã vươn tay tóm lấy y phục của bé.

Đồng thời, liền thấy nha đầu đẩy đà mặt tròn phía sau Bạch Ngọc Đường đã tới trước mặt mình đón được Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu hơi sững sốt, thâm khen một tiếng —— Thân pháp của nha đầu kia thật nhanh.

Trên dưới quan sát một phen, cô nương này chỉ hơn mười sáu mười bảy tuổi, sao lại có nội lực cao đến như vậy?

Tiểu Tứ Tử hoảng đến thót tim, ngẩng đầu, thấy người đón mình là một nha đầu mập mạp, trông thật phúc khí!

Cô nương nọ cùng bé nhìn nhau như vậy một hồi, rồi ôm chầm lấy cọ cọ, “Thật khả ái!”

Tiểu Tứ Tử bị cọ đến thẹn thùng, bắt quá tỷ tỷ này mập mạp, người mềm mềm.

Bọn Công Tôn đều đi ra chào hỏi Bạch Ngọc Đường, Bao đại nhân và Bàn Cát không xuống xe, gật đầu với Bạch Ngọc Đường, dù sao bọn họ cũng quen thuộc.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao người biết chúng ta sẽ đến?”

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, chỉ chỉ đội ngũ thật dài và đông đảo bách tính đang vây xem phía trước, “Tin tức đã sớm truyền tới rồi.”

Bao Chứng gật đầu, bảo mọi người đến nha môn.

Triệu Phổ không muốn đến nha môn, dù sao hắn cũng chỉ là tới chơi, Âu Dương bèn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có khách \*\*\* nào tốt tốt không, phiền giới thiệu?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói gì, tiểu nha đầu nọ đã nói, “Trợ ở khách \*\*\* làm cái gì nha? Khách nhân của thiếu gia đương nhiên phải mời đến nhà.”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, “Nhà của người không phải ở Hãm Không đảo sao?”

“Thiếu gia có nhà ở rất nhiều nơi.” Tiểu nha đầu cười tủm tỉm, vừa đem Tiểu Tứ Tử đã bị cọ nửa ngày trả lại cho Triển Chiêu, vừa nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta đi chuẩn bị khách phòng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tiểu nha đầu liền nhanh như chớp phóng đi.

Triển Chiêu thắc mắc, “Công phu rất giỏi a.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Nàng gọi Thần Tinh Nhi, còn có một Nguyệt Nha Nhi nữa, hai người đều là đồ đệ của nương ta, rất tài giỏi, có thể bang trợ một tay, cho nên mang theo.”

“Nga...” Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ, nương của Bạch Ngọc Đường là cung chủ Ánh Tuyết cung, nữ hiệp một thời a! Bất quá từ rất sớm đã xuất giá ẩn lui, người giang hồ cũng không biết nhiều về nàng.

Lúc này, bọn Công Tôn đã xuống xe hết.

Bao Chứng ra hiệu bảo Triển Chiêu không cần theo mình, cứ cùng Bạch Ngọc Đường tới biệt viện.

Bạch Ngọc Đường bèn nói với Bao Chứng, “Đại nhân một lát cũng đến nơi của ta trụ đi, nha môn có thể không trụ được.”

Bao Chứng hơi sững sốt, Hi Châu phủ này lớn như vậy, tri phủ nha môn chẳng lẽ không còn vài gian khách phòng?

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ cười, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói, “Một lát thấy sẽ biết.” Nói rồi, hắn chỉ chỉ hướng Đông xa xa, nói với Bao Chứng, “Ta trụ ở Sư Tử lâm tại ngoại thành, Bạch phủ.”

Bao Chứng gật đầu, trong lòng có chút khó hiểu, nha môn nhỏ như vậy sao?

Triển Chiêu tựa hồ có chút do dự, bèn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người trở về giải quyết tranh chấp của phái Thiên Sơn, chúng ta đến tra án tử, nếu như trụ ở chỗ của người, có thể khiến người của phái Thiên Sơn nghĩ người mượn người của quan phủ để giải quyết sự vụ nội bộ hay không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Án liên quan tới mạng người, ngay ngày đầu phát sinh thì Lục Phong đã báo quan rồi, vốn cũng do quan phủ điều tra. Bên này có đồn tất cả nha dịch bộ khoái của tri phủ nha môn lại cũng không tất thắng được một Nhạc Thành Tây đã chết, vì vậy ta thỉnh Bao đại nhân đi tuần đến, có vấn đề gì đâu?”

Triển Chiêu gật đầu, “Thế à, bất quá người giang hồ nhiều như vậy, khó tránh bọn họ dựng chuyện nói xấu người.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Các người trụ hay không thì liên quan gì tới bọn hắn, ai thêm quản bọn hắn.” Nói xong, gật đầu với mọi người một cái ý bảo —— Đi thôi.

Triển Chiêu cũng là người rộng rãi, chỉ là thay Bạch Ngọc Đường lo lắng mà thôi... Có điều nếu hắn đã không thêm để ý, vậy cũng biểu thị không có chuyện gì.

Cao hứng nhất chính là Tiểu Tứ Tử, được Giả Ảnh công trên vai, hết nhìn Đông tới nhìn Tây, Hi Châu phủ này náo nhiệt hơn trấn Đào Phủ nhiều, hơn nữa bọn họ vừa xuất hiện mà đã có thể gặp được Bạch Ngọc Đường nhanh như vậy, mà mọi người có thể ở cùng một nơi nữa.

Bạch Ngọc Đường dẫn bọn Triển Chiêu một đường đi tới ngoại ô, thì thấy một mảnh rừng trúc u tĩnh, trúc trong mảnh rừng này không quá giống với những cây trúc bình thường, thân và lá cây màu vàng kim.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử lần đầu tiên nhìn thấy loại trúc có màu sắc thế này, kinh ngạc không thôi.

“Đây là trúc Sư Tử phải không?” Triển Chiêu vươn tay sờ một mảnh lá trúc.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triệu Phổ thắc mắc, “Trúc Sư Tử là cái gì?”

“Trúc Sư Tử kỳ thực chỉ là cây trúc thông thường, nhưng vì vấn đề thổ nhưỡng và thủy nguyên ở nơi trồng trúc, nên lá và thân trúc sẽ hiện lên màu vàng kim. Hơn nữa lá trúc tươi tốt, thường mọc thành một khóm.” Công Tôn uyên bác lại bắt đầu khoe hiểu biết, “Năm đó trong cung vua Đường cũng có loài trúc như vậy, vẫn chưa được đặt tên, cho tới một ngày, sứ giả Ba Tư đưa tới hai con hùng sư uy vũ, vua Đường vừa thấy thì trong đầu đã nổi lên hình ảnh một khóm lá trúc, vì vậy bèn đặt tên là trúc Sư Tử.”

Tất cả mọi người gật đầu, “Nga... Thì ra là thế!”

Bạch Ngọc Đường đi vào một con đường nhỏ lót đầy đá tảng trắng, dọc đường mọi người tiện thể thưởng thức mỹ cảnh trong rừng trúc.

Khu rừng trúc này tựa hồ có rất nhiều loài chim, có tiếng hót véo von vang lên từng trận.

Hắc Ảnh đi ở cuối cùng, nghe được tiếng hót, đột nhiên dẫu môi, học các loại tiếng chim hót... Nghe hẳn kêu lên như thế, toàn bộ loài chim trong cánh rừng tựa hồ đều thức tỉnh, lên tiếng hòa theo, một lúc sau, chim trong rừng kêu lên liên tiếp, sinh cơ bừng bừng.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Dễ nghe dễ nghe.”

Hắc Ảnh duỗi tay ra, thay đổi một loại tiếng kêu kêu lên vài tiếng, liền thấy một con chim màu lam bụng vàng có chiếc đuôi dài bay đến, đáp xuống trên ngón tay hắn. Con này bước hai bước, giơ lên một chân, cúi đầu dùng chiếc mỏ xinh mổ lấy ngón chân mình.

Hắc Ảnh thấy hai con mắt của Tiểu Tứ Tử sáng trưng, bèn nói, “Muốn sờ không?”

Tiểu Tứ Tử khần trương, “Có thể chạy mất hay không?”

“Không đâu.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay, chạm khẽ vào đầu chú chim.

Chú chim nọ tựa hồ hoàn toàn không thêm để ý.

Tiểu Tứ Tử sờ sờ vài cái, vui vẻ vỗ tay.

“Thích không?” Hắc Ảnh hỏi Tiểu Tứ Tử, “Làm một cái \*\*\*g nuôi nó?”

Tiểu Tứ Tử lắc mạnh đầu một cái, để Hắc Ảnh thả nó đi.

Hắc Ảnh mỉm cười, khoát tay... Chú chim nọ vỗ cánh bay đi.

Lúc này, mọi người đã thấy ở xa xa có một tòa nhà lớn.

Tòa nhà rất lớn, bất quá trông khá mộc mạc, không phải theo phong cách hoa quý.

Trước cửa có hai bức tượng thú giữ cửa bằng đá điêu khắc tạo hình rất kỳ lạ, bên trên đại môn treo một bài biển, viết “Bạch phủ.”

Công Tôn vuốt cằm nhìn hai con thạch thú phía trước, có chút đau đầu, “Đây là thú gì? Không giống thạch sư lại không giống tì hưu.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún vai, “Khi ta mua lại tòa nhà này thì đã có rồi, thấy cũng đẹp nên không dời đi.”

Đang nói, có người ra mở cửa.

Chạy đến mở cửa chính là một quản gia khoảng ba mươi tuổi, mặc một thân áo khoác lông cừu trắng rất nhã nhặn tài năng, phía sau có vài tiểu tư đi theo.

“Thiếu gia đã về rồi.” Vừa nói vừa lễ phép hành lễ với mọi người, “Ta là quản gia Bạch Phúc.”

Tất cả mọi người gật đầu đáp lễ.

Bạch Phúc thỉnh mọi người vào bên trong, dẫn đi cất hành lý, làm quen với khách phòng, rất ra dáng một quản gia, nói không nhiều nhưng lại không đến mức lãnh đạm, vừa ở chung thì đã biết là một người thông minh.

Sau khi cất đồ, Tiểu Tứ Tử khần cấp đòi đi tham quan tòa nhà này.

Công Tôn cũng rất tò mò, đây là một tòa nhà cổ, trông phong cách kiến trúc trong nhà thì đều là kiểu thức thời Đường, tuy rằng đơn giản nhưng lại lộ ra một cảm giác xa hoa. Hơn nữa gia cụ đều làm từ nhuyễn mộc (cây bần)... Bạch Ngọc Đường rất giàu a, tòa nhà này khẳng định giới cách xa xỉ, hơn nữa còn rất điệu thấp.

Viện tử thập phần thanh u, có vài chiếc bàn đá và ghế đá phong cách cổ xưa, rất an nhàn.

Triển Chiêu tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn hiện không tại phái Thiên Sơn sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười, “Muốn gặp hắn?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Một chút.”

“Hắn tới Vân Nam tìm lão bằng hữu uống rượu rồi, không biết chừng nào trở về.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Người muốn gặp thì lần sau ta dẫn hắn tới Khai Phong, các người có thể ngẫu ngộ.”

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói thì bật cười, mặc dù trong mắt người ngoài xem ra, những lời này một chút cũng không buồn cười, thật không hiểu nổi cái kiểu cười hiểu ý này của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, có gì đáng cười chứ... Là bí mật chỉ có hai người mới hiểu sao?

Âu Dương nhướn nhướn mi với Triệu Phổ —— Thấy chưa, người ta mới quen mấy ngày mà đã có bí mật rồi.

Triệu Phổ ngáp một cái, hắn cũng không phải rất quan tâm tới bí mật gì đó giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, điều mà hắn tương đối hứng thú chính là kỳ lân thích ăn thịt người, không biết có nuôi được không, nếu như có thật, bắt một con về nuôi, lúc chiến tranh sẽ rất là uy vũ.

...

Lại nói Bao Chứng và Bàng Cát.

Theo đội ngũ đi tuần hùng dũng tới cửa nha môn.

Bao Chứng vén lên màn xe vừa nhìn, ngẩn người, nha môn rất lớn a, tuy rằng không phải đặc biệt xa hoa, nhưng nơi thế này dung nạp bọn họ là đủ rồi.

Bàng Cát tựa hồ cũng không minh bạch lắm.

Mọi người xuống xe, liền thấy Hi Châu tri phủ vội vàng chạy ra nghênh tiếp.

Bao Chứng và Bàng Cát thấy Hi Châu tri phủ, đều sửng sốt. Khá thật... lão nhân này bao nhiêu tuổi rồi? Thấy thế nào cũng lớn hơn tuổi hai người bọn họ cộng lại?

Chỉ thấy Hi Châu tri phủ gầy đến độ không đủ trọng lượng, chỉ còn da bọc xương, già nua quá a... Đầu đầy tóc bạc. Bộ quan phục của ông ta cũng là cỡ nhỏ nhất, nhưng mặc vào vẫn thấy rộng thùng thình... Giống như lấy bao tải trùm lên cây gậy trúc. Bàng thái sư vô thức mà nhìn nhìn cái bụng ông ấy, hít sâu, hóp bụng...

“Hạ quan, bái... kiến Bao đại nhân, Bàng... Bàng thái sư!”

Các vị chớ nên hiểu lầm, không phải vị tri phủ đại nhân này nói lắp, mà là vừa nãy chạy hơi nhanh, cho nên thở hổn hển nói không ra hơi.

Bàng thái sư đếm đếm mấy bậc tam cấp phía sau ông ta... Lão nhân này có thể đột nhiên thở phì phò rồi chết mất hay không?

Bao đại nhân suy nghĩ một chút, khi ông xuất môn có mang theo danh sách quan viên địa phương ở châu thành phủ huyện khắp nơi, đã xem qua, Hi Châu tri phủ hẳn gọi là Mâu Đỉnh Thịnh, năm nay hình như bảy mươi chín tuổi, coi như là một trong những viên quan lớn tuổi nhất.

“Mâu đại nhân không cần đa lễ.” Bao Chứng nhìn nhìn năm trăm nha dịch và binh tướng phía sau, hỏi tri phủ, “Có nơi nào để sắp xếp cho bộ hạ của ta hay không?”

“Ách...” Mâu Đỉnh Thịnh đột nhiên bắt đầu tự vả vào mình, “Đều là hạ quan làm việc bất lợi, hạ quan...”

Bao Chứng vội ngăn cản ông, tâm nói, khá thật, ngón tay còn gầy hơn cả chiếc đũa nữa, cái cổ còn không bằng được cánh tay của Tiểu Tứ Tử, đừng tát hai cái tát văng cả cái đầu ra chứ.

“Bao... Bao đại nhân, thái sư.” Tri phủ nơm nớp lo sợ hỏi, “Hai vị đại nhân, nếu không ngại có thể trụ ở khách \*\*\* không?”

Bao Chứng và Bàng Cát sửng sốt —— Thật đúng là Bạch Ngọc Đường nói trúng rồi, huyện nha không thể trụ?

Bàng Cát túm túm Bao Chứng, nháy mắt với ông —— Người xem Mâu Đỉnh Thịnh này niên kỷ lớn như vậy, phỏng chừng đã tứ đại (bốn đời) rồi, dám từ thời ngũ đại đồng đường\* lắm đó? Hơn nữa người xem

lão ấy yếu ớt như vậy! Chắc chắn lúc trẻ thì tận tình hưởng lạc, nói không chừng có mười mấy phu nhân, bây giờ tính tính trong nhà không chừng có tới một hai trăm nhân khẩu, trụ không đủ!

\*(nhà có 5 đời sống chung, giống như tứ đại hay tam đại... thx nàng Med đã nhắc ^^\*)

Bao Chứng ném cho lão một cái lườm khinh bỉ, quay đầu hỏi Mâu Đĩnh Thịnh, “Vì sao trụ không được?”

“Ách...” Mâu Đĩnh Thịnh dảng vẻ muốn nói lại thôi, khiến Bao Chứng có chút hoài nghi.

Một sự gia bên cạnh Mâu Đĩnh Thịnh nhin không được bèn trả lời giúp ông, “Hồi bẩm Bao đại nhân, lúc trước ngôi làng bên cạnh có địa chấn, nhà ở đều sụp, hơn hai trăm hộ thôn dân không nơi ở, xây nhà cũng cần có một khoảng thời gian, cho nên hiện tại tạm thời ở trong nha môn. Hơn nữa lão gia thường ngày thích thu lưu một vài lưu lạc nhi (trẻ lạc), trong nha môn đã sớm đầy người.”

“Nga?” Bao Chứng nghe xong thấy rất mới lạ, hiếu kỳ tiến vào nha môn nhìn nhìn —— Phát hiện toàn bộ nha môn giống như một khu chợ, bên trong đầy người, đại nhân tiểu hài nhi còn có gà vịt chó mèo...

Bao Chứng và Bàng Cát yên lặng lui ra... Vẫn nên đến chỗ Bạch Ngọc Đường trụ thôi.

Bao Chứng nhớ rõ trên danh sách quan viên có miêu tả cơ bản về tính cách và tình huống thi chính (cầm quyền trị nước) của các quan viên. Mâu Đĩnh Thịnh này sở dĩ có thể đảm nhiệm chức tri phủ Hi Châu phủ lâu như vậy, là vì bách tính địa phương rất kính yêu ông, có vẻ là một vị quan phụ mẫu có tiếng, yêu dân như con, tất cả bạc đều lấy ra cứu tế những bách tính gặp khó khăn của Hi Châu phủ, lúc trước hoàng thượng từng khen ngợi ông một lần.

Hơn nữa Hi Châu phủ bởi vì địa giới có một đại môn phái là phái Thiên Sơn, an toàn và trật tự trên cơ bản đều là phái Thiên Sơn giúp đỡ trông coi, cũng không có môn phái khác tới nơi này gây sự, có vẻ Mâu Đĩnh Thịnh và chương môn Lục Phong của phái Thiên Sơn quan hệ rất không tồi.

Bao Chứng đối với lão đầu tri phủ tâm địa thiện lương này rất có hảo cảm, bèn nói, “Không sao, chúng ta có thể đến nhà bằng hữu.”

Tri phủ còn rất hiếu kỳ, “Bằng hữu nào cơ?”

Bao Chứng nói, “Ở tại Bạch phủ.”

“Nga!” Mâu Đĩnh Thịnh nở nụ cười, “Bạch Ngũ gia! Người tốt a! Người tốt! Hàng năm quyên cho Hi Châu phủ không ít tiền, nhiều chúc phò (tiệm buôn), được đường (tiệm thuốc) và thư trai (nơi dạy học) đều là hần mỗ, tiểu hỏa đó trông vừa đẹp, vừa có lễ phép!”

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường thực sự là một người kỳ lạ, ngọc diện la hán trong những lời đồn, từ miệng vị tri phủ này nói ra lại trở thành ngọc diện bồ tát.

Bao Chứng hỏi một chút về vụ án chết người ở phái Thiên Sơn.

Mâu Đĩnh Thịnh thở dài, “Bao đại nhân, ngài cũng biết ở phái Thiên Sơn là những ai, không phải hạ quan không muốn tra, thực sự là hữu tâm vô lực.”

Sau đó Bao Chứng lại hỏi về vụ án kỳ lân ăn thịt người ở đầm Bích Thủy.

Đối với án tử này, lão tri phủ tựa hồ do dự một chút, “Đầm Bích Thủy này cũng không biết thế nào, thường có người chết, nói là kỳ lân, không ít người nói từng thấy nhưng ta dẫn người trông coi cả hơn nửa tháng cũng không thấy được một con, lần này lại xuất hiện thì thế chết trôi, hiện nay hạ quan còn chưa có đầu mối.”

Bao Chứng bảo lão đầu đem hồ sơ trong nha môn đến để ông mang về nghiên cứu, rồi cùng Bàng Cát mang theo mấy trăm người đi tới tòa nhà của Bạch Ngọc Đường.

...

Trong viện tử của Bạch phủ.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Án tử có đầu mối không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Ta vừa đến, một lát hẹn Lục Phong uống trà, có thể hỏi một chút, về phần Yến Lâm và Từ Phi, cũng không biết là chết như thế nào.”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu được hấn nhắc nhở, nhớ tới chuyện này, “Trong đầm Bích Thủy có kỳ lân thật không a?”

Bạch Ngọc Đường nghe hấn hỏi xong thì sững sốt, sau đó bật cười, “Cũng hay nghe kể lại, ta dù sao cũng chưa từng thấy.”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu.

“Bởi vì thi thể của Yến Lâm và Từ Phi được tìm thấy ở đầm Bích Thủy, cho nên một lát ta hẹn Lục Phong tới cánh rừng phụ cận đầm Bích Thủy xem thử, nếu người hiếu kỳ thì cùng đi?”

Triển Chiêu nhoẻn hai bên khóe miệng, “Hảo.”

...

Triển Chiêu vừa đáp ứng, Tiểu Tứ Tử lập tức giơ tay, “Ta cũng đi!”

Công Tôn cũng giơ tay theo, “Ta cũng đi.”

Nhìn lại phía sau, Triệu Phổ, Âu Dương cùng với đám ảnh vệ đồng thanh, “Chúng ta cũng đi!”

Ngoài cửa Bao Chửng và Bàng Cát đi vào nghe được, cũng gật đầu biểu thị rất hứng thú, “Cùng đi đi.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, hình như có vấn đề ở điểm nào đó thì phải, bản thân mình luôn một người hành động độc lai độc vãng (một mình), thêm Triển Chiêu vào thì thật ra không có gì, tại sao lại có thêm một chuỗi dài như vậy? Còn mang theo cả một nhà có già có trẻ...

“Đúng rồi.” Triệu Phổ tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có cái lưới đánh cá nào to to không?”

Bạch Ngọc Đường không hiểu mà nhìn hấn, “Cái gì?”

“Lưới đánh cá!” Triệu Phổ nhướng mi hăng hái bưng bưng, “Chiều nay chúng ta đi thử xem có thể vớt con kỳ lân nào lên hay không!”

Triển Chiêu đỏ khốc đỏ cười, hỏi Triệu Phổ, “Vớt lên làm gì?”

“Nuôi a!” Triệu Phổ trả lời đến lễ thẳng khí hùng.

Bạch Ngọc Đường yên lặng cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử rất chi trì Triệu Phổ, “Nuôi!”

Triệu Phổ gật đầu, cùng bé đập tay nhau.

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn —— Đây là nhi tử nhà ai a, có quần hay không?!

Ai ngờ Công Tôn lúc này hai mắt sáng lấp lánh, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Nghe nói vậy kỳ lân là được liệu quý báu nhất!”

Mọi người nhìn trời... Hết cú!

.

Vừa đến trưa, những nha dịch và binh丁 đi theo đều được an bài xong.

Bạch phủ rộng rãi lại sạch sẽ, nha hoàn hạ nhân cũng thạo việc, Bao Chửng thập phần thỏa mãn.

Sau bữa cơm trưa, thái dương treo trên cao, khí trời còn hơi nóng.

Giả Ảnh bế Tiểu Tứ Tử, Tử Ảnh cầm một chiếc lá sen to che nắng cho hấn, đoàn người bộ hành đi tới chân núi Bích Thủy.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy núi Bích Thủy chót vót trong mây, cả đỉnh núi đều là tuyết trắng phủ đầy, tầng mây cũng rất dày, có chút cảm giác hư vô mờ mịt. Tòa Tiểu Thiên Sơn này đã khí thế như vậy, Đại Thiên Sơn còn thế nào nữa? Tất cả mọi người có chút hướng tới.

Mà dưới đỉnh núi, lại là cây cỏ xanh um tươi tốt bao trùm, trong màu xanh biếc ấy, có thể thấy được những gốc cây hạnh vàng, những hàng phong đỏ, điểm tô xinh đẹp, hơn nữa còn có thác nước như ngân long chảy dọc theo sườn núi... Kỳ cảnh như cõi tiên.

“Phái Thiên Sơn thực sự đẹp a.” Công Tôn nhin không được cảm khái.

“Bên kia chính là đầm Bích Thủy.” Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ về một khu vực có hàng phong đỏ tươi tốt nhất, mơ hồ có thể thấy được vài thác nước bán nguyệt vây xung quanh, bên dưới hẳn là đầm Bích Thủy.

“Đi từ bên kia, có đường tắt.” Bạch Ngọc Đường tuy rằng không thường xuất hiện ở phái Thiên Sơn, nhưng rất thuộc đường, dẫn mọi người lên núi.

Chưa đi tới giữa sườn núi, chỉ thấy trên núi có người đi xuống, là hai nam nhân, chưa tới ba mươi tuổi, một người mặc một thân thu tụ đoản sam hắc sắc, bên ngoài khoác cẩm bào hắc sắc, thập phần xa hoa, người kia mặc một thân ma sắc (hình như là màu nâu sáng) trường bào, bên hông có đai bát bửu, trên lưng đeo một bả trường đao.

Hai người vội vã đi xuống, thấy có người lên, tựa hồ rất ngoài ý muốn, nhưng liếc mắt thấy được Bạch Ngọc Đường phía trước, hai người bắt đầu ngẩn ra.

Bạch Ngọc Đường dẫn theo bọn Triển Chiêu đi lên, bước chân không ngừng lại.

Tới gần sát, hai người đối Bạch Ngọc Đường khẽ chấp tay, cái chấp tay này mang theo một chút tình tự, tựa hồ tâm không cam tình không nguyện lại tựa hồ không có cách, nhìn thấy Triển Chiêu thì miên man suy nghĩ — Ai vậy a?

“Sư thúc tổ.”

Mọi người giật giật khóe miệng — Không tình nguyện như thế, hai người này tuy rằng niên kỷ không lớn nhưng thoát nhìn có thể thấy tang thương hơn Bạch Ngọc Đường nhiều lắm, gọi một người nhỏ hơn mình là sư thúc đã mất tự nhiên rồi, còn phải gọi một câu sư thúc tổ nữa.

Mọi người yên lặng liếc nhìn Bạch Ngọc Đường — Bối phận của quý phái thật loạn.

Bạch Ngọc Đường cùng bọn họ tựa hồ không quá thân thiết, chỉ gật đầu, dẫn mọi người tiếp tục đi lên, có vẻ rất lãnh đạm.

Nhưng hai đệ tử phái Thiên Sơn này tựa hồ cũng đã quen, tiếp tục hạ sơn.

Chờ người đi, Triển Chiêu liền hỏi, “Phái Thiên Sơn hả?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chắc vậy.”

“Người không nhận ra?” Triển Chiêu cả kinh.

“Hẳn là thập đại cao thủ ở đây.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Hình như ta từng gặp.”

Tất cả mọi người mở to mắt — Không phải chứ? Thái Thiên Sơn ngoại trừ chưởng môn, xếp xuống dưới chính là thập đại cao thủ, Bạch Ngọc Đường cư nhiên không nhận ra.

Bạch Ngọc Đường thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cũng rất bất đắc dĩ, “Mỗi người đều trông na ná như nhau, làm sao nhớ nổi.”

Tim mọi người lại đập một cái, vừa nãy hai người tướng mạo khác xa như vậy mà gọi là na ná!

Triển Chiêu hí mắt nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường, tâm nói đôi mắt đẹp như vậy chẳng lẽ có bệnh hay sao? Nhìn không rõ sao?

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hồ nghi mà nhìn mình, cũng âm thầm lẩm bầm một câu, mấy người đó vốn đã na ná như nhau rồi, người cho là ai cũng dễ nhớ như người sao.

Triển Chiêu nheo mắt lại, Bạch Ngọc Đường vừa nãy hình như oán thầm cái gì đó.

Bạch Ngọc Đường thì lại thu hồi tâm tư, có chút khó hiểu — Bậc thang nơi này thông tới hậu sơn, là đường vòng đi tới đầm Bích Thủy, hai người kia vì sao lại đi tới hậu sơn? Chẳng lẽ cũng là tới đầm Bích Thủy?

.

.

---

Đăng bởi: admin

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3

[Kỳ lân thú]

.

Dọc theo bậc thang mà lên, nhìn một đường lá cây từ lục chuyển vàng rồi lại chuyển thành đỏ sậm như hỏa thiêu, ánh dương quang xuyên qua những chạc cây rọi những vết lốm đốm xuống trên bậc thang đá trắng và đám lá rụng, làm cho tâm tình cũng trở nên sáng khoái.

Tiểu Tứ Tử rất ít xa nhà, nhiều nhất cũng chỉ là cùng phụ thân bé đến thị trấn khác mua vài thứ dược liệu hay gì đó thôi, vừa thấy cả ngọn núi đều là lá đỏ, con mắt lại sáng lên vài phần.

Lại đi một hồi, đoàn người tới một chỗ đất bằng phụ cận, trước mắt có một mảnh rừng phong rậm rạp, đã có thể nghe được tiếng thác nước âm vang.

“Đầm Bích Thủy ngay sau khu rừng này.” Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người đi qua cánh rừng.

Rất nhanh, trước mắt xuất hiện một đầm nước hình tròn thật lớn, đầm nước dựa vào một vách núi cao lớn âm u, vách đá bằng phẳng như bị búa chẻ ra, chậm rãi kéo dài, bày ra hình bán nguyệt bao lấy đầm nước, chín thác nước từ trên cao chảy xuống, phẳng phất như có người đo đạc, khoảng cách đều tương đồng nhau, kích cỡ cũng gần xấp xỉ, có thể nói là kỳ cảnh.

Triển Chiêu quan sát nửa ngày, liền thắc mắc, “Cái này nhìn không giống thiên nhiên hình thành a.”

“Ta cũng thấy vậy.” Triệu Phổ vừa gật đầu, vừa bảo Giả Ảnh Tử Ảnh hạ lưới đánh cá.

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà nhìn Giả Ảnh và Tử Ảnh tung ra chiếc lưới đánh cá rất lớn kia, có chút khó hiểu, “Tìm đâu ra tấm lưới to như vậy?”

“Nha đầu béo nhà ngươi đưa cho.” Âu Dương Thiếu Chính cười hì hì, “Nha đầu đó thật năng nổ nha, vừa mới nói muốn tìm cái lưới bắt cá to to bất kỳ lần, nằng lền đi chuẩn bị.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, thảo nào buổi sáng không thấy hình bóng của Thần Tinh Nhi, Nguyệt Nha Nhi cũng tìm cả nửa ngày không thấy, thì ra là chạy đi làm lưới đánh cá.

“Đầm nước này sâu không thấy đáy, một tấm lưới có đủ không?” Công Tôn còn rất nghiêm túc.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ vẻ mặt vô lực, bèn nhẹ nhàng vỗ vai hắn, hỏi, “Có cần chuẩn bị thêm cái \*\*\*g sắt nữa không? Nếu không vớt lên rồi nuôi chỗ nào bây giờ? Hay chuẩn bị một cái hang?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, Triển Chiêu tự tiểu phi tiểu, rõ ràng đang nổi hứng chọc người.

Tiểu Tứ Tử chạy trước chạy sau, Tử Ảnh phụ trách giữ bé, để tránh bé không cẩn thận ngã vào trong đầm.

Bên này đang náo nhiệt, chợt nghe một trận cười sang sảng truyền đến, “Ai nha, tiểu sư thúc dẫn theo nhiều bằng hữu tới như vậy a! Thực sự hiếm có.”

Mọi người nhìn lên núi, chỉ thấy một tiểu lão đầu khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm nhảy nhót chạy xuống. Trên người hắn mặc một chiếc bố bào hoàng sắc, có vẻ rất đơn giản. Tướng mạo không đẹp

vóc dáng cũng không cao, không béo không gầy, trông cũng không có gì đặc biệt để nhận biết. Nói chung là chỉ nhìn thoáng qua, chính là một lão đầu qua đường, là cái loại ăn cơm xong thì đi tản bộ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu với hắn, giới thiệu với mọi người, đây là chương môn nhân của phái Thiên Sơn, Lục Phong.

Lục Phong rất hòa khí cùng mọi người nhất nhất làm quen, thấy Tiểu Tứ Tử còn lấy ra gói đường chia cho bé. Ngay cả Công Tôn cũng cảm thấy lão nhân này hình như quá hòa nhã? Một chút cũng không có dáng vẻ của chương môn một phái, càng đừng nói một môn phái lớn như phái Thiên Sơn này... Thật kỳ quái, Thiên Tôn vì sao khẳng khái lập một người như vậy làm chương môn? Chẳng lẽ là thâm tàng bất lộ...

Sau đó, Lục Phong lại cùng Bao Chửng và Bàng thái sư nhận thức một chút, mọi người ngồi xuống ngay thạch đình ở phụ cận trò chuyện.

Bạch Ngọc Đường dùng mắt ra hiệu cho Triển Chiêu, Triển Chiêu có chút không quá minh bạch, cho nên chỉ ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, như là hỏi — Người muốn biểu đạt cái gì?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ.

Sau nửa canh giờ, Triển Chiêu đã minh bạch Bạch Ngọc Đường muốn biểu đạt cái gì...

Bởi vì Lục Phong thật sự nói quá nhiều!

Vị tiền bối này sau khi ngồi xuống, đã bắt đầu tán dóc chuyện khắp núi khắp non, cùng Triệu Phổ từ chiến sự biên quan tán tới phong cảnh đại mạc, cùng Bàng thái sư từ cổ vật ngọc khí tán tới lá trà gia cụ, cùng Công Tôn tiên sinh từ cầm kỳ thi họa tán tới dược thảo y thuật, cùng Bao đại nhân từ kỳ văn dị sự tán đến án kiện cổ quái, thậm chí cùng Tiểu Tứ Tử từ bánh chưng đường tán cho tới quýt vàng sấy, chỉ là cả nửa ngày cũng không nói được một câu chính kinh nào.

Triển Chiêu nghe tán dóc đến choáng váng, hiểu được, Bạch Ngọc Đường phỏng chừng muốn biểu đạt ý — Vị sư đệ này rất đông dài.

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường thấy Lục Phong muốn nói cũng sắp nói xong, lấy một cái hộp đưa cho hắn, vừa hỏi, “Gần đây trên núi thế nào?”

Lục Phong nhận hộp, mở ra vừa nhìn liền cười tít mắt, là một hộp yên diệp (lá thuốc lá) hảo hạng.

Lục Phong có một sở thích, trên người mang theo một túi thuốc, không có gì làm thì châm mỗi lửa, tìm một góc ngồi vừa xoay lật sách đọc hoặc tán dóc. Tất cả mọi người có chút không nói gì — Đây càng không giống người đứng đầu một phái, chẳng lẽ năm xưa Thiên Tôn rút thăm trúng hắn?

Triển Chiêu hồ nghi nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cư nhiên gật đầu.

Triển Chiêu cả kinh, mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường — Thật sự là rút thăm?

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái — Chính là thế!

Triển Chiêu quay đầu lại, đột nhiên có chút nghi hoặc, mình không hề mở miệng, Bạch Ngọc Đường có bản lĩnh như vậy sao? Có thể đoán được ý mình nói là rút thăm? Đồng thời sao mình lại biết hắn nói cái gì?

Bạch Ngọc Đường cúi đầu đang định uống trà, chỉ thấy Triển Chiêu đột nhiên quay sang trợn to hai con mắt nhìn mình chăm chăm, như vậy là đang quyết liệt muốn xác nhận — Thật là rút thăm?!

Nước trà đã tràn vào miệng Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa phun ra, buông chung trà ho khan một tiếng, quay đầu hỏi Lục Phong, “Bọn họ hiểu kỳ làm sao người có thể làm chương môn.”

Tất cả mọi người xấu hổ, đúng là rất hiếm kỳ, bất quá nói thẳng ra như thế...

Nhưng Lục Phong vẫn vui vẻ, xem ra không ít lần bị hỏi, liền lắc lắc đầu nói, “Ai nha, nói đến cũng thật là xấu hổ quá đi, ta là một kẻ vô dụng nhất trong đông đảo đồ tử đồ tôn của Thiên Tôn, năm đó lúc chọn chương môn tất cả mọi người nói muốn luận võ, bất quá Thiên Tôn có lệnh, nội bộ phái Thiên Sơn không

được giới đấu (dùng binh khí đánh nhau), nếu không sẽ trục xuất sư môn, cho nên phải nghĩ phương pháp khác.”

Tất cả mọi người minh bạch vì sao phái Thiên Sơn loạn thành như vậy cuối cùng cũng chỉ chia năm xẻ bảy, quả nhiên Thiên Tôn đã định ra giới hạn cho bọn họ, nội đấu thì nội đấu, không được tự giết lẫn nhau hoặc đánh nhau, quả nhiên gừng càng già càng cay.

“Sau đó dùng phương pháp nào chọn ra người a?” Triệu Phổ hiếu kỳ hỏi Lục Phong.

“Rút thăm.” Lục Phong vừa thốt ra khỏi miệng, Âu Dương thực sự phun hết trà trong miệng ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi với hắn —— Xem đi, đã nói là rút thăm rồi mà.

Triển Chiêu trong nhất thời có chút hỗn loạn, đầu mình có vấn đề gì phải không? Bạch Ngọc Đường rõ ràng không hề nói ra khỏi miệng, vậy mà mình dĩ nhiên lại hiểu ý hắn!

Bạch Ngọc Đường tựa hồ cũng cảm thấy phương thức câu thông này có chút kỳ quái, nhìn nhìn Triển Chiêu... phỏng chừng đôi mắt hắn có thể nói, biểu tình lại tương đối phong phú... Chắc là vậy đó?

“Người rút thăm trúng, vì vậy cho người làm chương môn?” Công Tôn kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Lục Phong gật đầu.

“Đám đệ tử Thiên Sơn kia cư nhiên lại chịu phục a?” Triệu Phổ cảm thấy không thể tin được.

“Bởi vì rút ba lần đều là ta, sau đó kéo búa bao cũng là ta...” Lục Phong có chút bất đắc dĩ, lắc đầu, “Vì vậy chỉ đành ủy khuất bọn sư đệ, lại nói ta cũng không muốn làm cái chức chương môn này, nhưng lại không có cách, thiên ý trên người a.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Đó không phải đều là sư đệ người sao? Tại sao lại biến thành sư đệ?”

“Đều là bối phận do Thiên Tôn bài ra.” Lục Phong cũng phi thường khổ não, “Thiên Tôn thường ngày tương đối lười nhác, hơn nữa cũng không quá rành chuyện sắp xếp bối phận, cho nên thường hay gọi lung tung, vì vậy... trong thập đại cao thủ có sư đệ ta cũng có sư đệ ta cũng có sư tôn ta...”

Triển Chiêu yên lặng liếc nhìn Bạch Ngọc Đường —— Sư phụ người quá mức tùy hứng!

Bạch Ngọc Đường hơi hột cười —— Cái này gọi là không câu nệ tiểu tiết.

Triển Chiêu che ngực —— Lại hiểu nữa! Tà môn quá!

Bạch Ngọc Đường cũng có chút khó hiểu, Triển Chiêu biết truyền thanh phải không? Tại sao lại ngay lập tức hiểu được.

Cả hai đang nghi hoặc, liền cảm giác có đường nhìn chăm chăm xoáy vào hai người bọn họ, cùng nhau ăn ý mà quay đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bụng chung trà trên tay đang nghiêng đầu khó hiểu mà nhìn hai người, cũng là vẻ mặt hồ nghi.

Phản ứng đầu tiên của Triển Chiêu là —— Chẳng lẽ Tiểu Tứ Tử cũng hiểu?

Bạch Ngọc Đường nhìn ra sau một chút, phía sau là đầm Bích Thủy, Tiểu Tứ Tử có phải đang nhìn tám lưới đánh cá phía sau hay không?

Trên thực tế, hai người không chuẩn xác tiếp thu được suy nghĩ của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử chỉ là đang nghiên cứu, phương thức câu thông giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có phải chính là câu nói kia, gọi là gì ta? Đúng rồi —— Liếc mắt đưa tình!

“Lão đầu, vận khí người thật tốt a.” Tử Ảnh nhóp nhép nhai đậu phộng, trêu ghẹo Lục Phong, “Cư nhiên ba lần rút thăm đều trúng cả, có phải Thiên Tôn lão nhân gia muốn người làm chương môn, cố ý thiết kế lừa người, cũng lừa luôn đám đồ tử đồ tôn kia?”

Tử Ảnh vừa nói ra lời này, Lục Phong cười ha ha, “Ai nha, tiểu bằng hữu, có biết cái gì gọi là, ‘phật viết, không thể nói’ hay không?”

Mọi người trong lòng hiểu rõ —— Lục Phong tuy rằng có chút thành thật, nhưng quý tại tính tình tốt không có dã tâm, đổi sang người khác tính tình hơi tồi một chút hoặc có dã tâm một chút, phái Thiên Sơn có thể giờ này ngày này đã tan rã.

“Lục chưởng môn, không bằng nói một chút về án tử của Nhạc Thành Tây, còn có Yến Lâm, Từ Phi hai người vừa mất.” Bao Chứng vẫn nhớ tới chuyện quan trọng.

“Nga.” Lục Phong lập tức thu hồi tâm tư ngoạ nháo, nghiêm túc lên, “Là thế này, thi thể ba người đều được bảo tồn trong hầm băng phái Thiên Sơn, ta phái người trông coi, nha môn người đến người đi tương đối hỗn loạn.”

Bao Chứng gật đầu.

“Thành Tây chết rất kỳ quặc.” Lục Phong lúc này nhíu mày, tựa hồ thập phần hoang mang, “Thành Tây võ công không kém, nhưng hắn lại vô thanh vô tức chết trong phòng như thế, mà lại là một đao phong hầu. Nói thật, trên đời có thể làm tới điểm này, cũng không có bao nhiêu người!”

Mọi người đều nhíu mày.

“Có thể trước tiên bị hạ được, hôn mê hoặc mất đi ý thức, sao đó lại bị chém?” Công Tôn hỏi.

“Cũng có khả năng này, cho nên ta vẫn giữ thi thể lại.” Lục Phong thở dài, “Bất quá lại nói, Thành Tây lần này trở về cũng có chút kỳ quặc, Yến Lâm và Từ Phi cũng vậy.”

“Chẳng lẽ có điểm đáng ngờ?” Bao Chứng hỏi.

“Có a, bọn họ đều về sớm.” Lý do của Lục Phong, nghe có vẻ là lạ.

“Về sớm?” Lục Phong nghi hoặc, “Cái này rất khả nghi sao?”

“Ách...” Lục Phong vừa định nói, chợt nghe trên núi có động tĩnh, một lúc sau, mọi người thấy một thiếu niên vội vã chạy xuống, vừa chạy vừa hô, “Chưởng môn, có chuyện rồi chưởng môn!”

Lục Phong bị hấn làm cho giật mình, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, giờ xảy ra chuyện, chẳng lẽ lại có người chết?!

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Phong đứng phắt dậy.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng liếc mắt nhìn nhau —— Không phải trùng hợp thể chứ?

“Trình Chí sư huynh và Vương Lạc sư thúc đánh nhau!” Tiểu đồ đệ sốt ruột.

Lục Phong sửng sốt, nhưng thật ra hơi chút yên tâm, không chết người là được, nhưng nghĩ lại lại thấy có chút kỳ quái, “Hai người bọn họ vì sao đánh nhau?”

“Không biết.”

“Luận bàn mà thôi.” Lục Phong khoát khoát tay ngồi xuống, “Vương Lạc thích tìm người luận bàn, cũng không có gì ngạc nhiên, để Trình Chí so chiêu với hắn.”

“Không phải a chưởng môn, hai người bọn họ đánh cho người sống ta chết, hờ hết ảm ỉ!” Tiểu đồ đệ gấp tới độ nhảy dựng, “Còn nói, ngày hôm nay không phải người chết thì là ta chết, các sư phụ sư thúc khuyên can đều bị đá thương.”

Lục Phong lại đứng lên, “Hai người bọn họ vì sao lại đánh nhau?”

Tiểu đồ đệ lắc đầu, “Không biết, chưởng môn người mau đi xem đi, nếu không kéo bọn họ ra phỏng chừng sẽ tai nạn chết người đó!”

Lục Phong gật đầu, xua tay với hắn, “Nhanh lên nhanh lên, dẫn đường phía trước.”

Tiểu đồ đệ xoay người chạy đi, Lục Phong đuổi theo hai bước, lập tức dừng bước tựa hồ suy nghĩ một chút, quay đầu lại tóm lấy Bạch Ngọc Đường, “Sư thúc a, hai người đó công phu đều rất cao, ta phỏng chừng không khuyên được, ngài ra tay đi!”

Nói xong, kéo Bạch Ngọc Đường lên núi.

Triển Chiêu thấy hiếu kỳ, bèn đi theo.

Bọn Triệu Phổ hai mặt nhìn nhau —— Không ngờ ngày đầu tiên lên núi đã được thấy phái Thiên Sơn nội đấu, cũng tốt, đi tham quan một lát.

Vì vậy, tất cả mọi người ôm tâm tình bát quái, theo lên núi xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử vẫn đang bưng chung trà ngồi bên bàn chờ ra, Công Tôn thấy bé ngây người, cho rằng bé mệt, bèn vươn tay ôm lấy, theo bọn Triệu Phổ lên núi.

Nhưng vừa đi, Tiểu Tứ Tử vừa xoay đầu nhìn về phía sau, hai mắt đăm đăm nhìn mặt đầm.

Triệu Phổ thuận tay nhắc bé qua, thấy Công Tôn bé cật lực quá.

Nhưng Tiểu Tứ Tử dựa vào đầu vai Triệu Phổ, Triệu Phổ nói với bé bé cũng không đáp lời, chỉ là chờ ra nhìn chăm chăm vào vào đầm nước.

Triệu Phổ giơ bé lên trước mặt, hỏi, “Sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên vươn tay đè lại đầu vai Triệu Phổ, nói, “Chờ chút!”

Triệu Phổ sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, chỉ chỉ phía sau, “Lui về sau hai bước.”

Triệu Phổ cũng lui về sau hai bước, rất nghe theo chỉ huy.

Tử Ảnh và Giả Ảnh đi đằng trước cũng quay đầu lại nhìn, Công Tôn cũng khó hiểu, tiến tới xem Tiểu Tứ Tử rốt cuộc muốn làm gì.

Tiểu Tứ Tử dựa vào vai Triệu Phổ, bàn tay nhỏ bé vuốt cằm híp mắt nhìn chăm chăm mặt đầm nửa ngày, bèn hỏi, “Bong bóng cá kia có phải đang chìm xuống?”

Tất cả mọi người sửng sốt, cùng nhau quay đầu lại...

Chỉ thấy trên tấm lưới đánh cá kia, bong bóng cá rất dài rất dài mà Tử Ảnh bọn họ để nổi bên trên, lúc này đang rất nhanh mà chìm xuống.

“Oa!” Tử Ảnh hô lên một tiếng, Hắc Ảnh và Giả Ảnh đã lui tới, mỗi người kéo lưới túm lên trên... Vừa túm một cái, hai người lão đảo, thiếu chút nữa bị rơi vào trong nước.

Tử Ảnh bỏ nhào tới kéo lại Giả Ảnh, Âu Dương Thiếu Chính túm lại Hắc Ảnh, hai người vận nội kinh một cước đạp lên đất bùn bên bờ, giẫm ra một cái hố sâu.

Công Tôn cả kinh —— Bốn người này đều có nội lực thâm hậu, dưới nước có gì đó rất nặng sao?

Bàng Cát đi ở sau cùng háp tấp hô, “Cẩn thận a, coi chừng bị kéo xuống dưới.”

Triệu Phổ đặt Tiểu Tứ Tử vào lòng Công Tôn, thả người nhảy đến trên mặt đầm nhìn xuống dưới, lúc này... liền thấy đầm nước nguyên bản lặng yên đột nhiên nổi lên xoáy nước, không ngừng có những bọt nước trắng xóa nổi lên, tựa hồ có vật gì đó khổng lồ với lực của ngàn quân đang giãy dụa, lưới đánh cá bị kéo căng.

Triệu Phổ thấy không rõ vật dưới nước, chỉ nhìn thấy rong rêu, nước bùn bên dưới đều bị quấy tung lên, nước đục ngầu.

“Vương gia!” Tử Ảnh liếc mắt thấy sợi dây trong tay Giả Ảnh đang tưa dần, như vậy là sắp đứt.

Triệu Phổ phi thân tới, một tay túm lấy sợi dây trong tay Tử Ảnh, vận nội lực mạnh mẽ túm kéo lên trên...

Đúng lúc này, đột nhiên trên tay nhẹ hẫng.

Triệu Phổ lão đảo một cái suýt nữa ngã bật ra sau, Tử Ảnh và Giả Ảnh bỏ nhào tới làm đệm cho hắn.

Đầu bên kia Hắc Ảnh và Âu Dương cũng ngã chống vó.

Nhìn lại tấm lưới đánh cá bị mọi người túm lên, bên trên tấm lưới được bện bằng dây thừng thô to như ngón tay, cứ nhiên có một lỗ thủng rất lớn.

Triệu Phổ đứng lên chửi má nó —— Lần sau lấy lưới xích sắt tới bắt!

Lúc này, Công Tôn hiếu kỳ chạy đến bên bờ, cúi đầu nhìn lưới đánh cá bên chân, y chậm rãi ngồi xuống, từ trong lưới nhặt ra một thứ.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn vươn người tới nhìn... Dưới ánh nắng gay gắt, thứ đó tựa như cái gương, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Đó là một miếng gì đó mỏng dính, to như miệng chén lại giống như vảy cá, nhưng cảm giác rất cứng. Lúc này còn có chút ướt át, dưới ánh dương quang ngoại trừ phản quang, còn hơi trong suốt, bên trên có từng vòng từng vòng như vòng tuổi\*...

\*(vòng tuổi: cái này cũng giống như vòng tuổi của cây ấy)

Công Tôn nhìn một lát, cùng Tiểu Tứ Tử trong lòng liếc mắt nhìn nhau.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Thực sự có oa phụ thân? Kỳ lân á?!”

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 4. Chương 4

### CHƯƠNG 4

[Nội đấu]

.

Triệu Phổ nhận lấy mảnh lân phiến (vảy) đó nhìn nhìn, lại đưa tới gần chớp mũi ngửi ngửi, nhú mày lắc đầu, “Không có mùi tanh.”

Công Tôn cũng tiến tới, hai người cùng nhau quan sát mảnh lân phiến đó.

Có thể do quá mức tập trung, vì vậy đầu đã tựa sát vào nhau, mà còn không chú ý.

Tiểu Tứ Tử lúc này bị đặt xuống đất, đứng giữa hai người, ngưỡng cổ nghiêm mặt, thì thấy đầu hai người tựa cùng một chỗ...

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay mập mập nhỏ bé sờ sờ cảm, mắt to chớp chớp, trông như đang suy tư.

Âu Dương Thiệu Chinh khoanh tay, ngồi xổm xuống ven bờ nhìn vào trong nước, lắc đầu, “Lực mạnh như vậy, là kỳ lân hay là rồng a? Ghê thật, bằng không điều động năm trăm quan binh tới kiểm tra xem?”

“Vương gia.” Bao Chứng đối với kỳ lân hay rồng cũng không quá hứng thú, điều mà ông quan tâm là vụ án liên quan tới mạng người của phái Thiên Sơn, vì vậy hỏi thúc Triệu Phổ, “Không bằng lên núi trước đã?”

“Nga.” Triệu Phổ vừa ngẩng đầu, Công Tôn cũng phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên theo...

Hai người lúc này mới phát hiện đã dựa vào nhau quá gần, liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn lui về sau một bước, híp mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gãi gãi đầu, tâm nói con mọt sách này bị gì vậy kìa? Bị ong vò vẽ chích sao?

Mọi người không tiếp tục náo loạn nữa, lên núi tìm bọn Triển Chiêu.

Vòng qua đầm Bích Thủy có một con đường nhỏ nối thẳng tới phái Thiên Sơn, Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử, bước nhanh rồi chạy lên trên.

Công Tôn chạy chậm theo sau, thấy là lạ —— Sao Tiểu Tứ Tử lại thân cận với Triệu Phổ như vậy?!

Mà lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã theo Lục Phong tới hậu sơn. Từ hậu sơn tiến vào, đi cũng không quá xa, chợt nghe có tiếng đánh nhau, tiếng binh khí tương giao, có thể đoán tình hình hai bên đánh nhau lúc này đã tới đầu rơi máu chảy rồi.

“Đao phong mang theo sát khí a.” Triển Chiêu cảm khái một câu, “Hai người này có thâm cừ đại hận sao?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Lục Phong, “Thường ngày có cừ oán?”

“Không a.” Lục Phong lắc đầu, “Vương Lạc thì tương đối lỗ mãng một chút, thích cùng người khác luận võ, nhưng tính cách ngay thẳng cũng không hư hỏng. Mà Trình Chí tư tư văn văn, cũng không cãi nhau với người khác, không rõ hai người này sao lại đánh nhau.”

Đi qua hậu viện, thì thấy ngoài cửa không ít người vây quanh, bên trong là đao quang kiếm ảnh.

“Chưởng môn!”

Có vài tiểu đồ đệ tinh mắt nhìn thấy Lục Phong, đều kêu lên, vừa khuyên người bên trong, “Sư huynh a, đừng đánh nữa, chưởng môn tới!”

Nhưng tên của Lục Phong hiển nhiên không có tác dụng gì với thập đại cao thủ, bọn họ vẫn tiếp tục đánh cho người sống ta chết.

Bạch Ngọc Đường đại thể nhìn thoáng qua, công phu của hai người kỳ thực cũng xấp xỉ, một người dùng đao một người dùng kiếm.

Triển Chiêu rất là thắc mắc, bèn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Phái Thiên Sơn cũng dùng kiếm sao?”

Không đợi Bạch Ngọc Đường giải thích, Lục Phong liền nói, “Đúng vậy, võ học phái Thiên Sơn bác đại tinh thâm (uyên thâm), Thiên Tôn từng nói, đầu tiên là nội lực, cuối cùng mới là đao. Ngoại trừ Ngọc Đường tiểu sư thúc, cơ bản tất cả đồ đệ khác đều tại thời điểm học vòng thứ nhất là nội kinh đã bị phủ đi. Nhưng bởi vì tuy chỉ học được lơ mơ, nội lực vẫn rất thuần hậu, cho nên học những cái khác cũng nhanh, nên phái Thiên Sơn mới có cao thủ.”

Triển Chiêu hiểu rõ gật đầu.

“Trình Chí, Vương Lạc, còn không mau mau dừng tay?!” Lục Phong ngẩng mặt nói, đáng tiếc không tỏ ra được chút uy nghiêm nào, “Phái Thiên Sơn cấm nội đấu, hai người điên rồi phải không?”

Nhưng hai người vẫn không thèm để ý tới, lúc hoán chiêu còn nói với Lục Phong một câu, “Bớt lo bao đồng, hôm nay có hấn không có ta!”

Triển Chiêu chớp chớp mắt —— Rất là ăn ý a!

Lục Phong xấu hổ gãi gãi đầu, vài tiểu đồ đệ phía sau cũng rất bất đắc dĩ, hai bên còn có vài thanh niên chấp tay sau lưng, một bộ không liên quan tới mình, vui vẻ xem náo nhiệt, có thể cũng là trong thập đại cao thủ.

Triển Chiêu âm thầm lắc đầu, chỗ nào giống sư huynh đệ đồng môn chứ? Giữa đồng môn hấn là đây đó quan ái tình như thủ túc, người một môn phái như người một nhà, huynh đệ đánh nhau, không đi khuyên can còn ở đó xem náo nhiệt, thật không tượng nghĩa!

Đại khái đã nhận ra được thần tình thất vọng của Triển Chiêu, Lục Phong cũng rất xấu hổ, phái Thiên Sơn được coi như đứng đầu võ lâm, hôm nay nội đấu, bản thân một chưởng môn là hấn gọi liên tục chẳng ai nghe, khiến người chê cười, thật tổn hại uy danh của Thiên Tôn a...

Lục Phong vô thức nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không mang đao, hấn bắt quá chỉ đi ra một chút, không ngờ lại gặp chuyện đánh nhau, ban đầu thật ra cũng nghĩ là không có gì, phỏng chừng Lục Phong khuyên một chút sẽ ngừng thôi. Không ngờ hai người lại mắng lại Lục Phong một câu vô lễ như vậy, khiến hấn có chút khó chịu.

Thiên Tôn đối với đệ tử phái Thiên Sơn từ trước tới nay không có yêu cầu gì, chỉ có ba điều, thứ nhất, không được vi phạm pháp lệnh khi dễ người nhỏ yếu. Thứ hai, huynh đệ hòa thuận cấm nội đấu. Thứ ba, phải tôn trọng chưởng môn Lục Phong.

Bọn họ được gọi là cao thủ, đang tiếng còn chưa hơn được ai, đã đem lời Thiên Tôn nói vào tai này ra bằng tai kia rồi.

Lúc này, bên ngoài bọn Triệu Phổ cũng chạy lên đây.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay Triệu Phổ, hiếu kỳ nhìn kích đấu trong viện, ghé vào bên tai Triệu Phổ nói, “Cửu Cửu trên người bọn họ chảy máu kìa!”

Triệu Phổ hơi nhú mồm, hai người này nội lực cũng không yếu, đao phong lướt qua khó tránh thụ thương, nói đi cũng phải nói lại, phái Thiên Sơn này quả thực không có gì hay ho, đồng môn mà đánh nhau đến mức này, nếu là hãn thì đã dùng quân pháp xử trí, đem chém cả hai để răn đe!

Hắn đang bất mãn, Công Tôn bên cạnh ôn hòa nói một câu, “Đây là môn phái giang hồ, người tưởng nghe lời như binh lính trong quân doanh người sao.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm, gật đầu, “Cũng đúng!”

Nói xong, hắn ngăn người, liếc mắt nhìn Công Tôn, Triệu Phổ thắc mắc —— Con một sách này sao biết ta vừa nghĩ gì?

Công Tôn tiếp tục quan khán cuộc chiến, y rất hiếu kỳ Bạch Ngọc Đường sẽ xử lý trận nội đấu này như thế nào, thật ra cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Triệu Phổ, lại nhìn nhìn Công Tôn, neho mắt lại, thần tình có chút vi diệu nho nhỏ.

Thấy có nhiều người ngoài như vậy, nhiều tiểu đồ đệ của phái Thiên Sơn cảm thấy rất mất mặt, đều khuyên can.

Vương Lạc còn không cam lòng, rống lên một tiếng, “Cút hết cho lão tử, ai nhúng tay ta giết...”

Còn chưa dứt lời, chợt thấy bóng trắng nhoáng lên.

Vương Lạc và Trình Chí đều ngây người, phục hồi tinh thần, vừa nãy đã giật nảy cả mình, nhìn lại... binh khí trên tay đã không còn.

Trong nhất thời, hai người đều ngây ngẩn, hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không tin nổi.

Mọi người ở đây cũng ngây ngẩn.

Tử Ảnh nhẹ nhàng huých huých Giả Ảnh, dùng mắt ra hiệu, ý là —— Bạch Ngọc Đường lợi hại như vậy sao? Vương gia sẽ không bị vượt mặt chứ?

Giả Ảnh cũng thấy kỳ quái, chiêu này của Bạch Ngọc Đường thật sự hơi dọa người, theo lý mà nói thập đại cao thủ phái Thiên Sơn đều là nhân vật đại danh lừng lẫy, vừa nãy hai người họ so chiêu mọi người cũng thấy, đó không phải hai thùng cơm (kẻ vô dụng) a! Nhưng Bạch Ngọc Đường làm thế nào thoáng cái đã lấy được binh khí của bọn họ...

Nhưng thật ra Triển Chiêu và Triệu Phổ lại rất bình tĩnh... Chiêu này của Bạch Ngọc Đường quả thật đủ dọa người, nhưng trên thực tế, là nhờ vào khinh công quỷ dị của hắn. Bạch Ngọc Đường được Thiên Tôn chân truyền, chiêu này gọi là Như Ảnh Tùy Hình, tên như ý nghĩa, chính là khinh công thân pháp này khi thi triển, giống như những cái bóng trùng điệp. Loại công phu này cực kỳ khó học, nhưng cũng cực kỳ có khả năng dọa người, ngày hôm nay vị tiểu sư thúc này xem ra phải bộc lộ thân thủ trước mặt những hậu bối lớn tuổi này rồi.

Quả nhiên, một chiêu làm cho lý trí của hai vị cao thủ bị trấn áp.

Hai người bọn họ đồng thời nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, hơi ngẩn người, đều xoay mặt không nói.

Lục Phong thở dài ra một hơi, Triển Chiêu bất đắc dĩ —— Giang hồ vô lâm, quả nhiên nói chuyện bằng công phu.

Bạch Ngọc Đường giao đao kiếm cho Lục Phong, ý bảo hắn xử lý.

Lục Phong tâm nói, quả nhiên là tiểu sư thúc hữu dụng nhất, tiếp nhận đao kiếm cần cần dục dục đặt một bên, hỏi Vương Lạc và Trình Chí, “Hai người tranh chấp cái gì, nghiêm trọng đến nỗi đồng môn tương tàn như thế?”

Vương Lạc lúc này đã hồi phục tinh thần lại, tàn bạo liếc mắt trừng Trình Chí, cũng không để ý tới Lục Phong, đi tới giật phắt lại thanh đao, xoay người bỏ đi.

“Ai!” Lục Phong gọi hần, “Vương Lạc.”

Vương Lạc không hề chững lại, căn bản không để ý tới.

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều thấy có chút nén giận —— Thật kiêu căng, đáng ăn đập...

Vương Lạc còn chưa đi ra ngoài vài bước, đột nhiên nghe Bạch Ngọc Đường phía sau lên tiếng nói, “Người đi nhằm hướng rồi.”

Vương Lạc hơi sững sốt quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Vương Lạc, lại nhìn nhìn Trình Chí, vươn tay chỉ, “Đường xuống núi ở đằng đó.” Nói xong, phân phó với vài tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn đang há hốc mồm một bên, “Thu thập vật dụng của bọn hần, từ hôm nay trở đi thập đại cao thủ phái Thiên Sơn đổi thành bát đại, hai người trực xuất sư môn, vĩnh viễn không được quay lại Thiên Sơn.”

Một câu nói của Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Vương Lạc và Trình Chí liền biến đổi.

Lục Phong cũng nhìn Bạch Ngọc Đường, hần tương đối nhẹ dạ, nghĩ trừng phạt thế này quá nghiêm khắc rồi.

“Người nói cái gì?” Vương Lạc trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn lãnh đạm như cũ, mặt lạnh nói, “Thế ra người không phải bị điếc à? Thì ra cũng nghe được? Vừa nãy chương môn nói sao không đáp lại?”

Vương Lạc trên mặt xấu hổ.

Trình Chí có tính cách bất đồng với hần, biết Bạch Ngọc Đường không dễ nói chuyện như Lục Phong, Thiên Tôn lại sùng hần có tiếng, đừng nói đuổi đi hai người, dù cho Bạch Ngọc Đường có giải tán cả phái Thiên Sơn, một mối lửa đốt cả Thiên Sơn, Thiên Tôn cũng sẽ không trách một câu.

Trình Chí liếc nhìn Vương Lạc, chủ yếu là tên mãng hần này không biết nhìn sắc mặt, thường ngày không chừa cho Lục Phong chút mặt mũi nào còn chưa tính, hôm nay trước mặt Bạch Ngọc Đường và nhiều người ngoài như vậy, không biết thu liễm một chút.

Mà lúc này, Triển Chiêu gật đầu, nghĩ là nên làm như thế, Triệu Phổ còn ngại quá dễ dàng cho hai tên tiểu tử này, chỉ ít mỗi người một trăm quân còn!

Vương Lạc và Trình Chí lúc này cũng có chút hối hận, nhưng kỳ quái chính là —— Thập đại cao thủ ở đây cũng có vài người, tuy rằng Bạch Ngọc Đường không gọi tên được nhưng đều nhìn quen mắt nhận biết. Mà Vương Lạc và Trình Chí mỗi người đều có không ít thủ hạ môn đồ, ở Thiên Sơn lâu như vậy, bằng hữu cũng phải có một hai người chứ? Nhưng vấn đề là hai người bọn hần bị trực xuất sư môn như vậy, cứ nhiên không ai cầu tình cho bọn hần.

Triển Chiêu ngẫm “chắc chắc chắc” vài tiếng, thật không biết hai người này thường ngày đối nhân xử thế quá tệ hại, hay là nên nói phái Thiên Sơn tình người ấm lạnh lòng người dễ đổi... Sao giữa đồng môn với nhau lại lạnh lùng như thế a, học công phu ở loại địa phương này có gì hay ho chứ?!

“Sư thúc a, bằng không...” Lục Phong thấy sắc mặt Trình Chí và Vương Lạc tái nhợt vẻ mặt ăn năn, đều nhìn mình ý là xin khoan dung, bèn thay bọn họ cầu tình.

Chỉ là hần còn chưa lên tiếng, Bạch Ngọc Đường đã khoát khoát tay với mọi người xung quanh, “Chuyện nhỏ, giải tán cả đi, nên làm gì thì làm vậy.” Nói xong, vỗ Lục Phong, ý bảo ở phía sau Bao đại nhân và Bàng thái sư đã chờ rất lâu rồi, “Làm chính kinh sự.”

Lục Phong xấu hổ.

Triển Chiêu và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, ai nha nha! Bạch Ngọc Đường thường ngày thâm tàng bất lộ, phúc hắc lên thì như đòi mạng người a, hai cao thủ này bị đuổi ra sư môn rồi, hắc còn nói là chuyện nhỏ.

Lục Phong cũng biết tính tình vị sư đệ đệ này cực kỳ giống Thiên Tôn, hiện tại cầu tình phỏng chừng cũng vô dụng...

Quay đầu lại nhìn nhìn Trình Chí và Vương Lạc, Lục Phong nháy mắt một cái, ý là —— Đứng đực ra đó làm gì a, xin khoan dung a!

Vương Lạc và Trình Chí liếc mắt nhìn nhau, đều có chút xấu hổ, xin khoan dung như thế nào? Các vị đại hiệp phái Thiên Sơn đã lâu không ai dám quản, đối với chương môn Lục Phong này bọn họ từ trước tới nay đều không để mắt tới, người ta ngẩng cao đầu đã lâu lắm rồi, đã sớm quên cúi đầu có tư vị gì rồi.

Cuối cùng, mắt thấy bọn Bạch Ngọc Đường sắp đi ra khỏi sân, chợt nghe “Phịch” một tiếng.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Vương Lạc ném đao, quỳ rạp xuống đất, “Thỉnh sư thúc tổ hãy thu hồi lệnh đã ban, Vương Lạc nguyện ý nhận sai!”

Triệu Phổ sờ cằm —— Thì ra là một thô nhân (người đơn giản), còn tưởng rằng đồ đệ phái Thiên Sơn đều giống Bạch Ngọc Đường, thì ra còn có loại thiếu tâm nhân .

Công Tôn ném qua một cái lườm —— Luyện võ vốn thô nhân chiếm đa số.

Triệu Phổ mở to hai mắt —— Cái này mà cũng biết nữa hả?!

Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt không ngừng quan sát hai người —— Lại liếc mắt đưa tình oa!

Trình Chí do dự một chút, cũng quỳ xuống nhận, “Thỉnh sư thúc tổ tùy ý nghiêm phạt, nhưng đừng trực xuất chúng ta khỏi sư môn.”

Bạch Ngọc Đường tỏ ra giống như tình huống của Vương Lạc ban nãy, cho rằng không nghe không thấy gì cả, dẫn người tiếp tục ra ngoài.

Triển Chiêu mỉm cười, rất khó hiểu vì sao năm xưa Thiên Tôn không cho Bạch Ngọc Đường làm chương môn, lúc hắc không cười đặc biệt nghiêm túc, còn rất có khí thế của chương môn nhất phái, chỉ là trẻ tuổi chút thôi.

Vấn câu nói kia, Bạch Ngọc Đường tuy rằng không nhớ rõ thập đại cao thủ này, nhưng thập đại cao thủ lại nhớ rõ hắc! Tính tình của vị tiểu sư thúc tổ này, giống hệt như Thiên Tôn, nói ra rồi sẽ không đổi ý, hành động như thiên chi kiêu tử càng không kiêng nể cảm nhận của người khác, cầu tình e rằng vô dụng. Nhưng nếu như thực sự bị trực xuất sư môn, vậy ngày sau bọn họ làm sao còn chỗ đứng?

Tính cách Vương Lạc tương đối nóng nảy, nói cũng trực tiếp, “Ta không tôn trọng chương môn tự mình giới đầu là ta sai, cam nguyện bị phạt, nhưng ta muốn giết Trình Chí là có lý do, chỉ cần không đuổi ta ra khỏi Thiên Sơn, để ta từ nay về sau kẹp chặt cái đuôi mà dài dài như con cẩu cũng được, như vậy vừa lòng chưa sư thúc tổ?!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Triệu Phổ có chút khó hiểu —— Lũ người này, vì sao chết sống cũng nặng nề muốn ở lại Thiên Sơn? Thiên Tôn đối với bọn họ cũng không đặc biệt quan tâm, cũng không nhận bọn họ là đồ đệ mà chỉ nói là môn hạ, chương môn Lục Phong phái Thiên Sơn cũng không có năng lực gì, với công phu của bọn họ nếu tự mình hạ sơn lập tiểu môn phái phỏng chừng cũng có thể lừng lẫy, đâu cần miễn cưỡng thế này?

Chỉ có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, chỉ có kẻ từng gặp được Thiên Tôn, mới biết cái gì là vô lâm thánh nhân thiên hạ vô địch, chỉ có kẻ được đăng cấp như Thiên Tôn chỉ dạy, mới minh bạch cái gì gọi là tiến triển cực nhanh! Không có người luyện võ nào lại bỏ qua quang hoàn (vầng sáng) là Thiên Tôn.

Một điểm khác, người giang hồ đối với kẻ bị trực xuất khỏi môn phái thập phần kiêng kị, bởi vì bị trực xuất sư môn không ngoại trừ vài lý do —— Phẫn bội sư môn, vi phạm pháp lệnh, tàn sát đồng môn...

Một khi dính dáng tới những điều này, như vậy từ nay về sau, không thể dung nạp giang hồ, tiền đồ tấn hủy.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người, tựa hồ còn thấy rất lạ lùng, hỏi một câu, “Người làm cầu làm gì? Ta lại không thích cầu.”

Tất cả mọi người sửng sốt... Lập lúc không nói gì mà nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắn còn mang vẻ mặt lễ thẳng khí hùng, “Ta từ nhỏ tới lớn đều chỉ thích miêu.”

Vương Lạc nhụt chí, quả nhiên bách độc bất xâm, giọng điệu nói chuyện giống hệt Thiên Tôn.

Trình Chí cơ linh hơn Vương Lạc không ít, cầu tình với Lục Phong, “Chương môn sư huynh, chúng ta biết sai rồi!”

Lục Phong mềm lòng, bèn khoát khoát tay với hai người, “Trước tiên... về phòng tự kiểm đi, một hồi ta bảo người gọi các người, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, còn có a, không được đánh nhau nữa!”

Vương Lạc và Trình Chí nghe xong, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hắn không tỏ vẻ gì, tựa hồ cũng không muốn tham gia vào việc quyết định của Lục Phong thì biết mình được cứu rồi, sau khi tạ ơn thì vội vã xoay người về phòng.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì, phái Thiên Sơn là của Lục Phong, để hắn quản, cần giết gà dọa khỉ hay rắn đe, cũng để Lục Phong tự mình quyết định.

Lục Phong thấy Bạch Ngọc Đường đồng ý, nhanh chóng dẫn mọi người tới đình thi gian (nhà xác), xem thi thể Nhạc Thành Tây, Yến Lâm và Từ Phi.

Lúc đi xuống chân núi, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử không biết đang nói gì, Triển Chiêu mở to hai mắt về mặt kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường đi tới trước vài bước, chợt nghe được Tiểu Tứ Tử đang kể cho Triển Chiêu nghe về hành động bất kỳ lân vĩ đại của bọn Triệu Phổ vừa này.

“Thật sự có kỳ lân?” Bạch Ngọc Đường không quá tin tưởng, “Ta cho tới giờ chưa từng trông thấy.”

“Chỉ có cái lân phiền thôi.” Tiểu Tứ Tử từ tiểu hà bao lấy ra một mảnh lân phiền cứng đưa cho Bạch Ngọc Đường, đó là vừa này Công Tôn nhét vào tiểu hà bao của bé, bảo bé giữ lại, mặc kệ là long lân (vảy rồng) hay là kỳ lân lân phiền, cắt trước rồi tính sau.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận mảnh lân phiền, nhìn nhìn, bèn nhủ mảy.

“Sao vậy?” Triển Chiêu cũng sấn tới xem, nhìn giống long lân, nhưng cảm giác như ngọc lưu ly... nếu là lân phiền thì có phải hơi cứng quá hay không?

Tới gần đình thi phòng, Công Tôn và bọn Bao Chứng vào trong xem thi thể, Bạch Ngọc Đường không quá hứng thú, nhìn thoáng qua, rồi cùng Triển Chiêu đi ra.

Lúc này, vài tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn vác một cuộn lưới cá nặng trĩu đi lên, thấy Bạch Ngọc Đường liền hỏi, “Thái sư thúc tổ, cái lưới này rách rồi, có cần nữa hay không?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mặt đất, “Thả xuống ta xem một chút.”

Tiểu đồ đệ liền đặt lưới xuống mặt đất.

Triển Chiêu cầm lưới trải ra nhìn nhìn, cuối cùng tìm được chỗ rách, kinh ngạc, “Cái lỗ thật lớn.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thoáng qua, khẽ nhủ mảy, lại cầm mảnh lân phiền lên nhìn một chút.

Hai người đối chiếu rồi đột nhiên phát hiện ra gì đó, ngồi xổm xuống mỗi người cầm lên một đầu sợi thừng thô to xem thật kỹ, cuối cùng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau...

Triển Chiêu mỉm cười, cầm mảnh lân phiền qua, “Ta biết đây là cái gì rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta cũng vậy.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt thấy hai người lại bắt đầu vòng vo, đang hiếu kỳ, liền cảm giác có cái gì cọ cọ bấp chân mình, cúi đầu nhìn xuống, Tiểu Tứ Tử liền cười toe.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang tâm chiếu bất tuyên (không nói nhưng hiểu nhau) một lần nữa nhìn kỹ mảnh lân phiến kia, lại nghe được một tiếng “Meo”.

Bạch Ngọc Đường vô thức mà nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu thì lại cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang nâng một con mèo đen mập mập có móng vuốt trắng, giơ lên trước mặt hai người, “Nhìn nha!”

Mèo nhỏ cùng hai người nhìn nhau một hồi, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay, nắm sau cổ chú mèo xách lên.

Mèo nhỏ bị xách cổ lên đã thấy đau đau, giẫy dụa kêu meo meo, có chút mất kiên nhẫn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhứ mày, vươn tay nhẹ nhàng túm lấy ria mép của nó, quả nhiên mèo nhỏ lại nháo lên.

Triển Chiêu đoạt lại mèo nhỏ, dăm chiêu mà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người không phải thích mèo sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta thích chứ.” Nói xong, lại vươn tay nhéo nhéo đệm thịt trong lòng bàn tay chú mèo, thuận tiện giật đuôi nó. Mèo đen nổi nóng bèn vươn móng cào hấn, bất quá Bạch Ngọc Đường nhanh tay – hiển nhiên là có kinh nghiệm phong phú – né tránh.

“Người xác định người thích?” Triển Chiêu trả mèo nhỏ cho Tiểu Tứ Tử, bảo bé mau đem đi giấu.

Bạch Ngọc Đường đậm mặt cười, “Ta thích mèo nhất, đặc biệt cảm giác lúc khi dễ nó.”

Triển Chiêu cả kinh —— Vừa mới trong nháy mắt, con mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, không biết là nói đùa hay là thật sự nữa, nhưng dù sao Triển Chiêu vẫn cảm thấy sau cổ “Vù” một cái, gió mát thổi qua.

.  
.

---

Đăng bởi: admin

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5

[Lân đao]

.

Từ lân phiến và lưới đánh cá, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường hiển nhiên tìm ra vài đầu mối, đương nhiên... người ngoài không rõ.

Lúc này, Công Tôn đi ra, tựa hồ có chút khó hiểu.

Lục Phong cùng đi trên mặt cũng mang vẻ lo lắng.

Triển Chiêu bèn hỏi Bao Chửng, “Đại nhân, tình hình thi thể thế nào?”

Bao Chửng vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Công Tôn.

Công Tôn khoanh cánh tay, nói, “Không giống đao thương (vết thương do đao kiếm) a!”

“Không giống đao thương? Vậy là cái gì?” Âu Dương hiếu kỳ.

“Ta chưa từng thấy loại binh khí này, rất sắc bén cũng rất nhanh, nhưng ta nghĩ hoài không rõ vết thương được tạo thành như thế nào.” Công Tôn rất hoang mang.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ thấy được, bèn hỏi, “Hai người có đầu mối?”

Triển Chiêu gật đầu, “Có lẽ...”

“Đầu mối gì?” Bao Chứng hiểu kỳ.

Bạch Ngọc Đường liền nói với một tiểu đồ đệ của phái Thiên Sơn, “Đến trừ phòng lấy giùm một miếng thịt heo tới đây, loại còn dính da!”

“Da.” Tiểu đồ đệ nhanh chóng tí tởn chạy đi, được nói chuyện với Bạch Ngọc Đường một câu a! Người này thật là không thể nhìn thẳng, đẹp quá sức!

Ngoại trừ Triển Chiêu thì những người khác đều thắc mắc —— Cần thịt heo làm cái gì?

Một lúc sau, tiểu đồ đệ khiêng lên một khúc chân heo, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sư thúc tổ, cái này được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dùng mắt ra hiệu cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu vung tay...

“Vèo” một tiếng, mảnh “lân phiến” mà Tiểu Tứ Tử vừa đưa bọn hắn, xẹt qua chân heo... Bay đi thật xa, ghim ngập vào trong tường viện.

Tất cả mọi người hơi sửng sốt, nhìn chằm chằm mảnh lân phiến nọ, lại quay đầu nhìn nhìn khối thịt heo, chỉ thấy bên trên có một vết chém, giống như đao thương.

“Ai nha, chính là vết thương này!” Công Tôn tiến qua nhìn chằm chằm mảnh da heo, “Vết thương bị lật ra, giống như khoáy đao (đao nhanh), ta còn tưởng là thứ gì, thì ra là ám khí!”

“Lân phiến?” Triệu Phổ tiếp nhận mảnh lân phiến mà Tử Ảnh đưa qua, nhíu mày, “Thứ này căn bản không phải lân phiến, là đao phiến (lưỡi đao)!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Lục Phong, “Dẫn ta tới phòng của Nhạc Thành Tây nhìn xem.”

“Hảo.” Lục Phong nhanh chóng dẫn Bạch Ngọc Đường tới biệt viện của phái Thiên Sơn.

Phái Thiên Sơn này bởi vì chiếm hầu như cả ngọn núi, mà mấy vị cao thủ đều đây đó không thềm qua lại, cho nên chia nhau ở rải rác trên núi, có biệt viện riêng của mình.

Biệt viện của Nhạc Thành Tây ở giữa sườn núi hướng Tây, xây dựa vào núi, trước núi có một đầm nước, đây là một trong những đầm nước đẹp ở Bích Thủy sơn, gọi là đầm Thanh Vân, tòa biệt viện này cũng gọi là Thanh Vân viện, cái tên rất nhã trí (lịch sự tao nhã).

Sở dĩ gọi là đầm Thanh Vân, là vì nước trong đầm đặc biệt trong suốt tĩnh lặng, bên trên không có gì che đậy, bóng của những áng mây trải dài soi bóng trên mặt nước vô cùng rõ ràng, trời xanh mây trắng tựa như được chiếu soi trong gương, cho nên được gọi như thế.

Triển Chiêu liếc nhìn mặt nước yên ả, nước quá trong ắt không có cá, đầm Thanh Vân này quá sạch sẽ, thay vì nói linh tú, không bằng nói là tử khí trầm trầm, xung quanh cũng không có thác nước, ven bờ là đất cát ẩm ướt trải trên mặt đất, cây cối cũng chẳng có bao nhiêu. Triển Chiêu tuy rằng không biết bơi, nhưng vẫn hiểu một ít về cấu tạo của sơn xuyên đại hà (sông núi), đáy của đầm nước này nhất định thông với bên ngoài, nếu không sẽ trở thành một đầm nước đọng, e rằng sớm đã thối lên.

Triển Chiêu đang nhìn nước sông dờ ra, Tiểu Tứ Tử túm túm vạt áo hắn, giơ tay chỉ vào mọi người đã đi vào Thanh Vân biệt viện, “Vào đi ha.”

Triển Chiêu vươn tay nắm tay bé, theo đi vào.

Bạch Ngọc Đường ở cửa quay đầu nhìn thoáng qua, đương nhiên chú ý tới thần tình của Triển Chiêu, cho nên cũng nhìn lướt về phía đầm nước.

Mọi người theo Lục Phong tiến vào gian thư phòng mà Nhạc Thành Tây ngộ hại, cửa phòng là bị phá khai, cửa cũng bị đẩy hỏng, bất quá vốn nó cũng có vẻ không quá kiên cố, cao thủ như Nhạc Thành Tây, rất ít khi chú ý tới việc cửa phòng có kiên cố hay không.

Sau khi vào phòng, mọi người quan sát khắp nơi một vòng, cuối cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tại vị trí trước một cánh cửa sổ ở phía Đông, cùng đầu.

Một tiếng “Đông” rất vang, Triển Chiêu xoa đầu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lần này bị cụng cũng rất đau, vươn tay sờ sờ cái trán, khá thật... hơi sưng lên rồi, đầu Triển Chiêu cụng thật a, nghĩ tới đây, trong óc liền bật ra một chữ “Miêu”.

Miêu không phải đều như vậy sao? Thân nhẹ xương dẻo phi diêm tẩu bách, vả lại cái đầu đặc biệt cứng!

Triển Chiêu tự nhiên biết mình từ nhỏ tới giờ đầu rất cứng, tâm nói gương mặt đẹp của Bạch Ngọc Đường đừng bị cụng cho méo nha. Tiến tới kiểm tra, chỉ thấy trên trán Bạch Ngọc Đường có một vết đỏ ửng, nhưng may là gương mặt vẫn không bị méo, thở ra, “Người không sao chứ? Đầu ta cứng hơn cả cục gạch nữa đó.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, người cũng tự biết nữa hử.

Mọi người phía sau nghiêng đầu kiên nhẫn nhìn hai người, tâm nói hai người nhanh nhanh nói việc chính đi!

Lúc này, Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ vào cánh cửa sổ chính giữa hai người, “Hở ra kia!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng coi như hồi phục tinh thần, đều gật đầu.

Mọi người đi tới nhìn, liền phát hiện trên cửa sổ có một cái khe dọc hẹp dài, nếu như không nhìn kỹ, thực sự không dễ dàng phát hiện.

Triệu Phổ lấy ra mảnh lân phiến so thử, phát hiện vừa khít!

Công Tôn vươn tay đẩy cửa sổ ra, thấy Triển Chiêu còn đang xoa đầu, bèn đẩy hẳn sang một bên, còn rất thuận tay mà giao cho Bạch Ngọc Đường, nói chung cũng không biết sao lại thuận tay như vậy nữa.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tránh ra một chút đứng ở bên cạnh —— Sao lại cảm thấy bị ghét bỏ vậy?

Bên ngoài cửa sổ là viện tử, đối diện cửa sổ có một cái cây.

Tử Ảnh nhảy ra cửa sổ, tới bên cạnh cái cây nhìn trái phải một vòng, tìm được cái gì đó, liền ngoắc bọn Triệu Phổ.

Dù sao, tra án cũng là chức trách của Triển Chiêu, hắn cũng chạy theo, vươn tay nhẹ nhàng moi vào một cái khe trên thân cây, hướng hai bên xé một cái.

Tử Ảnh cả kinh... chỉ thấy thân cây bị xé toạc ra một khoảng.

Đây là thân cây chứ không phải một đồng bông vải —— Triển Chiêu nội kinh rất mạnh, chỉ lực cũng kinh người... Đây rốt cuộc là võ công của môn phái nào vậy?

Triển Chiêu mò vào thân cây, từ bên trong rút ra một thứ.

Tử Ảnh liền cảm thấy trước mắt sáng loáng, thứ đó còn phản quang, ghé sát vào nhìn, nhìn không được cũng “Di” một tiếng, “Đây không phải kỳ lân lân phiến sao?”

Lúc này, tất cả mọi người đã đi tới, Công Tôn giơ lên hai miếng lân phiến đối chiếu, “Giống nhau như đúc a.”

“Chẳng lẽ là con kỳ lân kia bỏ lên vẩy lân phiến trên thân để giết người?” Triệu Phổ bĩu môi, còn không quên mỗ quạ mà đùa giỡn hai câu, “Con kỳ lân này không biết trên người có nhiều lân phiến không đây, nếu không thì sớm muộn gì cũng trọc.”

Bao Chứng liền hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đây là cái gì...”

Triển Chiêu mỉm cười, “Đại nhân, đây là một loại ám khí đặc chế, dùng phương pháp này ám toán người khác.”

Bạch Ngọc Đường bổ sung, “Tầm lưới đánh cá bị rách khi các người bắt kỳ lân lúc này, chỗ rách không phải bị đứt mà là bị lưới sắc chém đứt, vết cắt cực kỳ bằng phẳng, nhưng lại có độ dài không đồng nhất!”

“Vết cắt bằng phẳng vì sao độ dài không đồng nhất...” Âu Dương Thiếu Chinh lẩm bẩm, “Chẳng lẽ là đao đặc biệt ngắn, cắt từng sợi một?”

“Chính thế.” Triển Chiêu chỉ chỉ lân phiến, “Cái này rất phù hợp.”

Tất cả mọi người gật đầu —— Nói có lý a!

Bàng Cát cảm khái, “Ai nha, lần này may mà vương gia vô duyên vô cớ lấy lưới bắt kỳ lân, mới có thể tìm được đầu mối như vậy.”

Bao Chứng ném cho lão một cái lườm —— U, lão mập, vỗ mông ngựa đúng chỗ thật a.

Bàng Cát tỉnh rụi, ném lại một cái lườm.

“Nhưng dưới nước sao lại có loại đao này... vừa nãy chúng ta túm lên, chẳng lẽ là một người?” Công Tôn cảm thấy không thể tin nổi.

“Người có thể lặn dưới nước lâu như vậy sao?” Âu Dương tỏ ra không tin, “Hơn nữa, bốn người chúng ta cũng kéo không nổi hần, vậy kẻ đó nặng biết bao nhiêu?”

“Hay là...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Các người túm được quả thật là một loài thủy thú rất lớn, mà đao phiến này, là có người cắt đứt lưới đánh cá để con thủy thú đó thoát ra mà lưu lại.”

Mọi người cũng đều nghĩ hợp lý.

“Nói như vậy, người nọ hoặc con thủy thú nọ còn ở dưới đầm Bích Thủy?” Triệu Phổ khoanh tay, “Hung thủ giết người rất có thể cũng là hần, mà quái thú ăn thịt người trong truyền thuyết trước kia, chính là con thủy thú nọ.”

“Tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng rất có thể như vậy.” Bao Chứng cũng gật đầu, “Không bằng thực sự xuống đáy nước kiểm tra một lần...”

“Vô ích...”

Câu nói này, là Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cùng nhau nói ra, khi nói ra rồi thì đây đó lại liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ có vẻ rất ngoài ý muốn.

Mọi người đã sớm quen với hình thức tư duy thường xuyên bảo trì đồng bộ của hai người này rồi, cùng nhau hỏi, “Vì sao?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Người nói trước đi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, phỏng chừng Triển Chiêu vừa nãy nhìn chằm chằm mặt nước, cũng là nghĩ tới vấn đề này, “Mạch nước của Bích Thủy sơn kể cả toàn bộ Hi Châu phủ này đều thông với nhau, đặc biệt những đầm nước ở Bích Thủy sơn này, phía dưới đều có hang động rộng lớn, bên trên còn có thác nước và nguồn suối, nếu như giỏi bơi lội, thông qua mạch nước có thể có thể trực tiếp từ đầm Bích Thủy bơi tới đầm Thanh Vân, thậm chí đã từng có một thứ bị rơi xuống đầm nước, trôi đến tận bến tàu Hi Châu phủ.”

“Vậy chẳng phải không tìm được tung tích?” Bàng Cát khổ não, “Mà nếu quả thật có một người như vậy, kỹ năng bơi có thể tốt tới mức như vậy không?”

“Đúng vậy, không cần thở sao?” Triệu Phổ cũng khó hiểu.

“Có thể dùng khí nang (túi khí) mang theo.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tứ ca ta bơi rất giỏi, hần học được từ vài ngư dân duyên hải cách dùng bao tử dê làm khí nang, có thể ở dưới nước rất lâu.”

“Vậy dễ làm rồi a.” Triệu Phổ nói, “Tìm nhiều nhiều người, chỉ cần có thể hô hấp, chúng ta cũng có thể xuống dưới đó.”

“Khí nang bao tử dê không phải dễ sử dụng như vậy.” Triển Chiêu nói, “Phải biết cách thở ra.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, “Thở ra?”

“Không phải thở ra bình thường, mà là không khí từ trong lỗ mũi đi vào trực tiếp thở ra từ miệng, không được đi qua phổi.” Triển Chiêu giải thích một chút, liền thấy tất cả mọi người hiểu kỳ nhìn hần.

Bao Chứng bèn hỏi, “Triển hộ vệ không phải không biết bơi sao?”

“Ách...” Triển Chiêu nhìn trời, “Ta có một thức thức biết!”

Tất cả mọi người hiểu rõ, cũng không truy cứu sâu, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn —— Cái miệng người không biết giữ như thế, sớm muộn gì cũng có ngày bị người khác vạch trần.

Triển Chiêu giật giật mí mắt —— Sợ gì chứ, lỗ miệng đâu phải chỉ mới một hai lần, dù sao cũng có thể vòng vo quanh co, nói dối qua ải thì ta là thiên hạ đệ nhất!

Bạch Ngọc Đường gật đầu biểu thị tán thưởng.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời —— Lại không nói đã hiểu...

Mọi người tìm được đầu mối cũng không thể nào ra tay, bên này còn chưa kết án, bên kia sự tình đã tìm tới rồi.

Tiểu đồ đệ lúc này tìm Lục Phong đi ngăn vụ đánh nhau lúc này khóc sụt sùi chạy vào, “Chưởng môn, chưởng môn, nguy rồi!”

Lục Phong rung mình một cái, vừa mới cuống cuống lo chuyện sư huynh đệ đánh nhau, sau bây giờ lại khóc nhè?!

“Trình Chí sư thúc đã chết!” Tiểu đồ đệ khóc không ngừng, “Vừa mới chết, thi thể còn ấm...”

“Sao lại thế được?!” Lục Phong dậm chân một cái, “Không phải ta bảo hẩn về phòng tự kiểm sao?”

“Hẩn chết ngay trong phòng!” Tiểu đồ đệ biến sắc, “Vừa nãy trước khi hẩn vào phòng, phân phó ta đi lấy cho hẩn một hồ trà hoa cúc giải nhiệt, ta mang trà tới, thì phát hiện cửa bị khóa lại, đập nửa ngày không có động tĩnh, ta liền vòng qua cửa sổ, nghe bên trong hình như có tiếng “kh kh” kỳ lạ. Ta đâm cửa sổ giấy nhìn vào... Mụ ơi, Trình Chí sư thúc nằm trên ghế, trên cổ có một vết cắn to, đang phun máu xối xả!”

Lục Phong mặt mũi trắng bệch, vội vã chạy đi xem Trình Chí.

“Trình Chí đã chết?” Bạch Ngọc Đường kéo Lục Phong, hỏi tiểu đồ đệ nọ.

“Đúng vậy, ta đi gọi người, khi mọi người phá cửa vào thì sư thúc vừa lúc tắt thở!” Tiểu đồ đệ trả lời.

Tất cả mọi người khê nhú mào.

“Vậy lúc này đúng là không nên đi tìm Trình Chí.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Lục Phong, “Vương Lạc đang ở đâu?”

Lục Phong sững sốt, lập tức vỗ đầu, “Các người nghĩ, kẻ tiếp bị ngộ hại, có thể là hẩn...”

“Nói mau.”

“Đầm Long Ngâm...” Lục Phong vừa dứt lời chỉ về phía Đông, đã bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mỗi người một bên xách lên, thì triển khinh công phóng về phía hẩn vừa mới chỉ, động tác cực nhanh cho nên bọn Bao Chửng không kịp chuẩn bị gì.

Công Tôn sốt ruột, “Mau mang ta theo!”

Triệu Phổ còn xua tay, “Người đi làm cái gì, đao quang kiếm ảnh...”

“Vạn nhất Vương Lạc trúng chiêu nhưng còn một hơi thở, ta có thể cứu sống hẩn nha!”

Lời này của Công Tôn khiến mọi người tỉnh táo lại, Triệu Phổ nhanh chóng vươn tay ôm lấy y, đuổi theo bọn Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn còn loay hoay, “Làm gì mà ôm chặt vậy hả?!”

Triệu Phổ nghĩ y không chịu nói lý, lẽ nào giờ ta ném người xuống dưới?!

Những người khác hai mặt nhìn nhau, Âu Dương Thiếu Chính ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang gấp đến độ giờ chân đuổi theo, Hắc Ảnh công người vì màu sắc mà khiến mình thấy cực thân thiết là Bao đại nhân, nhanh như chớp không ảnh.

Cuối cùng còn lại Tử Ảnh và Giả Ảnh, bắt đắ dĩ mỗi người một bên khiêng Bàng thái sư, cũng đuổi theo.

Tối đầm Long Ngâm, mọi người còn chưa kịp hiểu vì sao lại gọi là đầm Long Ngâm, đã trực tiếp chạy vào biệt viện.

Một tiểu đồ đệ đang quét rác nói Vương Lạc sau khi trở về thì lập tức vào thư phòng trút giận, còn cầm vài vò rượu vào trong uống, hẳn từ trước tới nay tửu lượng không cao, nói không chừng đã uống say rồi.

Đang khi nói, bọn Triển Chiêu chợt nghe bên trong “Xoảng” một tiếng, tựa hồ là tiếng vò rượu rơi vỡ.

Đám tiểu đồ đệ đều rụt cổ —— Tính tình Vương Lạc từ trước tới nay vốn nóng nảy, một hồi uống nhiều quá đừng đánh người là tốt rồi.

Triển Chiêu tiến lên, một cước đá văng cửa phòng.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt, quỷ dị lại kinh khủng.

Đám tiểu đồ đệ hút một ngụm khí lạnh, sợ đến chân mềm nhũn ngồi bệt dưới đất...

Vương Lạc lúc này tựa vào ghế, ngẩng mặt há mồm, hai mắt trũng lớn như muốn lồi ra, hai tay quơ quào tứ phía, mà trên cổ hắn có một vết cứa cực to, máu giống như dòng suối xối xả tuôn ra, nếu như không phải từng nhìn thấy, đại khái ai cũng không dám tin, một người thì ra có thể chảy nhiều máu như thế.

Công Tôn hô một tiếng, “Mau bịt vết thương lại cho hắn.” Vừa nói, vừa mở ra chiếc túi bên hông, rút ra châm và gói thuốc.

Câu nói của Công Tôn, mọi người nghe xong, trước tiên đều ngẩn người... Vết thương như vậy làm sao bịt lại?

Còn Tiểu Tứ Tử thì hùng hổ xông lên định bịt vết thương, đáng tiếc bé nó quá thấp lùn cho nên với không tới.

Đang nhảy chơi chơi lên, áo bị người tóm một cái kéo ra ngoài, vừa lúc ném cho Tử Ảnh.

Tử Ảnh nhanh chóng ôm lấy, Triển Chiêu hơi nhíu nhíu mày... Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường bước tới ấn lên vết thương của Vương Lạc.

Máu còn đang tuôi ào ạt ra ngoài, một lúc sau, bàn tay và y phục trắng như tuyết của hắn dính đầy máu, tay áo hầu như nhuộm đầm máu tươi.

Mà ở đây chỉ có Bạch Ngọc Đường là bạch y, một thân hồng bạch tương gian (trắng đỏ xen kẽ), chói mắt không nói nên lời.

Bạch Ngọc Đường một tay đỡ cổ Vương Lạc, một tay ấn lên vết thương dữ tợn kia, hỏi Công Tôn, “Có thể cứu sống không?”

“Có thể, người nghìn vạn lần đừng buông tay...” Công Tôn còn chưa dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc.

Triệu Phổ hô lên một tiếng, “Cẩn thận!”

Công Tôn liền cảm thấy Triệu Phổ tóm lấy cổ áo y giật mạnh về phía sau... đồng thời, có thứ gì đó “Vèo” một tiếng từ trước mắt xẹt qua, y cứ như thế mà mở to mắt nhìn hàn quang lóe lên, còn có một nhúm tóc bị đứt đoạn đang nhẹ bay.

Cùng lúc đó, Triển Chiêu phi thân từ cửa sổ đuổi theo, tất cả mọi người thấy hắn đi ra ngoài, đồng thời có một bóng đen nhảy ra tường viện.

Triệu Phổ đối ba ảnh vệ khoát khoát tay, ba người và Âu Dương đều đuổi theo giúp Triển Chiêu bọc đánh hắc y nhân nọ, người kia hẳn chính là hung thủ.

Triệu Phổ diu Công Tôn đứng vững, nhìn vách tường bên cạnh, có một mảnh lân phiến ghim ngập vào.

Công Tôn cũng không kịp kinh hoàng cũng càng không kịp suy tính xem chuyện gì vừa xảy ra, bởi vì tiếp tục kéo dài, Vương Lạc thực sự chết chắc.

Công Tôn nhanh chóng xuất ra châm, chỉ chớp mắt, ba mươi sáu cây kim châm hầu như châm đầy trước ngực Vương Lạc, lại xuất ra một bao ngân châm to, Bạch Ngọc Đường cũng không thể đếm được số lượng, nhưng thủ pháp hạ châm của Công Tôn nhanh đến kinh người... Qua một hồi, Vương Lạc hầu như bị châm thành con nhím.

Công Tôn mở gói thuốc, “Tiểu Tứ Tử.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đã bưng một cái chén nhỏ, chứa nửa chén nước đi vào, còn nói, “Nửa chén nước, một thìa dầu trắng một thìa đường.”

Triệu Phổ liền thắc mắc —— Nấu ăn?

Công Tôn đổ hết thuốc bột vào trong chén, lấy ngón tay ngoáy ngoáy vài cái, thuốc bột liền ngưng kết thành trạng thái quánh đặc, một chén dầu màu trắng, hơn nửa tựa hồ càng lúc càng dính hơn.

Công Tôn quay đầu lại, bảo Bạch Ngọc Đường có thể buông tay.

Trước khi Bạch Ngọc Đường buông tay thì liếc nhìn Vương Lạc.

Hắn kỳ thực cũng không quá tin tưởng, Vương Lạc như vậy còn có thể sống được sao, nhưng kỳ quái chính là, Vương Lạc tuy rằng sắc mặt trắng xanh, nhưng không có cái loại thảm liệt như gần chết ban nãy. Hắn lúc này mở hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt là kiên trì muốn được sống.

Bạch Ngọc Đường thu tay lại... Động tác rất chậm chạp, rất sợ có máu chảy ra... Thế nhưng không có!

Triệu Phổ cũng nhin không được mà nhướng mi, tán thán sự thần kỳ của Công Tôn, vừa nãy y châm mấy trăm cây châm vào chỉ trong nháy mắt, thực sự ngừng máu lại.

Triệu Phổ đột nhiên có chút hối hận, hành vi khinh thị thư sinh của mình thực sự rất vô tri, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, nếu ngay của Vương Lạc cũng có thể cứu sống, thư sinh này quả thực chính là diêm vương địch bồ tát sống, nếu như sớm thu vào quân doanh, không biết có bao nhiêu người đã được cứu rồi.

Triệu Phổ nhin không được mà thở dài —— Tự cho là thông minh cự tuyệt y ngoài cửa, thực sự là ngu xuẩn tới cực điểm.

Công Tôn cầm chén thuốc giao cho Bạch Ngọc Đường bưng giúp, sau đó rút ra một cái túi.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường vừa nhìn đều toát ra một thân mồ hôi lạnh —— Một bao châm tuyến còn có dao kéo.

Vương Lạc thấy một loạt sáng loáng thì cũng kinh hãi toát mồ hôi đầy trán, bất đắc dĩ hẳn hiện tại không thể động cũng không thể nói, chỉ cầu cứu mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thật ra rất trấn định, chỉ nói một câu, “Đừng nhúc nhích!”

Vương Lạc nhìn trời, đành phải bất động, mặc cho số phận.

Sau đó, Công Tôn làm một chuyện khiến tất cả mọi người nhú mày, y cúi đầu, cầm châm tuyến giống như vá áo mà khâu lại vết thương.

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, ngồi xổm xuống nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân ngươi làm ổn chứ?”

Tiểu Tứ Tử cầm một chiếc khăn vắt tới vắt lui rất là bận bịu, vừa liếc nhìn Triệu Phổ, “Đương nhiên rồi!”

Triệu Phổ bĩu môi.

Tiểu Tứ Tử đưa khăn cho hắn, “Lau mồ hôi cho phụ thân đi.”

“Mồ hôi?” Triệu Phổ bất ngờ, Công Tôn chỉ đứng không nhúc nhích, còn có thể đổ mồ hôi? Nhưng tiến qua vừa nhìn, Công Tôn cả mặt mày đều là mồ hôi, lấm tấm, nhưng không rảnh ngừng lại mà lau một cái.

Triệu Phổ nhanh chân đi tới giúp Công Tôn nhẹ nhàng thấm thấm, về phần vì sao phải nhẹ nhàng thì... hắn cũng không biết nữa.

Công Tôn khâu xong, cầm chén dược cao đã dính tới mức giống như mút táo trong tay Bạch Ngọc Đường, bốc lên một dùm, bôi loạn trên cổ Vương Lạc. Sau một lúc vất vả, Vương Lạc liền cảm thấy cái cổ bị gì đó cố định, thì ra loại dược cao này khi đông lại thì cứng như đá tảng.

Cổ Vương Lạc cứng ngắc, nhưng con mắt thì có thể đảo tới đảo lui, hơi chóng mặt một tí.

Công Tôn bắt đầu rút châm trên người hắn ra, “Điều dưỡng vài ngày cho bề mặt vết thương lành thì tốt rồi, coi như người lớn mạng, xương cổ bị nứt, cái này phải gắng chịu đựng cố định ba tháng, chờ xương lành thì tốt rồi, có thể đỡ xuống, sau này có thể giọng nói sẽ hơi khàn một chút, không thể trị.”

Vương Lạc kinh ngạc, ai thềm quần giọng nói sẽ thế nào, có thể sống sót đã là kỳ tích rồi.

Lục Phong ở một bên liên tục niệm, “A di đà phật.”

Chờ rút hết châm ra, Vương Lạc có thể động đậy được, há há mồm, Công Tôn trừng mắt liếc hắn, “Mấy ngày nay đừng có nói chuyện!”

Vương Lạc vội vã ngậm miệng — Khá khá, hung dữ thật nha, còn dọa người hơn cả Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, Vương Lạc liếc qua.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh vẫn như cũ bình tĩnh mà đứng, cầm một mảnh khăn lau tay, trên y phục trắng tinh nhuộm một mảng máu lớn.

Vương Lạc mấp máy môi, hắn vừa mới ở trong phòng vừa uống rượu vừa mắng thô tục ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Bạch Ngọc Đường, lúc này, cảm thấy mình đuối lý.

Đang định xin lỗi Bạch Ngọc Đường thuận tiện nói một tiếng tạ ơn... đã thấy Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, bước nhanh đến bên cửa sổ.

Đồng thời, chợt nghe được một tiếng “Phịch”, một hắc y nhân từ ngoài sân trực tiếp bay vào, nặng nề ngã vật ra đất.

Trên tường viện, Triển Chiêu đứng đó, chấp tay sau lưng cầm lấy bảo kiếm, tựa hồ vừa mới tản bộ trở về, nhướn một bên mi nhỏ giọng nói thầm, “Đã bảo đừng có chạy rồi, người chạy thoát được sao.”

Triệu Phổ tới nhìn nhìn, phát hiện hắc y nhân nọ không bị trói không bị điểm huyết, nhưng quỳ rạp trên mặt đất miệng sùi bọt mép hai mắt cũng trở nên trắng dã, hai cái đùi như bị rút gân, cả người co giật không ngừng.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, tình huống gì thế này?

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chính đang lao lực bò lên tường viện, dựa vào tường mà thở hổn hển, mệt như vừa mới hành quân bộ hành chạy tám trăm dặm.

“Ha, ha...” Âu Dương Thiếu Chính liền ngoắc Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, lấy chén nước tới cho ta.”

Tiểu Tứ Tử nhanh nhẹn bưng chén nước đi qua.

Đầu tường không cao, Âu Dương Thiếu Chính vươn tay nhận chén nước, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tử Ảnh, “Ta cũng muốn! Mẹ nó\* chân lão tử bị chuột rút rồi!”

\*(cái từ này nguyên văn bà Nhã dùng là “ni mã”, là tiếng lóng internet nghĩa là “mẹ mại”, tại vì nó ‘tân tiến’ quá nên ta đổi luôn =”=)

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều khó hiểu — Thời gian mấy người này đi ra ngoài còn chưa tới một chung trà nhỏ, sao lại mệt đến như vậy?

Triển Chiêu cũng rất là khó hiểu mà nhìn Âu Dương Thiếu Chính bên cạnh, thấy hắn đầu đầy mồ hôi, cầm khăn đưa cho hắn, “Lau đi, sao mà sức chạy kém thế này.”

Âu Dương há to mồm, ngón tay run run chỉ vào Triển Chiêu, “Người có phải người không hả, người con mẹ nó biết bay hả... Gia đời này chưa từng mệt thế này.”

Triển Chiêu từ trên tường nhảy xuống, tới bên hắc y nhân nọ, dùng đầu ngón chân đá đá hắc, phát hiện không phản ứng, ngất xỉu rồi.

Công Tôn bắt mạch cho hắc xong, há to miệng, “Sao lại mê đến như vậy?”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vẻ mặt vô tội, “Ta đâu có làm gì đâu, chỉ vây hãm trong rừng chơi đùa một chút thôi, ai ngờ hắc lại càng không ngừng chạy, ta đã bảo hắc đừng chạy rồi, đây là hắc tự khiến bản thân mệt mỏi vật vã như vậy đó.” (nói tới nói lui thì ý anh là không phải lỗi của anh chứ gì -\_\_\_-)

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lên tiếng, “Họa địa vi lao, miêu tróc háo tử\*?”

\*(Tức là khoanh vùng phạm vi để ‘đi săn’, mèo bắt chuột)

Triển Chiêu nhếch khóe miệng, gật đầu với Bạch Ngọc Đường, “Quả nhiên là đồ đệ của Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, chiêu này, là lợi dụng khinh công thượng thừa mới có thể làm được, cũng là công phu độc đáo mà Ân Hầu sáng tạo, chuyên dùng để trêu đùa kẻ khác.

Đầu tiên là vẽ một vòng kín trên mặt đất\*, không nên quá nhỏ, tốt nhất là rộng khoảng một mẫu đất, sau đó dụ kẻ mình muốn bắt vào trong vòng vây này, kẻ này nhất định sẽ chạy về một phương hướng, lợi dụng khinh công chặn đường hắc, hắc đổi hướng tiếp tục chạy, tiếp tục đuổi theo chặn đường, cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, mặc kệ hắc chạy thế nào, nói chung là chặn đường hắc! Giống như họa địa vi lao, chỉ cần tiến vào cái vòng này, ai cũng đừng hòng thoát. (1 mẫu – 3600m<sup>2</sup>)

\*(chỗ này theo ta hiểu là xác định một khoảng đất với đường kính xác định, nói chung là do người truy đuổi ước lượng ra chứ không phải thực sự vẽ một hình tròn trên mặt đất.)

Muốn làm được chiêu này, bản thân phải có khinh công cao hơn đối phương gấp trăm lần, đồng thời tốc độ còn phải nhanh, nội lực còn phải thâm hậu, mặt khác tính cách phải ác liệt, cùng đạo lý như khi con mèo đuổi bắt trêu đùa chú chuột nhỏ.

Nói chung kết quả khi sử dụng chiêu này thường là làm cho kẻ bị bắt mệt chết, Âu Dương Thiếu Chinh bọn họ phỏng chừng không có kinh nghiệm, muốn đuổi theo Triển Chiêu hoặc giúp Triển Chiêu một chút, vì vậy cũng mệt rồi.

“Họa địa vi lao, miêu tróc háo tử...” Lục Phong nghiêng đầu sờ sờ chòm râu, “Đây là chiêu gì? Quen tai a...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, Triển Chiêu vội vã phẩy phẩy tay, “Trong hí văn (một thể loại ca kịch) có đó, hai tuồng, một tuồng họa địa vi lao một tuồng miêu tróc háo tử! Hắc nói một hồi nữa muốn đi xem hí.”

Lục Phong gãi gãi đầu, “Thật không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Ân!”

Lục Phong cũng gật đầu, thì ra là thế, tiểu sư thúc tổ không phải không thích xem hí sao...

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt bội phục mà nhìn Triển Chiêu —— Quả nhiên, công phu nói dối qua ải là thiên hạ đệ nhất.

Triển Chiêu đắc ý, tâm nói “Thì đó!” Nhưng lập tức lại vò đầu, sao lại hiểu nữa! Con chuột này khẳng định biết phúc ngữ thuật! (tiếng bụng)

.  
.

---

Đăng bởi: admin

## 6. Chương 6

### CHƯƠNG 6

[Anh hùng hào kiệt nhìn không đủ]

.

Hắc y nhân bị Triển Chiêu bắt được, vẫn còn sống, chỉ tiếc một ngắt xủ rồi, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không nổi.

Công Tôn đành phải gọi người nâng hắn lên ghế ngồi một chút, cũng rất vô lực mà nhìn Triển Chiêu.

Triệu Phổ liếc nhìn một cái, “Chắc, một chỉ còn nửa cái mạng, chừng nào mới chịu tỉnh a?”

Công Tôn lắc đầu, “Chỉ ít bốn năm canh giờ.”

“Không phải chứ...” Âu Dương Thiếu Chinh nhếch miệng, “Lâu như vậy?”

“Đúng a, lâu như vậy?” Triển Chiêu cũng tựa hồ rất khó hiểu.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn hắn, ý là —— Trước đây người có hành hạ người khác như vậy không a?

Triển Chiêu ấp úng nói câu, “Uống miếng nước không phải đỡ rồi sao.”

“Muốn uống nước thì trước tiên phải lấy hơi chứ?” Triệu Phổ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắc y nhân còn đang sống dở chết dở kia, vươn tay từ trên bàn bên cạnh cầm lấy một chén nước, đặt bên miệng hắn, nói một tiếng, “Dậy uống nước.”

...

Nói xong câu này, chỉ thấy hắc y nhân nọ thật đúng là vươn tay, giật lấy cái chén ừng ực uống cạn, như vậy là đã cực kỳ khát rồi.

Triển Chiêu gật đầu, “Đã nói uống miếng nước là tỉnh ngay mà, trước đây cũng vậy thôi!”

Tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười.

Người nọ ho khan nửa ngày, khó khăn thở hổn hển, bên cạnh, Lục Phong nghiêng đầu nhìn hắn.

Người này cũng coi như quái dị, da mặt nâu đen, tất cả mọi người vô thức nhìn thoáng qua Bao đại nhân... Gật đầu, màu đen của Bao đại nhân trông đều đặn hơn!

Thấy ánh mắt của Lục Phong, hắc y nhân nọ liền cúi đầu, tựa hồ có ý lảng tránh.

Cử động này, khiến Lục Phong cau mày, hắn lấy tay khăn, lại cầm lấy cái chén, đổ nước lên khăn, giơ tay lau lên mặt hắc y nhân.

Sau khi lau xong, gương mặt hắc y nhân nọ trở nên trắng trẻo.

Mọi người lúc này mới hiểu được —— Thì ra vị nhân huynh này không phải trời sinh da đen, mà là bôi đen.

“Trình Bình, sao lại là ngươi?!” Lục Phong lau sạch nửa khuôn mặt hắn, sau khi thấy rõ hình dạng người này, tức giận đến giậm chân, “Sao ngươi lại hại sư huynh ngươi?”

“Ta không có a!” Trình Bình vội vã lắc đầu, “Ta chỉ đến xem thôi!”

“Xem? Vậy ngươi lén lút làm gì?!” Triển Chiêu nhíu mày, chẳng lẽ là người của phái Thiên Sơn? Nếu như trong lòng không có quỷ, vừa nãy mình truy hắn sao hắn lại chạy như điên?

“Trình Bình...” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, tựa hồ nghĩ cái tên này rất quen thuộc, bèn hỏi, “Cũng là thập đại cao thủ của phái Thiên Sơn sao?”

Lục Phong bắt đầu gật đầu, Trình Bình là một trong những người nhỏ tuổi nhất trong thập đại cao thủ, mấy sư huynh đệ này cũng không biết bị gì, từng người gặp chuyện không may, gần đây chỉ chớp mắt đã chết hai người, một người trọng thương, còn có một người bị tình nghi, còn lại sáu, hai người rồi đi tự lập

môn hộ, Nghiêu Tử Lăng thì quanh năm không ở Thiên Sơn, còn lưu lại ba, hai người đạo gần đây thần thần bí bí thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Còn hai người tính cách quái dị không thích giao lưu với người khác, vừa mới xem náo nhiệt, bên này hai huynh đệ đánh cho long trời lở đất, cũng không thấy tới khuyên can... Nghĩ tới đây, phái Thiên Sơn thực sự chỉ có thể dùng “Nhất bàn tán sa” (chia rẽ) để hình dung, kẻ làm chương môn như hắn, thật sự quá thất bại!

Triển Chiêu vừa thấy lại biến thành vấn đề nội bộ của phái Thiên Sơn, cũng nhin không được mà thở dài, tất cả mọi người yên lặng mà nhìn Bạch Ngọc Đường, ý tứ không nói cũng hiểu —— Quý phái thật loạn a...

Bạch Ngọc Đường thẳng thắn khoanh tay đứng một bên, chờ xem là chuyện gì xảy ra.

“Trình Bình, ngươi làm cái quỷ gì vậy!” Lục Phong nổi giận, giọng cũng cao lên vài phần.

Mọi người cũng nhìn Trình Bình kia... Hắn sau khi lau sạch mặt, là một người rất trắng trẻo, trông cũng được được, hơn hai mươi tuổi còn rất trẻ, chun mũi méu máo, có vẻ rất bối rối cũng rất xấu hổ.

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau —— Thanh niên nhân này trông không giống hung thủ cùng hung cực ác.

Trình Bình vò đầu nửa ngày, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Ta chỉ đến xem...”

Tất cả mọi người cau mày nhìn hắn, nói bữa cũng quá không có thành ý nha? Như vậy mà cũng muốn lừa dối qua ải sao?

Lục Phong nhìn nhìn Trình Bình, lắc đầu, tựa hồ biết gì đó.

Bao Chứng bèn hỏi, “Lục chương môn, người này nếu không thể tự chứng minh mình trong sạch, vậy bản phủ cần phải xem hắn như nghi phạm mà bắt lại.”

“Ách, chuyện này...” Lục Phong bất đắc dĩ thở dài, nói với Trình Bình, “Ngươi nói thẳng ra đi a!”

Trình Bình nhúu đôi mày, do dự một lát, rốt cuộc lên tiếng, “Ta... Ta đến xem... chút!”

Mọi người chớp chớp mắt, hai mặt nhìn nhau, không nghe rõ ràng, liền hỏi, “Xem cái gì?”

“Ta...” Trình Bình dảng vẻ muốn nói lại thôi, bối rối cực kỳ...

Cuối cùng, Lục Phong bất đắc dĩ nói, “Ta giúp ngươi nói.”

Trình Bình đỏ mặt xấu hổ mà gật đầu.

“Hắn là đến xem Triển đại hiệp.” Lục Phong lên tiếng, tất cả mọi người sững sốt.

Triển Chiêu càng khó hiểu, nhìn thật kỹ người nọ —— Xác định không nhận ra!

Bạch Ngọc Đường liền nhúu mày, “Xem Triển Chiêu làm cái gì?”

Lục Phong nhìn nhìn Trình Bình, “Nói đi!”

Trình Bình méu máo, “Ta là người ở Dao thành Lục Gia thôn, ân, lúc rất nhỏ đã lên Thiên Sơn bái sư học nghệ, may mắn Thiên Tôn đã dạy ta hai chiêu. Ta sở dĩ muốn đến học công phu, là vì phụ cận nhà ta có một tên ác bá, công phu vô cùng tốt, chiếm sơn vi vương, ngay cả nha môn cũng không có cách đối phó hắn. Người trong thôn chúng ta, vẫn luôn phải giao bạc và lương thực lên núi cho lũ tặc nhân này... Ta liền nghĩ, hảo hảo học công phu, giết đám sơn tặc đó, san bằng sơn trại của hắn.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt —— Động cơ này... rất là thuần lương mà.

“Thế nhưng, ta nguyên bản dự định khoảng từ mười lăm tuổi học tới hai mươi lăm tuổi là có thể đánh thắng tên ác bá kia, nhưng không nghĩ tới, ta vừa rời khỏi làng chưa bao lâu, sơn tặc đã đã bị một niên thiếu mười lăm tuổi tiêu diệt.” Trình Bình nói, kích động lên, “Ta nghe người nhà nói, có một ngày nhi tử của sơn đại vương hạ sơn đi chơi, tựa hồ xảy ra tranh chấp với hài tử trong thôn chúng ta, kết quả bị một tiểu hài nhi không cần thận đẩy ngã, té bị thương ở chân. Tiểu đại vương về nhà mách với cha hắn, cha hắn suốt đêm mang theo sơn tặc hạ sơn, bảo người trong thôn giao ra tiểu hài nhi kia, bắt nó tự đánh gãy chân để báo thù cho nhi tử nhà mình. Người trong thôn không chịu, hắn bèn nói muốn giết sạch mọi người trong thôn, sau đó phóng một mối lửa thiêu trụi thôn trang... Ngay lúc đó ở phía sau, trong ruộng dưa có một thiếu

niên ở nơi khác không biết từ đâu xuất hiện, ôm hai quả dưa hấu đi tới bên bờ ruộng hỏi thôn trưởng, dưa hấu bán thế nào...”

Mọi người nghe đến đó, yên lặng mà liếc nhìn Triển Chiêu, ruộng dưa...

Triển Chiêu thật ra rất ngây ngô, lúc đó đi ngang qua ruộng dưa, thấy dưa hấu đều chín cả, không lý nào không mua hai quả? Bất quá hẳn thường hay đi ngang ruộng dưa rồi mua dưa, cho nên không nhớ nổi chuyện mà Trình Bình nói là chuyện gì.

“Lúc thiếu niên nọ chạy tới, thì thấy tiểu hài nhi đã đả thương nhi tử của sơn đại vương chạy đến, nói “Một người làm thì một người chịu, người đánh gãy chân ta đi, đừng làm hại thôn dân””

Tất cả mọi người gật đầu —— Tiểu hài nhi can đảm lắm.

“Tiểu hài nhi kia, là chất nhi của ta, bảo bối nhi tử của đại ca đại tẩu ta.” Trình Bình chăm chú nói, “Lúc đó sơn đại vương định xuất đao chém đứt chân chất nhi ta, đại ca đại tẩu chạy tới bảo hộ, bọn họ nói muốn giết thì giết cả nhà, thì ở phía sau, thiếu niên nọ lấy dưa hấu, ném cho sơn đại vương đó mặt đầy thịt dưa.”

...

Mọi người lại yên lặng nhìn Triển Chiêu —— Quả nhiên mang phong cách của hắn.

“Sau đó, thiếu niên nọ một mình đánh bại đám người sơn đại vương, ngay sau đó nghe thôn dân nói trên núi có sơn trại, bèn một mình cầm bảo kiếm lên núi san bằng toàn bộ sơn trại, tất cả sơn tặc bị điểm huyết tống giao cho quan phủ, một mối lửa hỏa thiêu toàn sơn trại.” Trình Bình vẽ mặt hướng tới, “Sau này chất nhi ta nói với ta, thiếu niên kia a, công phu cao hiểm thấy, hành hiệp trượng nghĩa, cuối cùng khi sắp rời đi, thôn dân đưa hắn thù lao hẳn không lấy, chỉ lấy hai quả dưa...”

Tất cả mọi người có chút xung động muốn đỡ trán, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu —— Thích ăn dưa hấu hả?

Triển Chiêu xấu hổ —— Không, bình thường thôi.

Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ —— Vậy thích ăn cái gì nhất?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút —— Thích bò đào (nhỏ).

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— Bò đào a.

Triển Chiêu muốn đấm ngực —— Vì sao như vậy cũng có thể giao lưu chứ? Hắn là từ đâu nhìn ra mình nói bò đào? Vì sao?

“Chất nhi ta sống chết vùng vằng, mới khiến tiểu ân công nọ để lại cái tên, hắn nói hắn gọi là Triển Chiêu.” Trình Bình thở dài, “Người nhà của ta thỉnh hắn ở lại vài ngày, nhưng hắn nói hắn là lén chạy đến dạo chơi không thể ở lâu, phải mau về nhà nếu không cha nương sẽ mắng.”

Tất cả mọi người gật đầu, Bao Chửng khen ngợi mà nhìn Triển Chiêu —— Triển hộ vệ thực sự là tài giỏi a, nhỏ như vậy đã hành hiệp trượng nghĩa rồi.

Bàng Cát thì lại mang vẻ mặt bội phục mà nhìn Triển Chiêu —— Quả nhiên tam tuế khán đao lão\* mà, mới nhỏ như vậy cũng đã bắt đầu gây rắc rối thích xen vào chuyện của người khác rồi.

\*(tam tuế khán đao lão: từ lúc nhỏ thì tính cách đã định hình rồi, có thể đoán được tám chín phần mười về tiền đồ lúc trưởng thành, câu này cũng có căn cứ khoa học nhất định, vì trẻ em khi 3 tuổi thì não bộ đã phát triển gần như người trưởng thành, cho nên trước 3 tuổi phải nuôi dạy con trẻ thật cẩn thận nga ^^)

Triệu Phổ thì lại tương đối hiếu kỳ —— Nha môn cái khỉ gì, ngay cả một đám sơn tặc cũng không giải quyết được.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử tò mò —— Dưa hấu loại nào? Phỏng chừng vị đạo không tồi.

Triển Chiêu liếc mắt đảo quanh, chỉ có thể nhìn thấy những người bên cạnh mang vẻ mặt mờ, hoàn toàn không rõ bọn họ đang suy nghĩ cái gì, duy độc ngay khi quét mắt tới Bạch Ngọc Đường, ánh mắt đó giống như là hỏi —— Sau đó về nhà có bị mắng không?

Triển Chiêu nhướn mi một cái —— Sao thế được. Sau đó, lại nhìn nhìn Trình Bình, ngắc mặt —— Có chuyện này không ta?

Bạch Ngọc Đường nhủ mày —— Hoàn toàn không vội sao?

Triển Chiêu lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu thở dài —— Tà môn thật!

Bạch Ngọc Đường bên cạnh còn hiếu kỳ hỏi hần, “Cái gì tà môn?”

Triển Chiêu nhìn trời —— Nhất định là có chỗ nào không đúng! Nếu không thì không có khả năng mình nghĩ cái gì hần cũng biết!

Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghĩ tốt nhất là đừng có nghĩ cái gì nữa, đỡ phải suy nghĩ cái gì loạn thất bát tao bị hần nhìn ra! Người này, thực sự là người cũng như tên, Cẩm Mao Thử a, giảo hoạt quá sức.

Bạch Ngọc Đường bật cười một tiếng.

Triển Chiêu mí mắt run run —— Cười thí a, người không phải mặt than sao!

Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình —— Cười cũng không cho hả? Không cười người lại nói ta là mặt than.

Triển Chiêu nghiến răng.

“Lúc đó ta đã nghĩ thiếu niên tuổi trẻ đó ngày sau nhất định vượt trội, quả nhiên, không quá vài năm Triển đại hiệp đã thanh danh thước khởi (danh nổi như cồn)!” Trình Bình có chút bất đắc dĩ thở dài, “Đáng tiếc a, ta vẫn hay luyện công trên núi, không có cơ hội gặp mặt, thuận tiện cảm tạ ân tình hần cứu người nhà ta. Vừa mới trở lại đầm Bách Hoa, nghe đồ đệ nói sư thúc tổ dẫn theo bằng hữu tới, trong đó có một người là Triển Chiêu. Ta liền vội vàng hỏi người đang ở đâu, hần nói không biết, vừa nãy Vương Lạc bọn họ đánh nhau, huyên náo lộn xộn...”

“Vì vậy người chạy tới chỗ Vương Lạc tìm Triển hộ vệ tạ ơn?” Bao Chứng không quá minh bạch, “Nhưng sao người lại bôi đen mặt? Bị đuổi theo còn bỏ chạy?”

Trình Bình xấu hổ nói, “Bởi vì...”

“Bởi vì hần với Vương Lạc từ trước đến nay bất hòa, hai người không qua lại với nhau cũng không phải mới đây.” Lục Phong lắc đầu.

Trình Bình nhếch nhếch miệng, “Ta vốn là dự định đến xem các người có ở đây hay không, nếu như có thì ta sẽ chờ các người ra đầm Long Ngâm rồi nói, nếu không ở, ta đi nơi khác tìm, ai ngờ vừa vào trong viện, chợt nghe trong phòng có người nói chuyện, ta nghe được cái gì ‘Cẩn thận, không chết được’, còn ngửi được mùi máu tươi. Ta liền tiên tẩu vi thượng (chạy trước tính sau), đỡ đụng phải phiền phức...”

Nói xong, hần lại có chút bất mãn mà nhìn Triển Chiêu, “Hừ, tiểu tử kia, thà chết đuổi theo không tha ta nha...”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ đang nghiên cứu lời nói của Trình Bình, độ đáng tin nhiều hay ít.

Lục Phong nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Trình Bình tính tình rất thành thật, hơn nữa công phu thấp nhất trong thập đại cao thủ, hần là không có đủ nội lực sử dụng chuôi lân đao này. Mặt khác, lúc Nhạc Thành Tây ngộ hại, hần vừa lúc đang ở nơi khác, mấy ngày nay mới trở về, khả năng hần là hung thủ không lớn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, ý là —— Người nghĩ thế nào?

Triển Chiêu lắc đầu —— Nhìn sơ thì quả thật công phu bình thường.

Lúc này, chỉ thấy trong phòng, Vương Lạc mang vòng cổ định cổ đi ra, ngẩng mặt cũng không quá thuận tiện, đi tới bên Lục Phong, chỉ chỉ Trình Bình, xua tay, xem hình dáng miệng, là đang nói, “Không liên quan tới hần.”

Vương Lạc nói chuyện không tiện, Lục Phong phất người lấy giấy bút ra, bảo hần viết xuống tình huống khi bị thương.

Vương Lạc bắt đầu viết chữ.

Mọi người thông qua ngòi bút thuật lại của hần, mới biết được hôm nay tập kích hần, là một hắc y nhân, còn là một tiểu hài nhi.

“Tiểu hài tử?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Tiểu hài tử bao nhiêu tuổi?”

Vương Lạc viết xuống —— Đại khái xấp xỉ mười một mười hai tuổi, vóc dáng rất thấp, cũng có thể là một nữ nhân thấp bé, khi hần vào cửa, không cảm thấy trong phòng có gì dị dạng, nhưng vừa mới ngồi xuống ngẩng đầu lên, thì phát hiện có một hắc y nhân dán trên nóc nhà.

Mọi người hơi sửng sốt, đều vô thức mà nhìn nóc nhà... Bất quá trên nóc nhà không có ai cả.

Bạch Ngọc Đường nhảy lên xà nhà nhìn xung quanh đỉnh phòng một chút, phát hiện nóc nhà có vết tích bị xóc lên, xem ra là đào tẩu từ nóc nhà. Mặt khác, trên xà nhà có một chút vết tích vụn vụn, tựa hồ là sợi tơ cực mỏng để lại...

Từ đỉnh nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường thoáng trầm ngâm, hỏi Vương Lạc, “Người nọ là dùng sợi tơ khổng chế lưỡi đao?”

Vương Lạc định gật đầu, nhưng cái cổ không thể động đây, động một chút thì lại đau, đành phải vươn tay giơ ngón tay cái lên với Bạch Ngọc Đường —— Phải đó!

Triệu Phổ hiểu rõ, “Thảo nào tìm không được người, thì ra giống như trong kịch, đánh lén bằng ám khí! Khổng chế bằng sợi tơ, chiều này cao.”

Âu Dương gật đầu, “Bất quá cũng rất khó khăn a, trên giang hồ có người như thế sao?”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Dùng sợi tơ khổng chế đao phiến? Đao phiến này hình tròn, làm sao khổng chế? Trên giang hồ không nghe nói có người như thế a.”

“Thiết, người mới bao nhiêu tuổi, lẫn lộn giang hồ được bao lâu.” Trình Bình xem ra đã ghi hận trong lòng việc Triển Chiêu vừa hại hần một chết khiếp còn làm hần xấu mặt trước mọi người, khoanh tay, “Cần phải hỏi ân công của ta mới biết được!”

Lục Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, hỏi hần, “Ân công người là ai a?”

“Đã nói nửa ngày!” Trình Bình nhướn mi, “Nam hiệp Triển Chiêu a!”

Lục Phong vỗ hần một cái, chỉ chỉ Triển Chiêu, “Đây chứ đâu!”

Trình Bình ngẩn người, quay sang nhìn nhìn Triển Chiêu, lập tức quay đầu lại, lắc đầu thật mạnh, “Không phải.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triển Chiêu giật khóe miệng một cái.

“Đã nói với người rồi đây là Triển Chiêu, vị kia là Bao đại nhân!” Lục Phong cảm thấy Trình Bình thất lễ, bèn nhắc nhở hần, “Còn không mau đi hành lễ.”

Trình Bình sửng sốt một lúc lâu, bỗng nhiên “Soạt” đứng lên, giơ tay chỉ vào Triển Chiêu, “Hần chính là Triển Chiêu?!”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Sao thế được?!” Trình Bình mang vẻ mặt không tin, “Sao còn trẻ măng như vậy!”

“Người một hồ đồ rồi sao?” Lục Phong trừng hần, “Người đã nói vài năm trước hần cứu người nhà người là mười lăm mười sáu tuổi, hiện tại đương nhiên phải trẻ rồi!”

“Nhưng vì sao lại gầy như vậy a?” Trình Bình tựa hồ bị đả kích không nhỏ, “Không phải thân cao tám thước thất lưng rộng tám thước...”

“Đó là con heo!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời.

“Sao lại có khả năng thất lưng và thân cao như nhau?” Tiểu Tứ Tử cũng không tin, nghiêm túc nói, “Đó là tròn vo!”

Tử Ảnh nhin không được tới nhéo má bé.

“Không đúng a!” Trình Bình nhao nhao lên, “Không phải nói nam hiệp Triển Chiêu là hào kiệt đương thời, hào kiệt phải có hình dạng của hào kiệt!”

“Hào kiệt có hình dạng gì?” Mặt Triển Chiêu đã trầm xuống rồi, ánh mắt thật là lạnh a, tất cả mọi người vô thức nuốt một ngụm nước bọt, lúc này lạnh hơn Bạch Ngọc Đường rồi!

Bạch Ngọc Đường thật ra ở một bên thấy rất thú vị — Đây là nhược điểm?

Trình Bình suy nghĩ một chút, “Hào kiệt hả, vậy ít nhất phải cao lớn vạm vỡ hoặc gần như thế, đại hiệp mà!”

Triển Chiêu lạnh lùng cười, “Ai quy định đại hiệp đều phải béo phì?” Nói xong, giơ tay chỉ vào Bàn thái sư, “Dựa theo người nói, lão này chính là hào kiệt!”

Mọi người chớp chớp mắt — Triển đại nhân then quá hóa giận rồi!

Bàn Cát vô tội mà nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Bao Chứng — Nằm cũng trúng tên nữa!

Bao Chứng an ủi mà vỗ vỗ lão — Hào kiệt so với thùng cơm mạnh hơn nhiều, nhin một chút đi.

Trình Bình đại khái ý thức được tự mình nói sai, lăm bằm một câu, “Vây... Cũng phải dung mạo uy vũ, sao lại mi thanh mục tú như vậy...”

Triển Chiêu giơ tay chỉ Bạch Ngọc Đường, “Sư thúc tổ của người kìa? Là anh hùng hay cẩu hùng?”

Trình Bình mếu máo, “Đương nhiên là anh hùng...” Tâm nói, dám nói khác sao.

“Mi thanh mục tú lại không được, quốc sắc thiên hương thì được hả!” Triển Chiêu hung hăng phản kích.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường khước miệng hơi giật giật, con mắt nheo lại một chút — Triển Chiêu mất lý trí rồi!

Trình Bình gãi gãi đầu, khí thế hạ xuống không ít, “Ít nhất phải khôi ngô chút...”

Lục Phong vội vã che miệng Trình Bình lại, nói với Triển Chiêu, “Triển đại nhân chớ trách a, chớ trách, hần tiểu hài tử không hiểu chuyện!”

Trình Bình bị Lục Phong túm tới một bên, trong miệng còn lải nhải tựa hồ rất không cam lòng, “Mộng tưởng tan biến rồi, dĩ nhiên là một công tử ca nhi, chả hào khí chút nào, khẳng định là miệng nhỏ ăn cơm.”

Triển Chiêu tức rồi nha, tâm nói so về lượng cơm ăn khẳng định không thua người!

Quay đầu lại, thì thấy Bạch Ngọc Đường hơi nhướng hai hàng lông mày tỏ ra không liên quan mà nhìn hần, ý là nói — Một hồi đi ăn cơm, so lượng cơm, để hần biết cái gì gọi là hào kiệt!

Triển Chiêu nhìn trời — Chuyện này là sao hả!

.  
.

---

Đăng bởi: admin

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7

[Tâm tình thượng khả]

.

Nếu Trình Bình đã không phải hung thủ, như vậy mọi người cũng không tiếp tục làm khó hắn, Bao Chứng sai Triển Chiêu tiếp tục đi tìm đầu mối về hắc y nhân ẩn nấp trên nóc nhà kia, người này hiển nhiên đến từ giang hồ, vũ khí đặc biệt như vậy, hẳn là không khó tìm.

Chỉ là, mọi người không làm khó dễ Trình Bình, nhưng Trình Bình lại tự làm khó dễ hắn, uể oải a.

Nói đến cũng có thể lý giải, vị ân nhân cứu mạng nam hiệp Triển Chiêu mà Trình Bình tâm tâm niệm niệm nhớ đến kia, là một đại anh hùng thiết hán tử đứng lên chọc trời ngời xuống sục đất, không ngờ lại là một người trẻ tuổi tư tư văn văn như thế, thoát nhìn càng giống một công tử ca nhi đến học đường hơn, hoặc là tiểu phu tử tư thực của nhà nào đó, hoàn toàn không giống người giang hồ, ngay cả chòm râu cũng không có...

Bất quá hắn lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ vẫn nên nhịn thôi, dạo gần đây đại khái cao thủ giang hồ đều thay đổi tác phong rồi. Hơn nữa Triển Chiêu tuy rằng thoát nhìn tư tư văn văn, nhưng đánh nhau rất nghiêm túc, vừa nãy bị hắn truy đuổi cho nằm vật vã chính là minh chứng tốt nhất, quả thực thâm bất khả trắc...

Nghĩ vậy, Trình Bình còn rất oán niệm mà liếc nhìn Triệu Phổ cách đó không xa.

Kỳ thực ngay từ đầu, hắn cho rằng Triệu Phổ chính là Triển Chiêu, tuy rằng tuổi của Triệu Phổ cũng còn rất trẻ, nhưng lại thô lỗ hơn rất nhiều a, có chút anh hùng khí khái.

Trình Bình nghĩ tới đây, lại oán niệm liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp thu được đường nhìn của hắn thì trong nháy mắt lỗi giác —— Ta có tội, ta trông không có thô lỗ!

Bao Chứng bảo mọi người phân công nhau điều tra đầu mối, ông và Bàng Cát đi đến nha môn, muốn tìm tri phủ đại nhân nói chuyện, buổi tối mọi người quay về Bạch phủ.

Bao đại nhân bảo phân công hành động là có dụng ý, chuyện lần này có vẻ dính dáng đến ân oán giang hồ, không bằng để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dựa theo phương pháp giang hồ, quan phủ không tiện tham gia.

Triệu Phổ thấy mọi người sầm mi khổ kiếm, bèn bắt chuyện rủ cùng đi ăn, vì vậy, một đám người tới khách \*\*\*.

Hi Châu phủ mấy ngày nay thập phần náo nhiệt, không ít người giang hồ tới đây, phái Thiên Sơn trước sau cũng đã chết hai vị cao thủ cùng với hai khách nhân, đã oanh động võ lâm, không ít người đều tới xem náo nhiệt, không biết lần này có loạn đến khiến giang hồ rung động hay không, nếu có thể làm cho Thiên Tôn lộ diện là tốt nhất, có thể được thấy phong thái chí tôn vô địch.

Bọn họ đi lên lầu hai, tiểu nhị liếc mắt thấy được Bạch Ngọc Đường, bèn mời lên nhã gian, thập phần khách khí.

Mọi người nhập tọa, Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc liếc Trình Bình đang lẻo đẻo theo sau, cùng ngồi xuống chuẩn bị ăn.

Trình Bình thấy hai người quan sát mình, cũng nường mi một cái.

“Ta nói vị cao thủ này.” Tử Ảnh nhìn hắn rất không vừa mắt, cũng không phải vì Trình Bình lườm Triển Chiêu, Tử Ảnh ái ốc cập ô (yêu ai yêu cả đường đi)... mà là Trình Bình một cây gậy tre đánh chìm cả chiếc thuyền có Triển Chiêu ở trên đó, chính Tử Ảnh cũng thuộc về loại tướng mạo nhả nhận trắng trẻo, đã ở trên chiếc thuyền bị chìm kia, cho nên rất là oán niệm.

Trình Bình tự nhiên nghe được hai chữ “cao thủ” chứa chất trào phúng, bèn híp mắt liếc Tử Ảnh.

Tử Ảnh tức cười, “Người theo tới làm chi? Báo ân a?”

Trình Bình trên mặt xấu hổ, nhìn nhìn Triển Chiêu đang cùng Tiểu Tứ Tử thảo luận món nào ăn ngon, thở dài... Ân công của hắn không chỉ không giống anh hùng, mà còn là một tên cật hóa.

Về mặt ghét bỏ mà quay đầu lại, Trình Bình liền thấy Bạch Ngọc Đường tựa hồ liếc nhìn mình.

Trình Bình và Bạch Ngọc Đường không quá quen thuộc, bất quá thập đại cao thủ phái Thiên Sơn đối với Bạch Ngọc Đường đều ôm chung một loại cảm tình rất phức tạp.

Đầu tiên là đồ kị, có thể được Thiên Tôn coi trọng nhận đến dạy vài chiêu, cơ bản cũng không phải hạng người bình thường, cho nên đại thể tâm cao khí ngạo, nhưng Thiên Tôn bất công quá rõ ràng, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường thì không ai được nhận làm đồ đệ. Tất cả mọi người không phục, vô luận Bạch Ngọc Đường có thiên phú cao thế nào đi nữa, không phải cũng chỉ là một người trẻ tuổi đầu hai mươi thôi sao, giữa người với người, có bao nhiêu khác biệt chứ?

Còn nữa, thập đại cao thủ đều từng gặp Thiên Tôn, có thể nói dung mạo cùng một cấp bậc với Bạch Ngọc Đường, kinh vi thiên nhân! Tất cả mọi người nghĩ, có thể Thiên Tôn thu nhận Bạch Ngọc Đường, chính là vì tướng mạo dị thường tuấn mỹ của hắn... Nói tới nói lui, vẫn là dựa vào khuôn mặt.

Mặt khác, xét về các loại điều kiện linh tinh, Bạch Ngọc Đường xuân phong đắc ý (tương lai xán lạn), gia thế lại tốt, niên thiếu thành danh... các huynh đệ đối với hắn không phục không cam. Nhưng công phu không giỏi bằng hắn, trong lòng ai cũng hiểu rõ, vì vậy không phục cũng không được.

Nhưng thập đại cao thủ phái Thiên Sơn lại không thừa nhận, không nghĩ đó là do Bạch Ngọc Đường có thiên phú rất cao, mà là vì hắn được Thiên Tôn yêu thích, cho nên dạy cho hắn cũng nhiều.

Trình Bình thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tuổi tác không xấp xỉ là bao, danh tiếng cũng vang như nhau, đều là tướng mạo xuất chúng, phỏng chừng hai người bọn họ hẳn là có tạo ngộ và từng trải cũng không khác nhau là mấy... Có thể là lợi hại, nhưng không nhất định lợi hại hơn ai.

Nhưng hắn thật ra cảm thấy rất hứng thú với Triệu Phổ, người này là ai? Trông rất có anh hùng khí khái, có vẻ rất lợi hại...

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh Triển Chiêu, thấy Trình Bình đối diện kia lăm la lăm lét, nhìn bên này, nhìn bên kia, biểu tình thật phong phú.

Trình Bình quay đầu lại, bưng lên chung trà, thì thấy tiểu oa nhi mập mạp đối diện đang nhìn mình đắm đắm, mặt tròn vo tròn vo giống như một viên gạo nếp, bất quá ánh mắt mang chút ghét bỏ nho nhỏ.

Trình Bình sờ sờ cằm, tiểu hài tử tròng ta hả?

Tiểu Tứ Tử thì lại yên lặng theo ánh mắt của Trình Bình mà nhìn qua xác nhận một lần, không sai! Người này đang nhìn Cửu Cửu kìa! Thật đáng ghét!

Triển Chiêu nhéo nhéo má bé, “Ai, ăn điểm tâm không?”

“Ăn!” Tiểu Tứ Tử lập tức bỏ quên bạn Triệu Phổ.

Triển Chiêu ôm lấy bé, “Chúng ta tới trù phòng xem.”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử cùng Triển Chiêu đi ra.

Cái mũi Trình Bình chun lên —— Đại hiệp cái gì a, còn đỡ tiểu hài tử, không có một chút khí khái!

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu chậm rãi uống, nhìn nhìn thái bài (bảng treo tên thức ăn) xung quanh... Từ lâu này hắn thường tới, nhà gian lâu hai có thái bài, treo trên một mặt tường, Triển Chiêu muốn ăn cái gì thì trực tiếp gọi không được sao, vì sao lại cố ý mang theo Tiểu Tứ Tử đến trù phòng xem?

Rất hiển nhiên, cảm thấy có chuyện không chỉ là Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ cũng hiếu kỳ nhìn bài tử xung quanh, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là hỏi —— Tình huống gì?

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, buông cái chén đứng lên, đi ra cửa phòng.

Lúc này, Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử một đường chạy chậm, tới gần phía sau trù phòng.

Tiểu Tứ Tử có chút khó hiểu, Triển Chiêu đặt bé xuống đất, từ túi trong tay áo lấy ra một bình nhỏ, vậy vậy, bên trong rơi ra một con giáp xác trùng (bọ cánh cứng) vàng kim.

“Đi?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, tất cả lực chú ý đều đặt trên con giáp trùng đang vỗ vỗ cánh, “Vèo” một cái đã bay xa kia.

Chỉ là con giáp trùng nọ bay rất nhanh rất nhanh, thoáng cái đã mất tăm, vì vậy Tiểu Tứ Tử cũng không quá xác định vừa nãy mình có phải đã nhìn thấy hay không nữa.

Triển Chiêu thu hồi cái bình, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử tiếp tục đi tới trù phòng.

Húng thú đối với con trùng kia của Tiểu Tứ Tử đã bị điểm tâm ngọt hấp dẫn, chờ Triển Chiêu ôm bé, cầm trong tay hai xuyên đường bất sủy\* dẻo dẻo mềm mềm, Tiểu Tứ Tử cơ bản đã quên có chuyện gì đó về con trùng nào đó rồi.

\*(đường bất sủy là tên một món ăn, còn được gọi là “như ý quả”, là anh em với bánh trôi, hương vị ngọt ngào trơn mềm, no mà không ngán, mùi thơm tứ phía, già trẻ đều thích)

Hai người ngay tại thang lầu, chạm mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay tựa bên một cây cột, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói, “Người thu liễm chút a, coi chừng tai nạn chết người đó!”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái, cũng không phải rất hiểu ý hắn.

Triển Chiêu chỉ chỉ đám nha hoàn bưng mâm nhỏ vừa bước đi vừa quay đầu lại ở xung quanh, “Có mấy người té xỉu rồi kia!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một chút mới phản ứng được, trong óc liền bật ra một câu “Quốc sắc thiên hương”, cái gọi là sâu cũ hận mới cùng nhau nổi dậy, một bên lông mi nhướng lên cao cao.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Triển Chiêu, “Lông mi động kia!”

Triển Chiêu cũng chăm chú gật đầu, “Động bên trái biểu thị tức giận!”

“Chạy mau!” Tiểu Tứ Tử gặm một ngụm đường bất sủy, Triển Chiêu ôm bé nhanh như chớp bỏ chạy không ảnh.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay đứng phía sau nhìn hai người chạy vội lên lầu, bỗng nhiên mình bạch... Hắn nếu như là Trình Bình, phỏng chừng cũng không tiếp thu được vị ân công “cởi mở” như thế này.

Vừa lên lầu, chỉ thấy ngoài cửa thang lầu hai rất náo nhiệt, tựa hồ là tại gian nhĩ gian đối diện bọn họ, mới vừa có người vào ăn, còn không ít.

Có một tên hắc đại (to đen) đi ở phía sau, Bạch Ngọc Đường đại khái quan sát bóng lưng hắn —— Thật to!

Kể cao to đó giọng cũng lớn, tựa hồ đang nói chuyện phiếm với người đi phía trước, có một câu lọt vào trong lỗ tai Bạch Ngọc Đường, “Phái Thiên Sơn này khí số phỏng chừng sắp cạn rồi.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy hơi chói tai, bất quá hắn và phái Thiên Sơn cũng không có quan hệ quá lớn, vì vậy coi như không nghe được.

“Thiên Tôn có phải chết rồi không?” Hắc đại nọ lại nói một câu, “Nghe nói hơn một trăm tuổi rồi a!”

Câu này, làm cho Triển Chiêu phía trước khựng lại, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử tựa trên vai Triển Chiêu, nói khẽ vào tai hắn, “Lông mi bên trái!”

Triển Chiêu đồng tình liếc nhìn đại hán nọ —— Bạch Ngọc Đường lúc trước từng nói hắn thấy rất nhiều người không vừa mắt, nguyên nhân là do hắn có rất nhiều điều kiêng kỵ. Tỷ như nói, kiêng kỵ nhất kẻ nào dám mắng bốn vị ca ca tẩu tẩu hắn, hắn không thể chịu được. Lại tỷ như nói, vũ nhục Thiên Tôn hoặc có

hành vi bất kính với Thiên Tôn, toàn bộ đều không thể tha thứ. Lại tỷ như, nói hần dễ nhìn khen hần xinh đẹp...

Triển Chiêu sờ cằm —— Kỳ quái nga, sáng nay nóng nảy nói bậy mấy câu, hình như lỗ mồm nói “Quốc sắc thiên hương” gì đó... Bạch Ngọc Đường cư nhiên không rút đao?

Bất quá kẻ cao to nọ hiển nhiên không ý thức được nguy hiểm đang tới gần, còn hỏi người đồng hành bên cạnh, “Con người cơ bản sống không hơn được một trăm tuổi đúng không? làm gì có trường thọ được như vậy.”

“Có chứ.”

Lúc này, Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi tới phía sau cách bọn họ không xa, Tiểu Tứ Tử nghe được, bèn nói, “Nội lực thâm hậu thường ngày lại chú trọng dưỡng thân chi đạo, rất có thể sống tới hơn một trăm tuổi.”

Giọng của Tiểu Tứ Tử mềm mại không khác gì viên gạo nếp đường bắt sủy trong tay bé mà Triển Chiêu đã cho, bất quá rất rõ ràng.

Kẻ cao to phía trước quay đầu lại, liếc mắt thấy được Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử.

Hắn thấy người nói tựa hồ là một tiểu hài nhi, định bỏ qua lại nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói, “Nha nha, ẩn đường ngươi biến thành màu đen, môi tím tái, nhân trung có hắc tuyến, mệnh không còn lâu nữa rồi nha.”

...

Một câu nói của Tiểu Tứ Tử, đại hán ngây ngẩn cả người.

Bạch Ngọc Đường phía sau cũng ngây ngẩn cả người, Triển Chiêu chớp chớp mắt —— Hài tử này hẳn là không phải đang giúp Bạch Ngọc Đường hả giận thay Thiên Tôn báo thù chứ? Nếu như mà nó nói thật... tỉ mỉ quan sát, đại hán này quả thật sắc mặt không tốt.

“Mụ nội nó, ngươi cái đồ trẻ thôi hỉ mũi chưa sạch nói bậy cái gì?!” Đại hán rống lên một tiếng, hẳn nguyên bản giọng đã lớn, tiếng rống này làm cho nóc nhà cũng rung lên.

Tiểu Tứ Tử ôm đầu dúi vào trong lòng Triển Chiêu trốn.

Mà theo thanh âm của đại hán hạ xuống, chỉ thấy đại môn gian phòng bên kia bị một cước đá văng, Công Tôn lao tới, “Tên ô quy vương bất dẫn nào dám hù dọa nhi tử ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng đứng trước thang lầu, Công Tôn miệng độc bọn họ lúc trước từng được chứng kiến, tương đối miễn cưỡng, cảnh tặc mao cũng từng được thấy, ngày hôm nay lần đầu tiên thấy y gằm gè, rất mãnh liệt!

Đại hán thấy là một thư sinh văn nhược lao tới, miệng rộng phiết một cái, “Ngươi như vậy còn có nhi tử lớn thế kia?”

Công Tôn nhướng mi một cái, “Thì đó, không giống ngươi, nhi tử cũng không phải là ngươi thân sinh, trán lục cả rồi kìa (ý nói bị cấm sừng).”

...

Lại là trầm mặc trong chốc lát.

Chợt nghe được “Phốc” một tiếng, Triệu Phổ bưng cái chén tới cửa xem náo nhiệt phun thẳng ra một ngụm nước trà.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— Quá độc!

Tiểu Tứ Tử lặng lẽ chui ra, hỏi Triển Chiêu, “Nhi tử trán lục không phải là thân sinh sao?”

Triển Chiêu xấu hổ mà cười cười, ấn Tiểu Tứ Tử trở lại lòng mình, bước lên lầu hai bước, đem Tiểu Tứ Tử đang cuộn mình thành quả cầu trả cho Công Tôn.

Công Tôn bé tới an ủi, đau lòng a, bị sợ hãi thì làm sao bây giờ a, trời đánh thẳng cha hắc bính tử (bánh đẹp) kia đi!

Đại hắc nọ nhất thời không phản ứng được, mới hiểu ra ám chỉ chân chính Công Tôn, tức giận đến méo cả môi, hét to một tiếng, “Người con mẹ nó muốn chết!”

Nói xong, xông tới Công Tôn muốn tát một cái.

Công Tôn mới không sợ, ở đây nhiều cao thủ như vậy, người dám hoành hành?!

Quả nhiên, tay đại hán nọ còn chưa đụng tới Công Tôn, đã bị Triển Chiêu nhẹ nhàng giơ tay cản lại.

Hắc đại nọ ngăn người, lui về sau một bước trở tay tung một chưởng.

Triển Chiêu nhắc chân đá một cước trúng mu bàn tay hắn, sau đó giẫm xuống...

“Oanh” một tiếng, kẻ cao to nọ cả người bị nội lực ẩn dính vào mặt đất, chấn đến sàn nhà lung lay hai cái.

Triển Chiêu một cước giẫm lên cổ tay hắn, nhìn hắn, “Nga... Thì ra là người của Lam Hồ bang.”

Đại hán cả kinh, ngẩng đầu nhìn.

Triển Chiêu cong khoe miệng, nhắc chân, tung một cước lên gương mặt đen của hắn, trực tiếp sút đại hán bay vào trong gian phòng đã được mở rộng cửa bên cạnh.

Kẻ cao to nọ lộn một vòng giữa không trung, đặt mông ngồi trên mặt đất còn trượt một đường dài, đụng lật cái bàn.

Triển Chiêu hai tay đặt sau lưng, nhìn đám đồng bạn của kẻ cao to nọ đang đứng xung quanh, thản nhiên cười một cái, “Trở lại nói cho Lam Hồ Ly, hảo hảo quản thủ hạ của mình.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Triển Chiêu liền xoay người định vào phòng.

Tiểu Tứ Tử lúc này đã lộ đầu ra, hướng về phía Triển Chiêu vỗ tay —— Hảo lợi hại hảo thần khí!

“Người là ai?” Mấy tên thủ hạ của Lam Hồ bang bèn hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu bỗng nhiên bật cười, chỉ chỉ đại hán đang chật vật đứng lên, trên mặt còn có dấu giày, “Bang chủ các người nhận ra dấu giày này.” Nói xong, vào phòng ăn.

Mấy người của Lam Hồ bang hai mặt nhìn nhau, song song, bèn cảm giác bên cạnh có hơi lạnh âm trầm, ngẩng đầu vừa nhìn, Bạch Ngọc Đường một thân bạch y đang đi ngang qua người bọn họ.

Lúc xoay người vào phòng thì vung tay áo lên...

Động tác này nhờ một thân bạch y của hắn, rất thoải mái tự nhiên tiêu sái, nhưng theo động tác của hắn, đại hán vừa đứng lên chợt nghe được “Ba ba” hai tiếng, sau đó che mặt, nóng rát.

Hắn còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, một cổ kính lực đẩy hắn vọt lên, đột ngột đụng vào cửa sổ, ném xuống lầu hai, ngã chống vó.

Đại hán nằm trên mặt đất, giữa mặt có một dấu giày, hai bên là hai dấu bạt tai... Tạo hình cực kỳ giống một đôi giày có cánh.

Lúc này, một nữ tử mặc váy dài màu lam vừa từ trong một chiếc xe ngựa bên cạnh hắn bước xuống, nhìn chằm chằm người trên mặt đất nửa ngày, “Hắc Hổ, người đang làm gì đó?”

“Bang... bang chủ...” Kẻ cao to gọi là Hắc Hổ vươn tay cầu cứu.

Cô nương áo lam đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm dấu giày trên mặt Hắc Hổ, “Di? Sao dấu giày nhìn quen mắt quá vậy?”

Nàng xem một lúc lâu, đột nhiên che miệng, “Hoa, tiểu chủ nhân.”

Hắc Hổ không có nghe rõ, “Hả?”

Áo lam nữ nhân cầm lấy đầu Hắc Hồ quỳ lấy dấu chân, “Nga! Dấu chân hảo suất hảo ôn nhu hảo tiêu sái hảo lễ phép!”

...

Hắc Hồ liền cảm thấy mình đầu vầng mắt hoa —— Xác định đang nói về dấu chân sao?!

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã vào phòng, Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử đi vào.

Triệu Phổ ngay khi đóng cửa, hỏi Giả Ảnh bên cạnh, “Lam Hồ bang là cái gì?”

Giả Ảnh tuy rằng không phải người giang hồ, nhưng hẳn biết không ít chuyện giang hồ, liền nói cho Triệu Phổ, “Lam Hồ bang thuộc về hạ cửu môn, vốn là chi nhánh của Ma cung, bang chủ gọi Lam Hồ Ly, là một nữ nhân, võ công cao cường, bối cảnh không rõ.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm —— Nga? Hạ cửu môn a.

Triển Chiêu nhập tọa, thì thấy Trình Bình đối diện ngơ ngác nhìn mình.

Triển Chiêu không để ý tới hắn, thuận tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, dứt thức ăn vào miệng bé, thuận tiện cũng tự dứt cho mình, hai người có rất nhiều đề tài nghiên cứu về thức ăn, động tác gấp thức ăn cũng đồng bộ, khẩu vị cũng gần như nhau.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vén lên vạt áo, tiêu sái như gió mà ngồi xuống, nhìn Trình Bình đối diện, cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Trình Bình lúc này trong lòng ngũ vị trần tạp (rối bời)... Vừa nãy khi Triển Chiêu giáo huấn đại hán nọ hảo suất hảo khí phách hảo có anh hùng khí khái, nhưng ngay giờ phút này lại đồng bộ với viên tròn vo này! Đây là vì sao? Vì sao!

Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử đều chú ý tới Trình Bình đối diện vò đầu bứt tai, không hện mà cùng oán thầm một câu —— Ngốc nghếch!

Bạch Ngọc Đường một bên yên lặng lắc đầu, đỡ trán, vừa nãy đại hán đó mắng Thiên Tôn nhưng giờ hết giận rồi, tâm tình thượng khả...

(tâm tình thượng khả: ta cũng không rõ khái niệm lắm, nhưng nhìn chung là tâm tình chuyển biến tốt, vui vẻ)

Lúc này, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên mức một chén nóng hổi đẩy cho hắn, bên trong còn có hai viên tứ hỷ.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, chỉ thấy Triển Chiêu nhai một viên tứ hỷ nói, “Tâm tình thượng khả thì ăn nhiều nhiều một chút!”

.  
.

---

Đăng bởi: admin

## 8. Chương 8

### CHƯƠNG 8

[Lam Hồ Ly]

.

Khi dùng bữa, ban đầu mọi người còn bàn luận một chút về án kiện, nhưng rất nhanh bắt đầu tán mầy chuyện vớ vẩn.

Công Tôn có vẻ như một lát muốn đi vòng vòng, xem có được liệu nào có thể mua hay không, Triệu Phổ bèn nói cùng đi với y.

Tiểu Tứ Tử gấp một khối hoa quế cao, ngưỡng cổ nghiêm mặt hỏi Triễn Chiêu, “Triễn Triễn, một hồi chúng ta đi chơi đi?”

Triễn Chiêu bèn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đi đâu chơi?”

“Thiên Sơn thật nhiều thác nước, chúng ta đi leo núi ha?” Tiểu Tứ Tử tinh thần tốt, ăn no ăn no quyết định vận động một chút.

Triễn Chiêu cả đời chỉ có vài nhược điểm, thật sự không biết nên cự tuyệt thỉnh cầu của Tiểu Tứ Tử như thế nào.

Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử qua, “Tiểu Tứ Tử, Triễn huynh còn có chính kinh sự phải làm, không được quán quít hẩn bắt đi chơi với người.”

Tiểu Tứ Tử lăm bằm một câu, “Nga...”

“Người muốn đi leo núi sao?” Công Tôn cười tùm tùm, nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Phụ thân đi với người a.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, trả lời, “Dạ thôi đi mua được tài đi.”

Công Tôn trong lòng ngọt ngào vô hạn a, thật hiểu chuyện!

Ai ngờ Tiểu Tứ Tử lại thì thào một câu, “Phụ thân bế còn không nổi ta, leo núi gì đó, ta tương đối bất lợi.”

Công Tôn hít sâu một hơi, đem lật Tiểu Tứ Tử qua đặt trên đùi, nhẹ nhàng vỗ mông nó.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cái mông bò tới bên chỗ Triệu Phổ.

Thấy Tiểu Tứ Tử rất mất hứng, Triễn Chiêu có chút do dự.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hẩn... Triễn Chiêu tựa hồ có chuyện quan trọng phải làm, không yên lòng.

Dùng bữa xong, mọi người đều tự phân công nhau hành động, đương nhiên không ai để ý tới Trình Bình, để hẩn muốn đi đâu thì đi.

Âu Dương Thiếu Chính và hai ảnh vệ mang Tiểu Tứ Tử đi leo núi, Công Tôn và Triệu Phổ đi mua được tài, Công Tôn có chút không rõ vì sao Triệu Phổ lại muốn đi theo mình mua được, mà Triệu Phổ cũng không hiểu mình có mục đích gì mà lại theo Công Tôn đi mua được, dù sao cũng là đi, chỉ đơn độc hai người, ‘mời’ cả bọn ‘không cần thiết’ kia đi cho.

Triễn Chiêu đi ra khỏi khách \*\*\*, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường cầm đao sau lưng, một bộ nhàn nhã dạo chơi, hỏi Triễn Chiêu, “Lát nữa đi đâu?”

Triễn Chiêu nhìn hẩn, “Người... không về Bạch phủ?”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Về Bạch phủ làm gì?”

Triễn Chiêu nhú mày, “Không cần tới phái Thiên Sơn xử lý vài chuyện sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta từ trước tới nay không quản mấy việc đó.”

“Vây...” Triễn Chiêu sờ cằm, xem chừng bốn phía, muốn tìm diệu kế thoát thân.

Bạch Ngọc Đường bèn hỏi hẩn, “Người muốn rời khỏi ta, tự mình hành động a?”

Triễn Chiêu xấu hổ, “Đâu có... Nói sao mà khách khí thế.”

“Nếu như người để ý, ta có thể về Bạch phủ trước.” Bạch Ngọc Đường nói, xoay người định đi.

Triễn Chiêu vươn tay tóm hẩn lại, “Kỳ thực cũng không phải cố ý muốn gạt người, ta chỉ sợ đến lúc đó gặp phiền phức.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhượng mi, “Phiền phức? Không phải thứ người không sợ nhất chính là phiền phức sao?”

Triển Chiêu thở dài, “Vây cũng phải.”

Đang nói, hai người chợt nghe được một trận tiếng “Ong ong” rất rõ rệt.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy một con giáp trùng vàng kim bay tới, đáp xuống lòng bàn tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhẹ nhàng búng con trùng lên, giáp trùng nọ bắt đầu chậm rãi bay đi, như vậy tựa hồ là đang dẫn đường.

Triển Chiêu liền cùng Bạch Ngọc Đường đi theo giáp trùng.

“Đây là loại trùng gì?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ.

“Loài này được gọi là Kim Xác Tử, là Ma cung ta dùng để liên lạc.” Triển Chiêu lắc lắc một mai ngọc bội trên người, “Đây là hương ngọc mà mỗi người trong Ma cung đều đeo một khối, tổng cộng hơn ba trăm khối, hơn ba trăm cao thủ mỗi người đều có, nếu như muốn tìm người hỗ trợ, thì thả Kim Xác Tử ra, nó sẽ bay đi tìm người nào gần nhất! Đương nhiên, Kim Xác Tử rất ngoan, người cũng có thể bảo nó bay đi một nơi rất xa, tìm người người muốn tìm.”

“Vây gần đây... là Lam Hồ Ly?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ.

Triển Chiêu gật đầu, “Hắn là vậy, kỳ thực cao thủ Ma cung có rất nhiều người mà thuộc hạ cũng không biết thân phận họ, cho nên cần đến một địa phương bí mật để gặp mặt, để tránh phiền toái.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu biểu thị lý giải, nhưng thật ra rất muốn xem thử đám lão ma đầu trong truyền thuyết.

Hai người đi lòng vòng, tới ngoại ô phía đông nam.

Giáp trùng dừng trên một thân cây, vẫy cánh phát ra từng đợt tiếng ong ong có quy luật.

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh khắp nơi, cũng không có người, thế nhưng... hắn có thể cảm giác được có ai đó trốn ở một nơi bí mật gần đây, có khí tức, nhưng khí tức đều đều, có thể thấy nội lực rất thâm hậu.

Triển Chiêu nhìn quanh, kêu một tiếng, “Lam đi.”

Sau khi kêu lên, nghe được một tiếng, “Meo”

Còn mang theo một chút ý vị của con người.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, vừa nghe là biết người học mèo kêu rồi.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, nói với Bạch Ngọc Đường, “Kia, người bịt tai lại đi.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu, ý là —— Cái gì?

Triển Chiêu xấu hổ, “Bịt tai lại!”

Bạch Ngọc Đường gờ tay, che cái tai, đương nhiên là giả vờ.

Bất quá hắn vừa che, Triển Chiêu liền vươn tay đè lên, cố sức ấn mạnh... Bạch Ngọc Đường nghe không được.

Mau chóng liếc nhìn Triển Chiêu, trong lúc đó hình dạng phát âm từ miệng hắn là đang kêu một tiếng, “Meo!”

Bạch Ngọc Đường tiếc hận a! Không có nghe được!

Về phần vì sao tiếc hận, hắn thật ra cũng không suy nghĩ nhiều, nói chung tiếng “Meo” của Triển Chiêu hẳn là rất tiêu chuẩn.

Một lúc sau, sau một thân cây cách đó không xa, một cô nương xinh xắn hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn tròn thò người chui ra.

Bạch Ngọc Đường liền thấp giọng nói, “Meo là ám hiệu liên lạc sao?”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, “Ai lại không có một thời niên thiếu vô tri thơ ngây huy hoàng chứ, thiếu gia, khổ thật a!”

Bạch Ngọc Đường nhin cười, cư nhiên đứng là meo...

“Lam di.” Triển Chiêu triệu hoán cô nương ở phía trước.

Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy có chút cảm giác khó nói, cô nương nọ tuổi tác na ná như Triển Chiêu, bởi vì vóc người nhỏ xinh nên có vẻ còn nhỏ hơn, sao Triển Chiêu lại gọi người ta là di (đi)?

Mà lúc này, chỉ thấy cô nương nọ ôm thân cây, híp mắt nhìn chằm chằm Triển Chiêu quan sát trên dưới một phen, ôm mặt, “Ai nha, càng lớn càng suýt mà!”

“Lam di.” Triển Chiêu thấy nàng không đi ra, cho rằng nàng lo lắng về Bạch Ngọc Đường, bèn nói, “Không sao, đây là bằng hữu của ta.”

“Ai nha, càng ngày càng lễ phép!” Lam di tự nói tự ôm mặt, “Phong độ phiên phiên anh tuấn tiêu sái!”

Bạch Ngọc Đường phát hiện đường nhìn của vị Lam di kia từ đầu tới cuối chỉ đặt trên người Triển Chiêu, cũng không hề liếc mắt nhìn mình, loại đãi ngộ này hẳn coi như lần đầu gặp phải, cảm thấy có chút thú vị.

Nếu như người này là bang chủ Lam Hồ bang – Lam Hồ Ly trong truyền thuyết, vậy tuổi tác của nàng chỉ ít xấp xỉ năm mươi tuổi rồi... sao lại như thiếu nữ thế kia?

Đang nghi hoặc, đột nhiên nghe được “Vù” một tiếng.

Nhìn lại, Lam Hồ Ly mất tăm.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên khoát tay, chặn một chướng đã tới trước mặt... Liền thấy trước ngón tay trắng như tuyết là móng tay màu lam sắc bén — Quả nhiên là Lam Hồ Ly!

“U, công phu không tồi!” Lam Hồ Ly thu tay, đã xuất hiện trước mặt Bạch Ngọc Đường, trên dưới quan sát, vừa nãy ở xa không thấy rõ, đến gần vừa nhìn, Lam Hồ Ly há to mồm trầm mặc một lúc, tóm Triển Chiêu tới, “Người này được đó!”

Triển Chiêu nhìn trời, không quản nàng nói cái gì là được với không được, chỉ là hỏi, “Sao ngươi lại tới đây? Ngoại công bảo ngươi tới?”

Lam Hồ Ly khoanh tay nhìn trái nhìn phải, “Ta làm việc ở vùng phụ cận, nghe được tin đồn phái Thiên Sơn xảy ra chuyện, ngươi lại cùng Bao đại nhân tới tra án, cho nên đến xem có thể giúp đỡ hay không.”

Triển Chiêu gật đầu, thấy Lam Hồ Ly còn đang quan sát Bạch Ngọc Đường, bèn giới thiệu, “Hắn là Bạch Ngọc Đường.”

Lam Hồ Ly chớp chớp mắt, bỗng nhiên bày ra dáng vẻ khiếp sợ, “Ai?”

“Bạch Ngọc Đường a.” Triển Chiêu vừa nói vừa nhích nhích tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, tận lực che hắn ở phía sau một chút... Mọi người trong Ma cung đều biết Bạch Ngọc Đường là đồ đệ của Thiên Tôn. Thiên Tôn và ngoại công Ân Hầu của hắn có quan hệ rất phức tạp, những ân oán tình cừu này dù có lấy kéo cắt cũng không đứt, người trong Ma cung không biết ôm loại cảm tình nào với Bạch Ngọc Đường, một hồi dừng đánh nhau.

Nhưng Lam Hồ Ly lại đi vòng quanh Bạch Ngọc Đường, nhìn soi mói nhìn đăm đăm, Bạch Ngọc Đường bị nhìn tới tóc gáy dựng thẳng, có chút khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngăn lại Lam Hồ Ly còn đang xoay quanh, “Lam di, ngươi nhìn cái gì?”

“Ân...” Lam Hồ Ly vuốt cằm, “Rất là xứng nga.”

“Xứng cái gì?” Triển Chiêu không quá minh bạch.

“Ách...” Lam Hồ Ly thoáng giật mình một cái, lập tức nói, “Rất xứng với thân phận đồ đệ của Thiên Tôn.”

Triển Chiêu gật đầu cái rụp, Bạch Ngọc Đường thì lại đầy bụng nghi hoặc — Sao lại ấp a ấp ứng như thế.

“Tiểu chủ nhân!”

Lam đi ngắm Bạch Ngọc Đường xong, đột nhiên bỏ nhào qua ôm cánh tay Triển Chiêu cọ cọ vai hắn, “Sao người không về nhà a! Ở bên ngoài đủ tiền xài không? Sao lại không cao thêm không béo thêm nhưng lại càng lớn càng suất a? Trên mặt cũng không có thịt a, không nên vì muốn suất mà không chịu ăn cơm a!”

Triển Chiêu bĩu môi, “Không biết đã ăn bao nhiêu rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu biểu thị hắn có thể làm chứng!

Lam đi vừa nói vừa lải nhải, vừa một vốc một vốc nhét bạc vào trong tay Triển Chiêu, nhét bạc xong còn nhét từng gói từng gói quà vặt, thảo nào chuẩn bị cả bao lớn như vậy, hóa ra đều là tiền và thức ăn.

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu dựa trên thân cây bên cạnh nhìn “kỳ cảnh” này.

Triển Chiêu cầm mấy nắm bạc kia mà xấu hổ, đều đẩy lại cho Lam Hồ Ly, đương nhiên thức ăn thì để lại, vừa hỏi, “Lam đi a, hỏi người chuyện này.”

“Người nói cái tên Hắc Hồ vừa trêu chọc người a?” Lam Hồ Ly nghiêm túc, “Ta đi đánh hắn bản tử!”

“Không phải!” Triển Chiêu vội vàng xua tay, “Đã giáo huấn rồi, ta muốn hỏi cái khác.”

“Hỏi gì?” Lam Hồ Ly vừa hỏi vừa nhéo nhéo cánh tay Triển Chiêu, “Có phải gầy đi một chút rồi không? Ta đã nói mà, dầu giầy cũng không lớn thêm!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường đang xem náo nhiệt bên kia cầu cứu.

Bạch Ngọc Đường lấy ra mảnh lân đao đưa cho Triển Chiêu, Triển Chiêu đưa Lam Hồ Ly xem.

Lam Hồ Ly sung sướng thu hồi, “Cho Lam đi lễ vật a? Ngoan! Lam đi cũng có lễ vật đưa cho người.” Vừa nói, vừa lấy thêm một đồng vàng bạc châu bảo cho Triển Chiêu, thuận tiện đưa cho Bạch Ngọc Đường một mảnh ngọc bội, “Nè, lễ gặp mặt!”

Bạch Ngọc Đường cầm ngọc bội, chỉ thấy là một mảnh bạch ngọc điêu khắc hình con chuột nhỏ, nhưng thật ra rất hợp với cảnh trí.

“Lam đi a, cái đó không phải lễ vật.” Triển Chiêu đưa lân đao cho Lam Hồ Ly xem, “Người từng thấy loại lân đao này chưa?”

“Đao?” Lam Hồ Ly nhìn chằm chằm lân đao nửa ngày, lắc đầu, “Chưa từng thấy.”

“Người cũng chưa từng thấy a...” Triển Chiêu thở dài, “Xem ra phải tìm Phong gia mới được.”

“Lão Phong ở Ma cung đó, hơn nữa động tác hắn chậm như rùa, chờ hắn tới hoàng hoa cũng lạnh rồi.” Lam Hồ Ly lại cầm lân đao nhìn thật kỹ, “Loại đao này dùng thế nào a, cũng không phải ám khí.”

“Chỉ dùng tế ti để khổng chế.” Bạch Ngọc Đường nói ra mấu chốt.

Lam Hồ Ly hơi sững sốt, “Tế ti, nhục ti, thanh tiêu nhục ti, ngư hương nhục ti, thổ lưu thổ đậu ti...”

(tạm dịch: sợi tơ mỏng, thịt xắt sợi, ớt xanh xào thịt xắt sợi, cá xắt sợi nước sốt, dấm nấu khoai lang sợi...)

Bạch Ngọc Đường sờ lên khóe miệng — Quả nhiên bắt thị nhất gia nhân bắt tiên nhất gia môn.

(không phải người một nhà thì không được cho vào nhà, ở đây ý là người nhà này có điểm nào đó hâm hâm như nhau)

Vành tai Triển Chiêu đỏ ửng lên, quá mất mặt rồi, “Lam đi...”

“Ai nha! Bàn ti!” Lam Hồ Ly đột nhiên vỗ tay một cái, cầm qua bả đao, bắt đầu tỉ mỉ sờ soạng mép đao, sờ một hồi lâu, đột nhiên mò được cái gì đó, giật nhẹ ra ngoài...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, chỉ thấy mảnh lân phiến cứng không gì sánh được, cứ nhiên bị rút ra một sợi tế ti.

Lam Hồ Ly chắc chắn lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng nhéo má Triển Chiêu, động tác giống như thường ngày Triển Chiêu hay nhéo Tiểu Tứ Tử, “Cái này mà là lân đao gì a, bị các người dọa chết, cái này phải gọi là bàn ti chuyên!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt trong giây lát, cùng nhau biểu thị thắc mắc, “Bàn ti chuyển?”

“Kỳ thực ti tuyến (sợi tơ) này chính là tầm ti (tơ tầm) bình thường, chỉ bất quá tầm kiến (kén tầm) trước khi kéo sợi được dùng được thủy đặc thù ngâm vào, sau khi rút ra sẽ có được ti tuyến cứng rắn không gì sánh được, hơn nữa có thể co giãn, nắm một đầu dùng nội lực chế tạo, tạo xong rồi buông ra thì sẽ thu được hình dáng như thế này. Bởi vì tầm ti phi thường mảnh mai, cho nên sau khi biến thành vòng tròn thì sắc bén không gì sánh được, đây là một trong thập đại ám khí đã thất truyền hoặc dù có truyền ra thì cũng không bao giờ xuất hiện trên giang hồ nữa, phi thường thâm độc khó mà đề phòng. Bất quá cũng chưa xuất hiện, sao lại ở trong tay các người?” Lam Hồ Ly vuốt cằm suy nghĩ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại truy hỏi Lam Hồ Ly, “Nếu không xuất hiện trên giang hồ, người làm sao mà biết?”

“Thế hệ trước có không ít người biết.” Lam Hồ Ly chấp tay sau lưng bắt đầu nhớ về ngày xưa, lúc này thật ra có thể nhìn ra chút chút niên kỷ của nàng, đương nhiên, tang thương chỉ ở trong mắt, cũng không phải hiện trên da mặt mềm mại trơn mịn, “Đại khái hai mươi năm trước, có một người chuyên làm binh khí, họ Vương. Vị Vương tiên sinh kia giỏi về đúc ám khí, rất nhiều người trên giang hồ đều tìm hẩn làm vài loại ám khí cổ quái linh tinh. Mà Vương phu nhân thì là một đường tầm nữ (cô gái nuôi tầm) bình thường, rảnh chơi, làm ra một cái bàn ti chuyển. Chỉ tiếc bàn ti chuyển còn chưa truyền ra, họ nhân gia nọ đã bị kiện cáo, huyền náo rất lớn trên giang hồ, vị Bao đại nhân kia có thể cũng nghe nói.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thắc mắc, “Giang hồ sự giang hồ vì sao Bao đại nhân lại biết?”

“Năm đó vụ án ám khí Vương môn bị nghi ngờ tiến cung ám sát tiên hoàng, cả nhà sao trăm (tịch biên gia sản chém cả nhà)!” Lam Hồ Ly chớp chớp mắt với Triển Chiêu, “Đại Tổng ta cho tới bây giờ, chỉ mới phát sinh vài vụ án kiểu này thôi a. Năm đó oanh động toàn bộ võ lâm, tuy rằng Vương môn không phải kẻ tham dự thích vương sát giá (ám sát vua), nhưng thích khách lại dùng binh khí mà tác phùng (phân xướng) bọn hẩn làm ra, then chốt là thích khách còn chạy, thế là bọn họ diệt môn.”

“Vậy đó chẳng phải là tai bay vạ gió.” Triển Chiêu nhíu mày lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc.

“Cái đó với bàn ti chuyển có liên quan gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Lúc đó khi xử án này quan viên nghi ám khí Vương môn ở trên giang hồ thì quá nguy hiểm, vì vậy bèn phái người niêm phong, dựa theo bút ký thường ngày của Vương tiên sinh, nhất nhất kiểm tra đối chiếu về các loại ám khí, thu đi rồi hòa tan thiêu hủy. Nhưng tất cả binh khí đều tìm được, duy độc không tìm được bàn ti chuyển!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — Thảo nào chưa xuất hiện trên giang hồ đã thất truyền rồi.

“Những nha dịch binh đình kia, dù thế nào cũng không tìm được bàn ti chuyển bị Vương tiên sinh gọi là ám khí độc ác nhất kia.” Lam Hồ Ly thương tâm trả lại đao cho Triển Chiêu, “Người thả Kim Xác Tử ra, kêu nó gọi Phong lão gia tử tới đây đi, chuyện năm đó ta cũng chỉ biết sơ sài, nếu quả thật là bàn ti chuyển, phái Thiên Sơn các người e rằng sẽ có đại phiền toái!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, Lam Hồ Ly nguyên bản đang nói với Triển Chiêu, đột nhiên lại chuyển sang mình, thập phần nghiêm trang mà nói một câu.

“Vì sao?” Triển Chiêu so với Bạch Ngọc Đường càng sốt ruột.

“Phái Thiên Sơn chính là đầu sỏ gây nên chuyện diệt môn Vương môn năm xưa a!” Lam Hồ Ly nói, khiến Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên không thôi, “Cái gì?”

“Hoặc nói, là Thiên Tôn.” Lam Hồ Ly cong môi, “Bất quá ta chỉ là nghe đồn mà thôi, nói không chuẩn, chuyện này hay nhất là hỏi lão Phong, hoặc thẳng thắn hỏi Thiên Tôn.”

“Vậy người cứ nói với ta trước đã.” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Lam Hồ Ly.

Lam Hồ Ly tiến đến phía sau Triển Chiêu, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu chủ nhân, người có đánh lại hẩn không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Chưa từng đánh.”

“Ngô...” Lam Hồ Ly lại trộm nhìn Bạch Ngọc Đường, lên tiếng, “Ta nghe đồn là, Thiên Tôn đổ kị với tài năng của Vương tiên sinh, nắm đó là Thiên Tôn tổ giác Vương môn, làm cho ám khí Vương môn biến mất trên đời này!”

Lam Hồ Ly nói xong, Triển Chiêu ngậy ngấn cả người, nhìn lại Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hần mặt không biểu tình mà đứng nơi đó, không biết là khiếp sợ hay không thể tiếp thu.

“Lam di, ngươi xác định?” Triển Chiêu không thể tin được, “Thiên Tôn là võ lâm thánh nhân, làm gì phải đổ kị một người tạo binh khí?”

“Ngươi không biết sao?” Lam di nhìn Triển Chiêu, vừa chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường im lặng không lên tiếng bên kia, “Ngươi không thấy hần gối dùng ám khí lắm sao?”

Triển Chiêu thật ra biết Bạch Ngọc Đường thích dùng mặc ngọc phi hoàng thạch, hơn nữa dùng ám khí quả thật có nghề, bất quá chưa từng thấy hần gối nhiều loại, tới tới lui lui chỉ có mấy viên đá tròn vo, nhưng thật ra trong tay Triển Chiêu lại có vài mai ám tiễn, là cao nhân trong Ma cung làm, tinh xảo vô cùng.

“Bạch Ngọc Đường không chỉ tinh thông sử dụng chế tác ám khí, còn tinh thông các loại trận pháp, cơ quan... Đó đều là tuyệt học của Thiên Tôn.” Lam Hồ Ly vừa nói, vừa cười tùm tùm hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngươi nghĩ sao? Chuyện này có thể tin nhiều ít?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, trên mặt không có gì thay đổi, điều này khác một trời một vực so với lúc bình thường hần nghe người ta nói xấu về Thiên Tôn.

Triển Chiêu cho rằng hần chịu đả kích quá độ, bèn nói, “Giang hồ đồn đãi mà thôi, ta không cảm thấy Thiên Tôn sẽ đổ kị người tài...”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, rất bình tĩnh mà nói, “Việc này khẳng định không liên quan tới sư phụ ta.”

Lam Hồ Ly hé miệng cười, “Chắc chắc, quả nhiên hiếu thuận, hướng về sư phụ a.”

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, “Ta không phải hướng về hần, suy nghĩ của hần tương đối đơn giản, chuyện phức tạp như vậy hần làm không được.”

Một câu nói, Triển Chiêu thiếu chút nữa phụt cười, Lam Hồ Ly vuốt cằm kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Oa... Dĩ nhiên nói y chang cung chủ a!”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Cái gì y chang?”

“Nga, lúc trước khi đoạn đồn đãi đó truyền ầm ĩ, tất cả mọi người đợi Thiên Tôn giải thích, nhưng Thiên Tôn lại không thấy đâu, cho nên rất nhiều người nói là hần trốn đi!” Lam Hồ Ly nói, “Lúc đó mọi người càng đồn càng ly kỳ.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hai mươi năm trước hần là khi hần vừa được Thiên Tôn thu nhập môn hạ, Thiên Tôn vì để hần có kiến thức căn bản thật tốt, nên dẫn hần lên đỉnh Thiên Sơn, ngăn cách thế tục truyền thụ nội lực, hầu như là bế quan ba năm, không hỏi bất luận chuyện giang hồ nào.

“Bất quá có người hỏi cung chủ a!” Lam Hồ Ly nói, “Ta nhớ rõ cung chủ năm đó trả lời là, ‘Chỉ dựa vào cái đầu rồng của hần, những chuyện phải đi hơn ba bước để hoàn thành hần còn nhớ không nổi, huống chi vu oan hãm hại đổ kị người tài phức tạp như vậy tên đầu rồng đó không đủ sức nghĩ, bảo hần làm cũng làm không tới chôn nữa là!’”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tuyệt đối.”

Triển Chiêu bắt đầu hoài nghi về Thiên Tôn, ngốc như thế sao? Ngốc thế sao có thể trở thành võ lâm thánh nhân đệ nhất thiên hạ?

“Cũng không phải ngốc.” Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa chuẩn xác tiếp thu được suy nghĩ của Triển Chiêu, thần nhiên trả lời, “Là lười.”

Triển Chiêu thật sâu bội phục —— Lười tới cỡ nào a?

Lam Hồ Ly cung cấp manh mối rất quan trọng, khi nàng ôm Triển Chiêu cọt cọt lui, Bạch Ngọc Đường vươn tay sờ lên lân đao, hỏi, “Bàn ti chuyển này sau khi biến mất, không hề xuất hiện trên giang hồ nữa sao?”

Triển Chiêu cũng tỉ mỉ nghĩ tới chuyện đó, dùng tầm ti khổng chế đao... Tựa hồ thực sự không hề xuất hiện.

“Nói cách khác, bàn ti chuyển bất quá chỉ là một lời đồn, không ai chân chính thấy được?” Bạch Ngọc Đường nhìn Lam Hồ Ly.

Lam Hồ Ly cầm tay Triển Chiêu phân tích béo hay gầy, vừa gật đầu, “Đúng vậy, ta bất quá là suy đoán mà thôi, rốt cuộc có phải không thì ta cũng không xác định, có điều nghe đồn loại binh khí này có thể trong nháy mắt lấy mạng mấy chục người thậm chí mấy trăm cái đầu người!”

Lam Hồ Ly vừa dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên vùng tay lên... Vèo một tiếng, bàn ti chuyển nọ bị ném ra xa, sau đó tay Bạch Ngọc Đường vừa thu lại, Lam Hồ Ly cả kinh bổ nhào tới sau lưng Triển Chiêu trốn... Thế nhưng bàn ti chuyển nọ tốc độ quá nhanh rất khó nắm giữ, Bạch Ngọc Đường hơi ngẩng mặt, tránh khỏi bàn ti chuyển không thể khổng chế, sau đó tay lại động vài cái, tựa hồ nắm giữ quy luật nhất định, cuối cùng rốt cuộc cũng thu tay lại... Bàn ti cũng cuộn thành một đoàn như cũ, trở lại trong tay hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, Triển Chiêu liền thấy lòng bàn tay hắn xuất hiện một đường màu đỏ —— Bị cửa phải!

Lam Hồ Ly còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Triển Chiêu vốn đang bị nàng bám dính đã không còn hình bóng.

Quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu không biết từ lúc nào đã tới bên Bạch Ngọc Đường, cầm kim sang được (thuốc trị thương) trong tay rắc mạnh lên tay hắn, rắc tới nỗi lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường đóng cả tầng được phần.

Lam Hồ Ly đau lòng a, được phần này là báu vật vô giá của Ma cung, là kim sang được độc môn được dùng thảo dược thượng thừa phối trí, đắt tiền hơn cả vàng nữa nha... Tiểu chủ nhân hảo lãng phí! Tay Bạch Ngọc Đường tỉnh quý cỡ đó sao a?

Bạch Ngọc Đường thấy tay đầy thuốc bột, vươn một ngón tay đóng nắp bình lại, có chút bất đắc dĩ mà nói, “Không phải vết thương quá nặng, sẽ lành ngay thôi.”

Triển Chiêu thở ra một hơi, tiếp nhận bàn ti chuyển đã khôi phục hình dạng lân đao.

Bạch Ngọc Đường ở một bên nhắc nhở, “Ám khí này thập phần khó khổng chế, một khi mất kiểm soát, trước tiên bản thân mất mạng!”

Triển Chiêu thấy hắn tựa hồ ngôn ngoại hữu ý (có ẩn ý), bèn hỏi, “Người có phải đã phát hiện gì hay không?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Hung thủ vì sao không mang đi loại lân đao hiếm có này, mà lại để lại ở nơi tập kích?”

Triển Chiêu ngăn người, sờ cằm, “Đúng vậy... Nếu như không lưu lại cái gì, vậy chẳng phải khả năng bị phát hiện cũng rất ít sao? Để lại tức là trực tiếp tặng chứng cứ cho chúng ta, chẳng lẽ muốn dẫn chúng ta vào cuộc?”

“Còn có một loại khả năng, chính là hắn công phu không tốt, cho nên bất lực.” Bạch Ngọc Đường nói, “Vừa nãy khi ta thu hồi đao, phát hiện cần dùng nội kinh rất mạnh mới có thể khiến bàn ti dừng lại, vậy mà ta còn bị thương, nếu như nội lực không nằm trên ta, nếu vừa thu lại, rất có thể mất mạng...” Nói xong, giơ tay chỉ về rừng cây phía trước.

Theo động tác của Bạch Ngọc Đường, chợt nghe được “Rầm rầm” một trận.

Chỉ thấy nhánh cây ở cùng một phía của hai hàng cây trong rừng đồng loạt gãy, rơi xuống, xuất hiện một thông đạo trụi lủi.

Triển Chiêu kinh ngạc, chỉ vào bàn ti nọ, “Quả thực uy lực kinh người!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vương Lạc lần này chỉ là bị cắt đứt yết hầu không phải đầu rơi xuống đất thật đúng là may mắn, nếu không thì Công Tôn phải gắn cả cái đầu hẳn lại, phỏng chừng khó khăn.”

Triển Chiêu gật đầu liên tục, “Ám khí này quả thật có thể dễ dàng lấy mạng nhiều người, hầu như tránh cũng không thoát...” Nói xong, tiếp tục cầm tay Bạch Ngọc Đường rắc được phần.

Lam Hồ Ly ở một bên nhìn, híp mắt vuốt cằm, “Chậc” một tiếng.

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9

[Ma đầu đại giá quang lâm]

.

Lúc chàng vạng, trong viện tử của Bạch phủ chồng chất một đống hồ sơ, Công Tôn tỉ mỉ tìm kiếm, kiểm tra đầu mối về “Ám khí Vương môn” hai mươi năm về trước.

Tri phủ Hi châu phủ tuy rằng sốt sắng quá mức, nhưng hồ sơ chính lý rất rõ ràng, thường ngày cũng chú ý cất giữ, không bị một khoét, Công Tôn rất tán thưởng điểm này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở một bên chờ, Tiểu Tứ Tử tựa lên đống hồ sơ, vênh hai cẳng chân nhỏ nhỏ háng háng lật xem.

“Họ Vương sao?” Công Tôn tựa hồ tìm được một quyển tương quan, bèn hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu.

“Àn...” Công Tôn lật lật, “Phỏng chừng là quyển này.”

Triển Chiêu tiếp nhận, khẽ nhún mày, “Tàn quyển (hồ sơ thiếu khuyết)?”

“Rất nhiều trang bị xé rách.” Công Tôn cũng đã sớm phát hiện chỗ khả nghi, “Ở đây tất cả hồ sơ đều sạch sẽ rõ ràng, duy độc quyển này, bị xé đi vài trang.”

Triển Chiêu nhìn thật kỹ, là một quyển gia phả, một xấp dày đều là tên.

“Dày như thế?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Vương thị bộ tộc là vọng tộc ở bản địa, trước kia vô cùng hưng thịnh.” Bao Chứng đi tới, “Bất quá sau đó gia đạo sa sút nhân khẩu bắt đầu đơn bạc, cho tới đời của Vương Thành Công bị diệt môn.”

“Vương Thành Công...” Bạch Ngọc Đường thì thảo tự hỏi, “Nhất Sự Vô Thành\* Vương Thành Công?”

\*(nhất sự vô thành: chẳng làm nên trò trống gì, đây là biệt danh người đời đặt cho ông ấy)

“Ta cũng từng nghe cái tên này.” Triển Chiêu cũng nhớ tới, “Nếu như nói tới Vương Thành Công, trên giang hồ cũng không phải không có tiếng tăm gì, nhưng hình như không phải nhờ biết làm ám khí, mà là vì sợ lão bà.”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu — Xem ra hẳn cũng từng nghe lời đồn này.

“Sợ lão bà thì có gì hay mà đồn?” Công Tôn không quá minh bạch, “Trên đời này rất nhiều người sợ lão bà, tại sao lại nói hẳn nhất sự vô thành?”

“Cái này có chút đặc biệt.” Triển Chiêu nói, “Người giang hồ sợ lão bà không ít, nhưng Vương Thành Công ngoại trừ sợ lão bà, còn dựa dẫm vào lão bà.”

Triệu Phổ ở một bên nghe thì thấy thú vị, “Cái gì gọi là dựa dẫm lão bà? Là một tên ăn bám sao?”

“Có người nói bản tính của Vương Thành Công phi thường thành thật, làm ra binh khí tuy rằng kỹ thuật tinh xảo, nhưng hầu như không có lực sát thương gì, có thể làm trang sức nhưng không thể làm vũ khí, mà lịch đại tổ tiên hẳn đều là bậc thầy ám khí, tới đời hắn hầu như làm cho sinh ý suy bại, trở thành trò cười cho thế nhân.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bắt quá may là, thú được một lão bà lợi hại.”

“Nga...” Âu Dương Thiếu Chính minh bạch, “Chẳng lẽ lão bà hắn còn giỏi chế tạo binh khí?”

“Cũng không phải.” Triển Chiêu lắc đầu, “Lão bà hắn không phải giỏi tạo binh khí, mà là tính tình ác độc, thập phần âm hiểm. Nàng thêm độc dược vào ám khí mà Vương Thành Công làm ra, hoặc là thiết trí một vài cơ quan thâm độc, khiến cho lực sát thương của ám khí Vương Thành Công tăng thêm một đẳng cấp.”

“Nổi danh như thế... Lúc trước chưa nghe các người nói qua.” Âu Dương hiểu kỳ.

Triển Chiêu lắc đầu, “Thế nhưng hắn tham gia thích giá (hành thích vua), sau đó bị diệt môn thì thực sự không hề nghe nói!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, Vương Thành Công có địa vị trên giang hồ chỉ là nhờ chuyện cười như thế, thực sự không có danh khí gì, mà thích giá diệt môn lớn chuyện như vậy, vì sao người đời không truyền rộng, quả thật có chút kỳ quái!

Triển Chiêu tinh tế lật xem hồ sơ về vụ án Vương Thành Công, kinh ngạc nói, “Bị xé đi tựa hồ đều là phần nội dung liên quan đến thê tử của hắn.”

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận hồ sơ cũng lật lật vài trang, “Ngay cả dòng họ, gia phả của thê tử hắn cũng đều bị xé.”

Bao Chứng bảo người tìm Hi Châu tri phủ tới, hỏi hắn vì sao quyển này lại bị phá hủy, tri phủ cũng rất kinh ngạc, ông từ trước tới nay luôn hảo hảo bảo tồn hồ sơ, mỗi nửa năm đều kiểm tra dọn dẹp một lần, vừa mới tu bổ hồ sơ sổ sách cũ gần đây, ngay cả động một cũng được sửa lại, không có phát hiện trang nào bị thiếu khuyết như vậy.

Tri phủ ngụ ý là, quyển hồ sơ này, là trong vòng nửa năm bị người xé bỏ.

Cái này kỳ quái, vì sao lại chỉ xé bỏ nội dung về thê tử của Vương Thành Công? Chẳng lẽ bên trong có huyền cơ gì? Hơn nữa vụ án phái Thiên Sơn lúc này, trong đó đúng như lời Lam Hồ Ly đã nói, là vì ân oán năm xưa?

Bao Chứng lập tức phái người đi tra lại đầu mối về Vương gia năm xưa.

...

Lúc chạng vạng, phái Thiên Sơn có người xuống tìm Bạch Ngọc Đường.

“Ngày mai luận võ?” Bạch Ngọc Đường nghe được mục đích đến tìm của tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn, có chút khó hiểu, “Luận võ thì luận võ, tìm ta làm cái gì?”

Tiểu đồ đệ nhỏ giọng nói, “Lục Phong chương môn nói, phái Thiên Sơn gần đây tổn thương thảm trọng, có thể sẽ có người tìm chúng ta gây phiền toái, cho nên muốn thỉnh thái sư thúc tổ đến tọa trấn.”

Bạch Ngọc Đường liền nhú mày, không nói chuyện.

Triển Chiêu ở một bên nghe thấy thì rất hiểu kỳ, “Phái Thiên Sơn nói thế nào cũng là võ lâm đệ nhất môn phái, thập đại cao thủ mất đi vài người thì còn hơn phân nửa, ai có lá gan lớn như vậy, dám tới khiêu khích?”

Tiểu đồ đệ tựa hồ có chút do dự.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra chút manh mối, bèn lên tiếng, “Nói rõ ra cho ta.”

Tiểu đồ đệ liền nói với Bạch Ngọc Đường, “Không biết lần này có chuyện gì, tới không ít cừu địch của phái Thiên Sơn, tựa hồ là muốn thừa dịp nguy cơ lần này, liên thủ phá hoại Thiên Sơn. Mặt khác, còn có rất nhiều đại bang phái đệ nhất đệ nhị võ lâm, hình như muốn xem phái Thiên Sơn thảm bại, sau đó cướp đi bảo tọa thiên hạ đệ nhất môn phái. Lục Phong chương môn nói tình huống tương đối nguy hiểm, sợ có đại

sự xảy ra bản thân không xử lý được, đến lúc đó thành tựu thiên thu của phái Thiên Sơn sẽ hủy trong tay hắn.”

Bạch Ngọc Đường nghe mà có chút đau răng, “Cái gì mà thành tựu thiên thu, không phải chỉ là một môn phái thôi sao, cũng không phải cứu vớt thương sinh.”

Triệu Phổ ở một bên nghe mà buồn cười.

Tiểu đồ đệ xấu hổ, “Thái sư thúc tổ, nhưng mà nếu thua, không phải làm cho Thiên Tôn mất mặt sao.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, nghĩ tới những tranh đấu giang hồ thế này liền thấy phiền.

Triển Chiêu ở bên cạnh nhẹ nhàng huých tay hắn —— Người đoán hung thủ kia có ở đó không?

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

“Ngày mai bao giờ bắt đầu luận võ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tiểu đồ đệ thở phào nhẹ nhõm, “Sáng sớm mai bắt đầu, vốn chỉ là phái ta luận võ, người tới dự khán rất ít, nhưng cụ thể những môn phái kia có thể đến khiêu khích hay không, lúc nào đến, thì không biết được.”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo mình đã biết, bảo tiểu đồ đệ trở lại.

Lúc này, Triệu Phổ tựa trên bàn lẩm bẩm, “Phải đi đầm Bích Thủy bắt kỳ lân, hay là đi xem luận võ mới tốt đây...”

Công Tôn lườm lườm hắn, “Người còn nhớ thương con kỳ lân kia hả?”

“Thì đó.” Triệu Phổ vuốt cằm.

“Nhưng lân đao đã chứng minh chỉ là ám khí bình thường, kỳ lân chưa chắc đã tồn tại, nói không chừng chỉ là một con cá lớn.” Công Tôn tạt nước lạnh.

“Chắc chắc.” Triệu Phổ lắc đầu, ý như là nói —— Không đâu! Trong nước khẳng định có gì đó!

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ thần thần bí bí, dáng vẻ tựa hồ đang tính toán gì đó.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Trong Ma cung, ai bơi giỏi nhất?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Cái đó thì không ít, bắt quá tốt nhất hẳn là ta...” Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại một chút.

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái —— Là tiền bối nào của ngươi? Nhìn dáng vẻ của ngươi không giống biết bơi nha!

Triển Chiêu ủ rũ —— Cái này cũng nhìn ra được sao?

Bạch Ngọc Đường bật cười —— Từ xưa miêu nhi đã không thích nước!

Triển Chiêu hơi sững sốt —— Miêu nhi?

Bạch Ngọc Đường cũng khó hiểu, bắt quả Triển Chiêu quả thật được phong hào ngự miêu mà, gọi “Miêu nhi” cũng rất là chuẩn xác...

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc nhìn Triển Chiêu —— Miêu...

Con mắt Triển Chiêu híp lại một đường —— Ngươi ngon thì gọi ra thử đi!

“Phụ thân cái gì gọi là Bạch Hồ tinh?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đối mặt, chợt nghe được Tiểu Tứ Tử đột nhiên lên tiếng hỏi Công Tôn.

Công Tôn khẽ nhủ mày, “Người học được từ chỗ nào?”

Tiểu Tứ Tử giờ giờ quyển sách đang xem trên tay, “Nơi này có viết nà, Trần thị phạm phụ (phụ nữ họ Trần phạm tội), Bạch Hổ tinh chuyển thế, khắc chết nhà chồng, trư lung tẩm chi (giam vào \*\*\*g heo ném xuống sông)...”

Công Tôn ngẩn người, nghiêng đầu nhìn quyển Tiểu Tứ Tử đang cầm trong tay, không sai, nó đang xem hồ sơ chứ không phải truyền thuyết dân gian trong địa phương chí nào cả.

“... Cái này là án mà nha môn phán sao, còn có lấy Bạch Hổ tinh ra luận tội nữa?” Triệu Phổ cầm hồ sơ đọc, bởi vì phải tra vụ án Vương môn, cho nên hồ sơ ở đây đều là từ hai mươi năm trước, Tiểu Tứ Tử cầm bản ghi lại chính là một lão thái bà cáo trạng tức phụ nhà mình là Bạch Hổ tinh, khắc chết nhi tử và hầu như nửa thôn dân của bà... Đến cuối cùng nha môn thật đúng là phán tử tội tẩm trư lung.

“Hoang đường.” Bao Chứng tiếp nhận hồ sơ Triệu Phổ đưa qua, đọc xong thì nhú mày, “Sao lại phán sai lầm như vậy?”

Bao Chứng gọi tới tri phủ Hi Châu nghiêm khắc hỏi, lão tri phủ thật ra còn nhớ rõ chuyện này, cũng phi thường bất đắc dĩ, “Bao đại nhân, không phải hạ quan phán phạt bừa bãi, kỳ thực thôn phụ này, là bị lãng giềng trong thôn tẩm trư lung chết, bọn họ tiền trăm hậu tấu, cùng nhau đến báo án nói nữ tử đó là Bạch Hổ tinh chuyển thế, nếu như không dim chết, sẽ hại chết toàn bộ người trong thôn.”

Bao Chứng nghe thì càng cảm thấy hoang đường, “Người cư nhiên không nghiêm phạt?”

“Đại nhân...” Tri phủ dè dặt vài phần thanh âm, “Đại nhân không thấy toàn bộ hồ sơ vụ án, kỳ thực nữ tử này lúc trước đã qua ba đời trượng phu, đều trong vòng một năm, khắc chết cả nhà trượng phu, sau đó toàn bộ thôn dân đại tai, không phải ôn dịch thì là hạn hán lũ lụt, làm cho toàn bộ người trong làng chết sạch.”

“Cũng có thể chỉ là trùng hợp mà thôi.” Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói, “Có liên quan gì đến một nữ nhân?”

“Lúc đó làng kia đã tồn tại dấu hiệu ôn dịch, nhưng nữ nhân nọ sau khi bị dim chết, bệnh tai trong vòng một đêm bị tiêu trừ.” Tri phủ chăm chú nói, “Vụ án này rất khó phán, hoặc là đem toàn bộ người trong thôn giam giữ với tội giết người, hoặc đem án tử áp xuống... Lúc đó triều đình chưa ổn, ta báo cáo lên châu phủ trên một cấp, bị cưỡng chế sửa lại hồ sơ, làm ra án phạt như thế.”

Bao Chứng nghe xong, đại thể có lý giải, tuy rằng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng dù sao cũng đã qua lâu như vậy, mà cũng không liên quan tới chuyện lúc này, chỉ là trong lòng ân hận, không quá thoải mái, thôn phụ này cũng quá đáng thương, tang phu, tái giá, Bạch Hổ tinh, tẩm trư lung... Nhân sinh sao mà long đong.

Tiểu Tứ Tử vẫn không hiểu “Bạch Hổ tinh” rốt cuộc là cái gì, bèn tiến đến bên Công Tôn, “Phụ thân...”

Công Tôn lấy móng vuốt vuốt vào miệng bé, “Là không tốt để nói, sau này không được nói.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử nhai nuốt gật đầu, quay đầu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nâng cằm tựa hồ không tán thành cách dạy nhi tử của Công Tôn, bất quá cũng không nói thêm cái gì.

.

Trời rất nhanh tối sầm, Triển Chiêu một mình nằm trong phòng, ngẩng mặt nhìn đỉnh phòng thờ ra.

Đang ngẩn người, chợt nghe được một trận tiếng “Ong ong”.

Triển Chiêu ngồi dậy, thấy trên giá cắm nến bên giường, có một con giáp trùng vàng kim đậu ở đó.

Triển Chiêu tiến tới nhìn nhìn, nhú mày — Đây không phải con sáng sớm hắt thả đi? Chẳng lẽ là Lam di?

Thấy cổ quái, Triển Chiêu vươn tay nâng con trùng nọ lên nhìn nhìn, thì thấy phía dưới vỏ ngoài màu vàng kim, là một đôi cánh đen...

Triển Chiêu cả kinh, “Soạt” cái nhảy dựng lên, phủ thêm áo khoác lao ra cửa phòng, trước tiên nhìn trái nhìn phải ngoài sân một chút, phát hiện không có gì dị dạng, bèn lúi lên đầu tường, con trùng từ từ trong áo hắt bay lên, Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo.

Mà lúc này trùng hợp, Bạch Ngọc Đường cũng ngủ không được, đang ở trong sân nhìn tinh không chờ ra, liền thấy Triển Chiêu hót hải leo tường, thấy có chút kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường do dự, theo hay không theo?

Khi đang suy nghĩ hần cũng vô thức nhảy lên đầu tường... Chỉ thấy dưới màn đêm đen kịt, trên con đường mờ sương, Triển Chiêu rất nhanh nhẹn chạy về phía Bích Thủy sơn, sau đó lên núi.

Bạch Ngọc Đường hơi chau mày —— Triển Chiêu không quen đường đi, hơn nửa đêm lên Thiên Sơn làm gì?

Tuy nghĩ vậy, hần vẫn đuổi theo, cũng không phải theo dõi người ta, mà là thăm nghĩ ai đó một hồi ở trên núi dừng lạc đường.

Bạch Ngọc Đường cách đó khá xa, nên không thấy được Triển Chiêu không phải là một mình chạy loạn, mà là có một con kim xác trùng tử dẫn đường. Kỳ thực Triển Chiêu cũng rất khó hiểu, con trùng tử này dẫn hần lên núi, vẫn cứ chạy, phương hướng đó tựa hồ là đi về đầm Bích Thủy... Người nọ hơn nửa đêm, sao lại xuất hiện ở đầm Bích Thủy của phái Thiên Sơn?

Nơi trùng tử dừng lại, thực sự ngay trên một thân cây đối diện đầm Bích Thủy.

Mà lúc này, Triển Chiêu đã thấy được trong lương đình cách đó không xa, có hai người đang ngồi.

Một người mặc váy dài màu lam, thập phần nổi bật, là Lam Hồ Ly lúc sáng vừa gặp, mà người kia, thân hình cao lớn thon dài, một thân hắc y, ngồi bên cạnh Lam Hồ Ly, một tay nâng cằm nhìn về phía Triển Chiêu.

Tuy rằng trong bóng đêm, người nọ cũng ngồi trong góc tối của đình không có ánh trăng chiếu vào, nhưng đôi mắt lại dị thường rõ ràng, không có nội lực tuyệt đỉnh căn bản không thể làm được...

Triển Chiêu không nói lời nào, trực tiếp lao tới phía đình.

Hắc y nhân nọ cười đến tùy ý, giang hai tay muốn tiếp đón, bất quá Triển Chiêu cũng không phải nhào vào lòng hần, mà là lên ra phía sau hần ngắt lấy cái tai, “Người tới làm gì!”

Hắc y nhân bị néo tai, nhe răng, “Đau a đau a!”

Triển Chiêu buông tay híp mắt nhìn hần, “Người tới nơi này làm gì?”

Hắc y nhân nhếch môi, “Không chịu gọi người.”

Triển Chiêu làm bộ muốn bóp cổ hần, hắc y nhân nắm lại cổ tay hần, sờ sờ, nhú mày, “Gây! Bao Chửng không cho người ăn no sao?”

“Ta không biết ăn bao nhiêu rồi!” Triển Chiêu rút tay về, thuận tay nắm tóc hắc y nhân lườm lườm, buông ra ngồi xuống bên cạnh hần, “Hùng đồng về nhà ngay, đừng lưu lại nơi này.”

“Tại sao?” Hắc y nhân bất mãn.

“Vương chân vương tay.” Triển Chiêu cầm lấy chén trà trước mặt người kia uống.

“Sao ngươi lại ghét bỏ ngoại công của người!” Hắc y nhân nghiêng đầu tựa lên cánh tay Triển Chiêu, tội nghiệp mà ôm tay hần cọ cọt lui.

Nương theo ánh trăng, có thể thấy “ngoại công” này không có đầu tóc bạc phơ, không có nếp nhăn trên mặt, khóe mắt cũng không rạn vết chân chim, mà tương phản là tóc đen như bọc (thác nước), mặt cũng trơn láng tuần láng, nhìn thế nào cũng chỉ hơn ba mươi một chút. Chỉ là trông rất tà khí, cũng rất khí phách, đặc biệt cặp chuẩn mực (mắt chim ưng) kia, lợi hại thâm thúy... Đường nhiên, lúc này tương đối nhu hòa.

Triển Chiêu vươn tay đẩy mặt hần ra xa, “Ngồi đằng hoàng!”

Hắc y nhân ngồi lại, hắc hắc cười nhìn Triển Chiêu, ánh mắt rất có nội hàm.

Triển Chiêu thắc mắc, “Cười cái gì a?”

“Nga.” Hắc y nhân cong lên hai bên khóe miệng, “Vừa nãy bạch y phục tiểu tử đi theo ngươi chỉ nhìn thoáng qua, đã đi rồi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhìn lên sơn đạo —— Bạch y phục? Nếu như nói khinh công có thể đuổi kịp mình lại không bị phát hiện, vậy chỉ có Bạch Ngọc Đường, bất quá hẳn nếu sợ bị phát hiện thì nên cách rất xa mới phải.

“Ai a?” Hắc y nhân lăm chuyệ n hỏi, “Công phu không tồi a.”

“Ách...” Triển Chiêu do dự một chút, lập tức liếc nhìn Lam Hồ Ly, Lam Hồ Ly hơi nhún vai —— Ý bảo mình cũng chưa nói với hẳn về chuyện Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lập tức cười cho có lệ, “Nga, một vị bằng hữu.”

“Bằng hữu? Tên gì a?”

Hắc y nhân còn nhìn chằm chằm Triển Chiêu, Triển Chiêu khoát khoát tay, nói sang chuyện khác, “Ngươi rốt cuộc tới Thiên Sơn làm cái gì?”

Đối phương mỉm cười, “Ngươi không phải tìm lão Phong đầu sao? Hẳn đi ra không có ở nhà, hơn nữa với cái tính rề rà của hẳn, hoàng hoa có lạnh cũng không tới kịp đâu, ta cũng đã lâu không gặp ngươi, cho nên tới thay hẳn thôi.”

Triển Chiêu nhú mày, “Ngươi tới có ích lợi gì a, ta tìm Phong lão gia tử hỏi vài chuyện.”

“Ngươi không phải hỏi về chuyện của Vương môn sao.” Hắc y nhân thản nhiên cười cười, “Ta biết còn nhiều hơn lão Phong nữa a, chuyện này phức tạp.”

“Ngươi biết?!” Triển Chiêu kinh hỉ, “Nói cho ta!”

“Được!” Hắc y nhân gật đầu đáp ứng, “Có điều ta muốn ở bên ngươi vài ngày.”

“Vì sao?” Triển Chiêu vẽ mặt viết rõ không muốn.

“Ta trước khi xuất môn Trần Hạt Tử nói ngươi gần đây sẽ gặp đào hoa, ngoại công tới trấn cho ngươi.” Hắc y nhân nói xong, đứng lên, “Bất quá để tránh gây phiền cho ngươi, trước mặt những người khác đừng gọi ngoại công, gọi biểu ca đi.”

“Phốc.” Triển Chiêu phun ra một miệng trà, “Hơn trăm tuổi rồi, giả vờ non làm gì a ngươi!”

Hắc y nhân lắc lắc tay áo nghênh ngang đi xuống chân núi, vừa ngoắc Triển Chiêu, “Chiêu a, ta đã đói bụng, hai ta đi ăn khuya thôi!”

Triển Chiêu vội túm tay áo Lam Hồ Ly, “Chuyện gì xảy ra?”

Lam Hồ Ly cũng đành chịu, “Ta cũng không biết, hơn nữa đêm cung chủ đột nhiên tới, còn nói thả trùng tử tìm ngươi.”

Triển Chiêu sốt ruột, hắc y nhân này là ai? Không phải ai khác, chính là Ma cung cung chủ lừng lẫy đại danh, nhân xưng thiên hạ đệ nhất lão ma đầu Ân Hưu.

Ân Hưu và Thiên Tôn như nhau, đều thuộc về kỳ tài có một không hai về luyện công luyện đến nhập ma nhập tiên, tuy rằng niên kỷ đều đã rất lớn, nhưng dung nhan bất lão, thanh xuân thường trú.

Thiên Tôn thế nào thì Triển Chiêu không rõ ràng lắm, nhưng tính tình ngoại công nhà mình hẳn rõ như lòng bàn tay, vô sự bất đẳng tam bảo điện (không có chuyện quan trọng thì không xuất hiện), người này không có chuyện cực kỳ nóng nhiệt, sẽ không hạ sơn.

Từ nhỏ đến lớn, Triển Chiêu là manh sủng của đông đảo lão ma đầu trong Ma cung, mà ngoại công của hẳn là vạn ma đứng đầu, đùa với Triển Chiêu là lạc thú và truy cầu vô thượng duy nhất trong nhân sinh của hẳn, thủ đoạn nhiều vô kể mưu chước thiên kỳ bách quái. Triển Chiêu hôm nay có tính nhẫn nại tốt như vậy cùng với tính cách khôn khéo thế kia, đều nhờ ngoại công mình một tay “đùa” mà ra. Vừa nghĩ tới những khoảnh khắc từng trải từ nhỏ tới lớn, Triển Chiêu thường xuyên giữ chặt cổ tay (để không đánh

người), ngoại công hấn thừa dịp hấn còn nhỏ dại, gạt hấn làm bao nhiêu chuyện mất mặt, hiện tại nhớ tới ký ức còn rõ mồn một như đang diễn ra trước mắt.

Nhìn bóng lưng Ân Hầu tản mạn hạ sơn, Triển Chiêu chỉ biết, lần này hấn lại có quái chiêu! Phải cẩn thận gấp bội.

.

Mà lúc này trong Bạch phủ, Tiểu Tứ Tử buổi tối ăn nhiều, ngủ không được nên ra ngoài viện tử đi dạo thuận tiện xoa xoa cái bụng, chợt thấy ngoài tường có một bóng trắng nhẹ nhàng bay vào.

Tiểu Tứ Tử vừa định kêu lên một tiếng “A bay kìa!” nhưng tới bên miệng lại biến thành, “Bạch Bạch!”

Trèo tường tiến vào đáp xuống trước mặt Tiểu Tứ Tử chính là Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, đôi mày đẹp của Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu lại, hấn không quá giống những người khác, thông thường người ta nhíu mày, nơi nhăn lại đều tại mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), Bạch Ngọc Đường thì nhăn lại tại mi cung (đường trên 2 hàng lông mày), thoạt nhìn có chút phiền não nhưng lại tựa hồ không phải phiền não, nói chung Tiểu Tứ Tử nhìn ra được hấn có chút tâm sự.

“Sao vậy?” Tiểu Tứ Tử túm túm tay áo Bạch Ngọc Đường, đến một bên ghế đá ngồi xuống.

Bạch Ngọc Đường hơi lắc đầu, không nói chuyện.

Tiểu Tứ Tử thấy Bạch Ngọc Đường tâm sự nặng nề, bèn bò lên ghế, ôm cánh tay hấn hỏi, “Làm sao vậy nha?”

Lại nói, toàn bộ phái Thiên Sơn cộng thêm đại đội nhân mã đi tuần của Khai Phong phủ, tất cả mọi người sợ hai người, một người là Bạch Ngọc Đường một người là Triệu Phổ. So với Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường càng thêm đáng sợ một chút, bởi vì khi hấn không nói gì thì lạnh như băng, nhưng Tiểu Tứ Tử đặc biệt thích hai người này, một chút cũng không xa cách.

Bạch Ngọc Đường nhìn động tác ôm cánh tay mình cọ cọ của Tiểu Tứ Tử, thấp giọng hỏi, “Cái này đại biểu điều gì?”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử không quá minh bạch.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bé, “Động tác này.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, mới hiểu được, cười tủm tỉm, “Thân thiết!”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Thân thiết a...”

“Người bình thường không làm thế này đâu.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm.

“Đương nhiên!” Tiểu Tứ Tử gạt đầu, “Thích mới làm đó!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử mà dờ ra, thần tình càng thêm nghi hoặc... Thích?

.

.

---

(Ta lười quá nên có vài chỗ tóm lược thôi nhé ==)

Câu chuyện về Thanh Long Bạch Hồ:

Thật lâu trước đây, Thanh Long là thị vệ tướng quân tại Đông hải long cung, vị tướng quân Thanh Long này chấp hành nghiêm túc lệnh bề trên, đối với người đời cũng rất yêu thương trợ giúp, bách tính địa phương đều rất kính trọng hấn.

Có lần Ngọc Hoàng đại đế hạ chỉ muốn chọn một tướng lĩnh đặc lực ở Đông hải long cung lên thiên đình nhậm chức, Hải long vương liền đưa Thanh Long tướng quân đặc lực nhất của mình đi. Sau khi Thanh Long lên trời, Ngọc Hoàng đại đế phong hấn làm trị điện tướng quân bảo vệ Tiều Bảo Điện. Sau đó hấn

quen được một cung nữ bên cạnh Hoàng mẫu nương nương là Bạch Hổ tinh, rồi hai bên dần sinh tình ý. Nhưng thiên đình pháp quy sâm nghiêm, không thể tỏ rõ nỗi lòng, ngày qua ngày hai người đều thấy thiên đình không tự do.

Một ngày nọ hai người thừa dịp bốn bề vắng lặng liền nổi lên can đảm, ước định đêm chúc thọ cho Tây Vương Mẫu, khi chúng thiên thần dự hội bàn đào sẽ trốn đến thế gian, vĩnh viễn kết làm bạn lứa.

Thật vất vả đợi tới ngày đó, hai người len lén chuồn ra Tây Thiên dao trì, chạy tới Nam Thiên môn, đang lúc vui vẻ, không ngờ trong Linh Tiêu điện truyền đến trận trận tiếng chuông, Nam Thiên môn đóng lại, tứ đại kim cang cản lối bọn họ.

Ngọc Hoàng đại đế biết được hai người muốn bỏ trốn xuống trần, tức giận bắt cả hai đến thẩm vấn. Thanh Long tinh và Bạch Hổ tinh tình thâm, nói thẳng ra hai bên yêu nhân, nguyện chịu nghiêm phạt, chỉ cầu ân chuẩn cho hai người kết làm vợ chồng. Lúc này chọc giận Ngọc Đế, biếm Thanh Long tinh về Đông Hải, Bạch Hổ tinh phạt đến thế gian. Lưỡng tinh vĩnh viễn chia lìa, không được gặp gỡ!

Thanh Long về long cung, những tưởng nhờ Hải Long vương cầu tình, không ngờ gã cũng ý thế hiếp người. Lần trước Thanh Long lên trời gã dùng bản mặt tươi cười nịnh nọt, lúc này Thanh Long quay về Đông hải thì thái độ lạnh lùng, cho Thanh Long làm thần đẩy thủy triều.

Thanh Long bái tạ long vương, yên lặng rời khỏi thủy tinh cung, từ nay về sau làm thần đẩy thủy triều. Một ngày đẩy triều hai lần, chịu khổ cũng gắng gượng, không có nửa điểm sai lầm, nhưng lại không cách nào thoát thân đi tìm Bạch Hổ tinh, chỉ có thể đau khổ nhớ về nàng.

Còn Bạch Hổ tinh, bị phạt đến thế gian làm thị nữ cho một nhà quan tại trấn Hải. Một lần, trấn Hải bị lũ lụt, toàn bộ ngập chìm trong nước. Theo nước lũ trôi tới Đông hải đại dương, cuối cùng gió thổi đến một bờ cát bên sơn đảo, qua một thời gian Bạch Hổ tinh tỉnh lại, thấy bên cạnh có một lão giả tóc bạc, sau đó mới biết đó là thổ địa địa phương đã cứu nàng. Bạch Hổ tinh kể ra tào ngộ của mình, lại cầu thổ địa công công giúp nàng hỏi thăm về nơi Thanh Long hạ lạc. Thổ địa công công rất đồng tình bọn họ, lặng lẽ nói cho nàng, Thanh Long tinh bị biếm về long hải, lúc này đang đẩy thủy triều. Bạch Hổ tinh lập tức chạy đi gặp gỡ.

Một đêm sao trời sáng lấp lánh, Bạch Hổ tinh và Thanh Long tinh trùng phùng, hai người vừa cao hứng vừa thương tâm, thổ lộ luyến tình của nhau. Không ngờ việc này lại bị giải tình do Hải Long vương phái tới giám thị Thanh Long tinh thấy được, vội chạy về báo cho Hải Long vương. Hải Long vương vừa nghe phát hỏa.

Lúc này, lệnh đem Bạch Hổ tinh trấn dưới một ngọn núi tại sơn đảo phía Tây Bắc, ngọn núi này sau này gọi là “Bạch Hổ sơn”, đem Thanh Long trấn dưới một khối đá ngầm tại sơn đảo phía Đông Nam, khối đá ngầm này sau được gọi “Thanh Long ngạn tiêu”. Thanh Long tinh và Bạch Hổ tinh vì để được tự do và ái tình, nhận hết thiên tân vạn khổ, cuối cùng bị Hải Long vương áp dưới chân núi, vĩnh viễn không thể thành phu phụ. Nhưng bách tính căn bản không ủng hộ cách làm của Hải Long vương, trái lại càng thêm hoài niệm về mối tình đó của đôi luyến nhân.) Đăng bởi: admin

## 10. Chương 10

### CHƯƠNG 10

[Hồn đồn hay là mì]

.

Sáng sớm hôm sau lúc trời còn chưa sáng, Tiểu Tứ Tử đã thức dậy chui ra khỏi ổ chăn nhào tới trên người Công Tôn còn đang ngủ, “Phụ thân!”

“Ân...” Công Tôn ngày hôm qua xem hồ sơ tới hơn nửa đêm, mơ mơ màng màng vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử kéo vào trong chăn đè lại.

Tiểu Tứ Tử loay hoay nửa ngày, lại ló đầu ra, ôm cổ Công Tôn, “Phụ thân!”

Công Tôn kéo chăn lên cao, che lên bé, ẩn xuống dưới.

Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn không đếm xỉa tới mình, cuối cùng quyết định ra tuyệt chiêu... bỏ nhào tới ôm xiết, “Phụ thân phụ thân phụ thân...”

Công Tôn vươn tay nhéo hai bên má Tiểu Tứ Tử, bắt đắc dĩ phải mở mắt ra... Thấy nhi tử tròn vo nằm trong lòng, đôi mắt tròn xoe lúng liếng, giống như con thỏ nhỏ đầy mặt tươi cười, y cũng không còn buồn ngủ nữa.

Ngáp một cái, Công Tôn xoa xoa mặt Tiểu Tứ Tử, “Cái gì? Đã đói bụng a?”

“Không phải đâu.” Tiểu Tứ Tử đưa má tới cọ cọ mặt Công Tôn, hôn một cái chào buổi sáng, “Ngày hôm nay không phải có đại hội luận võ sao!”

Công Tôn bật cười, “Người không có công phu, hăng hái như vậy làm chi?”

“Phụ thân, một hồi có thể thấy Cửu Cửu bọn họ luận võ không?” Tiểu Tứ Tử háo hức phấn.

“Àn, hẳn là không đến lượt Triệu Phổ bọn họ ra tay đâu, tối đa là Bạch Ngọc Đường ra ngoài đánh một trận, dù sao cũng là chuyện của phái Thiên Sơn.” Công Tôn vươn tay mặc áo cho bé.

“Cửu Cửu không ra tay nha?” Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ, có vẻ rất thất vọng.

“Người rất muốn xem Triệu Phổ đánh nhau sao?” Công Tôn rất ngoài ý muốn, bóp mũi Tiểu Tứ Tử, “Người không phải ghét nhất thấy người ta đánh nhau sao?”

“Cửu Cửu có vẻ rất lợi hại.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm.

“Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không lợi hại sao?” Công Tôn nắm cẳng chân phì phì của bé mang miết từ (vó) vào.

“Àn, ta cũng chưa từng chân chính thấy bọn họ đánh nhau.” Tiểu Tứ Tử nói đến đây, đột nhiên nhớ tới, “Đúng rồi á phụ thân, hôm qua lúc ta về phòng, thấy Triển Triển túm một nam tử chạy vào trong phòng.”

Công Tôn hơi sững sốt, “Nam... Bạch Ngọc Đường?”

“Không phải nha, Bạch Bạch đã sớm quay về phòng rồi, ta đi ngang qua sân, thì thấy Triển Triển kéo một người nam gần giống Cửu Cửu, vèo một cái chạy ào vào trong phòng, còn đóng cửa, lăm la lăm lét.”

Công Tôn nhú mày suy nghĩ, “Triệu Phổ?”

“Đương nhiên không phải rồi, Cửu Cửu ngày hôm qua không phải cùng xem hồ sơ với người sao, người kia cũng mặc hắc y phục, ân, cảm giác...”

“Cảm giác cái gì?” Công Tôn hiểu kỳ.

“Cảm giác có vẻ thật là lợi hại.”

“Lợi hại người cũng có thể cảm giác được sao a.” Công Tôn đứng lên mặc y phục, cầm lược chải đầu cho bé, bất quá cũng có chút khó hiểu — Triển Chiêu dẫn theo một người xa lạ trở về sao? Hơn nửa đêm, có chút kỳ quái.

“Điểm tâm muốn ăn cái gì?” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ăn hồn đồn (hoành thánh)!” Tiểu Tứ Tử tinh thần sung mãn.

Lấy khăn ẩm lau mặt cho bé, “Àn, một lát đi ăn hồn đồn ha.”

...

Mà lúc này, trong phòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng bên giường, đã rửa mặt thay y phục xong, hai tay xoa thắt lưng nhìn Ân Hầu đang nằm dang hai tay hai chân hình chữ đại ( ) ngủ trên giường hần, còn ngáy khò khò.

Nhịn không được xoa xoa cái cổ, Triển Chiêu bực mình — Tối hôm qua giường ngủ bị ngoại công chiếm đi, mình đành phải ngủ ra đất mà nghĩ, cũng không thể để người một trăm tuổi nằm trên mặt đất, tuy rằng

khinh công của hắn có thể giúp hắn bay lượn giữa không trung, nhưng cứ khăng khăng giành giường ngủ của mình thì cũng hết cách.

Nghiêng cổ sang trái, nghiêng cổ sang phải, Triển Chiêu vuốt cằm bắt đầu nghiên cứu —— Làm sao để cho ngoại công mình biến mất trong nháy mắt.

“Cáp a...”

Ngay khi Triển Chiêu đang sầu muộn, Ân Hưu ngáp một cái đuổi người ra, gãi gãi cái bụng tỉnh lại.

Triển Chiêu hí mắt nhìn hắn.

Ân Hưu mắt nhắm mắt mở, thấy Triển Chiêu bên cạnh, bèn cười, “Sớm a Chiêu Chiêu.”

Triển Chiêu khom lưng tiến tới, chọt chọt hắn hai cái, “Người tỉnh ngủ rồi! Mau về Ma cung đi!”

Ân Hưu nheo mắt lại, bọc lấy chân, “Không đi! Ta muốn ở lại chỗ này.”

“Người về trước đi.” Triển Chiêu túm hắn, “Ở nơi này rất bất tiện!”

“Bất tiện cái gì.” Ân Hưu ôm lấy chân, “Người không nói ta không nói, ai biết ta là ai!”

“Rồi sẽ bại lộ!”

“Bại lộ cái gì, ta là biểu ca người!” Ân Hưu ôm chân thà chết không rời, “Tên của ta gọi là Triển Đại Miêu.”

Triển Chiêu tức giận đến thở dốc, túm áo hắn dùng sức lắc lắc, “Người đừng có quấy rầy ta! Đi về Ma cung mau!”

Ân Hưu liền phiến muộn, “Ta đâu có quấy rầy người, ta là lưu lại hỗ trợ đó.”

“Hỗ trợ cái gì!” Triển Chiêu nghe được bên ngoài có động tĩnh, xem ra tất cả mọi người đã thức, phải mau chóng bảo Ân Hưu rời đi, nếu không một hồi nhiều người thì phiền to.

“Người có đi hay không? Không đi không nhận người!” Triển Chiêu uy hiếp.

Ân Hưu sừng sốt, hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên the thé khóc nói, “Ai nha, người là đứa bất hiếu...”

Còn chưa có ré xong, Triển Chiêu nhanh tay che miệng hắn, đừng tới vô lại rồi!

Ân Hưu cười hì hì, vươn tay sờ sờ cằm, “Không cần sợ, ngoại công sẽ không thêm phiền cho người... Hơn nữa, nơi này có nhiều thứ vui như vậy, hắc hắc, người lo việc của người, ta tự nhiên sẽ tìm bạn chơi.”

Triển Chiêu mặt liền trầm xuống, “Người muốn chơi với ai a?”

Ân Hưu ngồi xuống, “Ân... Muốn đi chơi phải ăn no đã, mời ta ăn đi.”

“Người muốn ăn cái gì?” Triển Chiêu muốn dụ hắn ra ngoài ăn, tốt nhất là tới tửu lâu gọi một bàn đầy cho hắn, sau đó bảo hắn ăn ba ngày ba đêm không được manh động.

“Hồn đồn đi!” Ân Hưu cười tùm tùm gơ tay, “Giúp ta mặc y phục.”

Triển Chiêu thở dài, cầm lấy y phục của Ân Hưu giúp hắn khoác vào, dùng khăn nóng lau mặt, hung hăng cộ hai cái, giống như cho hả giận.

Ân Hưu lau mặt sạch thì thần thanh khí爽, đi ra ngoài.

Vừa mới tới cửa viện, chợt nghe được một chuỗi tiếng bước chân, sau đó một vật thể hình cầu bắt mình bổ nhào tới ôm chầm lấy bắp chân hắn, “Triển Triển, đi ăn hồn đồn không?!”

Ân Hưu cúi đầu vừa nhìn, nhường mi... Chỉ thấy một tiểu oa nhi bốn năm tuổi ôm bắp chân mình, ngẩng mặt, trông như một viên tròn, khuôn mặt này không thua gì Triển Chiêu khi còn bé, đương nhiên, ngoại tôn của hắn tinh ranh khả ái hơn chút, đứa bé này hơi ngốc một chút lại có nhiều thịt hơn chút.

Khóe miệng Ân Hưu cong lên —— Oa nhi béo!

Tiểu Tử Tử vốn định đến tìm Triển Chiêu đi ăn hồn đồn, thấy cửa mở ra, liền cho rằng đó khẳng định là Triển Chiêu, vì vậy bổ nhào tới, ôm lấy ngẩng mặt nhìn, nhưng phát hiện... không phải ác! Ôm nhầm người.

Tiểu Tứ Tử ngơ ngác nhìn cái kẻ rất cao rất cao cũng đang cúi đầu nhìn mình, người này hảo suất! Là người suất nhất suất nhất trong tất cả những người có râu mà bé từng thấy.

Người này xem niên kỷ, tầm khoảng ba mươi, tướng mạo không giống mọi người, có chút giống Cửu Cửu, bất quá lại không giống lắm, chỉ là thể trạng gầy gầy, đều là cao to nhưng lại thon gầy, dáng vẻ rất có cảm giác mang đến an toàn.

Người này da không trắng không đen, đôi mắt thâm thúy, mũi thẳng, gương mặt rất gầy, trên cằm có râu ngắn thưa thớt, cảm giác hảo có... có... nam nhân vị!

Thấy một tiểu béo oa ôm chân mình chờ ra, nghiêng đầu hình như nhìn đến ngay gốc.

Khóe miệng Ân Hầu cong lên, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt —— Oa, người này, cười lên trên gương mặt có hai đường nhăn, càng suất!

Ân Hầu thấy biểu tình trên gương mặt tròn vo tròn vo của tiểu hài nhi biến hóa, rất thú vị, bèn vươn tay chọc chọc hai má nó một chút, “Người là ai?”

Tiểu Tứ Tử có chút xấu hổ, “Ta là Tiểu Tứ Tử.”

Ân Hầu nhướng một bên lông mày, híp mắt quan sát, “Tiểu Tứ Tử là ai?”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt —— Nha, người này nói chuyện thật giống mình.

“Tiểu Tứ Tử, đừng để ý đến hắn.”

Lúc này, Triển Chiêu từ trong phòng đi ra, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn ra ngoài viện, “Phụ thân người đâu?”

“Phụ thân nói chờ ta ở cửa, bảo ta hỏi có ai muốn cùng đi ăn hồn đồn thì cùng đi.” Tiểu Tứ Tử vừa nói vừa liếc nhìn Ân Hầu, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Hắn là ai vậy nha?”

“Nga...” Triển Chiêu há miệng, thủy chung cũng nói không nên hai chữ “biểu ca”, huống chi giả danh kiểu này quá mất trật tự.

“Ta là biểu ca hắn.” Ân Hầu ngược da mặt rất dày, một chút thẹn thùng cũng không có, “Gọi Triển Đại Miêu.”

“Triển Đại Miêu [zhǎn dà māo]?” Tiểu Tứ Tử cả kinh.

Triển Chiêu hung hăng trừng mắt liếc Ân Hầu, sửa lại, “Nghe lầm rồi, gọi Chiêm Đại Mao [zhān dà máo].”

Ân Hầu giật giật mí mắt. (đại mao còn có nghĩa là lông to =))

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Đại Miêu...”

Ân Hầu cảm thấy cái tên đó thật khó nghe, vì vậy bèn nói, “Đó là biệt danh, đại danh gọi Chiêm Dân, bởi vì tên hiệu của Chiêu là Tiểu Miêu, cho nên ta là Đại Miêu.”

Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, minh bạch, “Nga... Thì ra nữ danh của Triển Triển gọi là Tiểu Miêu, thật giống như Tiểu Tứ Tử tên đầy đủ gọi Công Tôn Cẩn, còn nữ danh là Tiểu Tứ Tử.”

“Công Tôn Cẩn a...” Ân Hầu gật đầu, “Tên rất hay.”

Tiểu Tứ Tử hài lòng, “Miêu Miêu!”

Triển Chiêu sững sốt, “Cái gì?”

Tiểu Tứ Tử hài lòng chỉ chỉ Triển Chiêu, “Miêu Miêu”, lại chỉ Ân Hầu, “Đại Miêu Miêu.”

Ân Hầu nhướng mi một cái, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Tứ Tử, “Ân, hài tử này thông minh lắm, có tiền đồ!”

Triển Chiêu tức giận rồi a, Ân Hầu còn nói không phải tới thêm phiền nữa, vừa mới đụng phải Tiểu Tứ Tử, đã đặt cho mình một cái tên hiệu là “Miêu” rồi.

Nói Triển Chiêu đối với ‘miêu’ có oán niệm đặc biệt, là do khi còn bé vì đôi mắt to lại cơ linh, khinh công cũng giỏi, vì vậy toàn bộ người trong Ma cung đùa với hắn như con mèo, ngay cả khẩu hiệu liên lạc cũng phải có một tiếng “Meo”. Thật vất vả chạy khỏi Ma cung, theo Bao đại nhân thì hết lần này tới lần khác gặp phải tên hoàng đế có chút nhị, Triệu Trinh vừa thấy hắn khinh công rất cao thì thốt ra phong hào “Ngự miêu”, lúc này thì hay rồi, chữ miêu liền bò lên trên trán, chẳng lẽ đời trước hắn đắc tội con mèo yêu nào đó?!

“Tiểu Tứ Tử.”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm.

Triển Chiêu thoáng khần trương —— Triệu Phổ! Lại lắng nghe tiếng bước chân, chỉ có một tiếng bước chân, xem ra là hắn tới một mình.

Triệu Phổ đi tới cửa viện, thấy Tiểu Tứ Tử được Triển Chiêu ôm, bèn hỏi, “Không phải đi ăn điểm tâm sao? Phụ thân ngươi sốt ruột chờ ngoài kia kìa.”

...

Đang khi nói, Triệu Phổ thấy được Ân Hưu.

Hắn hơi ngẩn người, hiểu kỳ —— Người kia là ai?

“Cửu Cửu, hắn là biểu ca của Miêu Miêu, Đại Miêu Miêu!” Tiểu Tứ Tử hảo hào lòng quay đầu lại giới thiệu Ân Hưu cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ thắc mắc, “Cái gì miêu?”

Triển Chiêu xấu hổ, nói, “Đây là...”

Hai chữ biểu ca vẫn không thể thốt nên lời, Triển Chiêu không được tự nhiên đến nỗi muốn nện lên mặt đất.

Ân Hưu mỉm cười, “Ngươi chính là Triệu Phổ?”

Triển Chiêu hí mắt liếc hắn —— Sao lại dùng loại ngữ điệu này!

Ân Hưu nhướng mi —— Thì sao chứ? Lão tử lớn hơn hắn mấy thế hệ đó!

Triển Chiêu nhụt chí.

Triệu Phổ nguyên bản cũng không câu nệ tiểu tiết, thấy người này cũng không câu nệ tiểu tiết, bèn gạt đầu, “Ta là Triệu Phổ, ngươi xưng hô thế nào.”

“Chiêm Dàn.” Ân Hưu cười cười, quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới, nghĩ không tỗi, là kỳ tài luyện công, thảo nào tên điên kia lại thu hắn làm đồ đệ.

Triệu Phổ cũng là người nhìn quen cảnh đời, nhìn quen đại nhân vật, ấn tượng đầu tiên mà Ân Hưu đem tới là quá mức cường liệt. Người này, một thân hắc, còn hắc tới không giống người thường, khí tràng này mạnh tới nỗi Triệu Phổ cũng có chút không chịu nổi. Cừ thật, vị biểu ca này của Triển Chiêu có địa vị gì a? Hơn nữa trong nhất thời Triệu Phổ cũng đoán không ra sâu cạn, đến tốt cùng là biết võ công hay không biết võ công? Cảm giác không ra a, chuyện gì thế này?

Ân Hưu nhìn đủ, liền đi ra ngoài, “Đi ăn hồn đồn.”

Từ bên người Triệu Phổ đi qua, mi đầu Triệu Phổ lại nhú chặt vài phần —— Người này, khi đi ngang qua bên người có cảm giác rất áp bách, hắn làm nguyên soái dẫn binh chiến tranh lâu như vậy, lần đầu tiên có cảm giác bị áp chế.

“Uy.” Triệu Phổ nhẹ nhàng vỗ Triển Chiêu đang sầu mi khổ kiếm đi sau lưng, “Biểu ca ngươi có lai lịch thế nào?”

Triển Chiêu giật giật khoe miệng, thở dài lắc đầu, “Đừng nói nữa.”

Triệu Phổ khó hiểu.

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triển Chiêu hạ giọng hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ xòe tay nhún vai, “Sáng nay không gặp hần, chắc là lên Thiên Sơn rồi?”

Triển Chiêu lúc này mới nhớ tới, đúng vậy, ngày hôm nay phái Thiên Sơn sẽ có luận võ, có đại sự, nói không chừng Bạch Ngọc Đường sáng sớm phải đi rồi.

“Vậy tốt!” Gánh nặng trong lòng Triển Chiêu liền được giải khai, không bằng một hồi cùng Ân Hầu đi dạo, không cho hần lên Thiên Sơn gặp được Bạch Ngọc Đường! Nhưng Triển Chiêu lại không cam lòng, một hồi hần cũng muốn lên Thiên Sơn, xem có thể hỗ trợ cho Bạch Ngọc Đường hay không.

“Làm sao mới tốt đây...” Triển Chiêu lẩm bẩm.

Triệu Phổ nhíu mày nhìn hần, “Người làm sao vậy? Sầu mi khổ kiếm.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Người lát nữa có lên Thiên Sơn không?”

“Đi a, ta muốn đi bất kỳ lần.” Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Lúc này mang theo năm trăm người, chuẩn bị lười bằng đồng!”

“Bất kỳ lần cái gì a, người tới phái Thiên Sơn hỗ trợ đi.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Người đi là được rồi, người với Bạch Ngọc Đường, cao thủ môn phái nào cũng đều bái bình... Đúng rồi, thêm biểu ca người nữa.”

Triển Chiêu liền đen mặt.

“Biểu ca người biết võ công không?” Triệu Phổ hỏi thử.

Mặt Triển Chiêu càng đen.

Triệu Phổ thắc mắc, “Sao vậy?”

“Không thể để hần gặp Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu nghiêm túc.

“Tại sao?” Triệu Phổ hiểu kỳ.

“Nói chung không thể để Bạch Ngọc Đường...”

“Không thể để ta làm gì?”

Triển Chiêu đang bối rối, chợt nghe phía sau có một thanh âm truyền đến.

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường vừa rời giường về mặt hoang mang đứng phía sau bọn họ.

Bạch Ngũ gia tối hôm qua rất thảm, không biết tại sao lại mất ngủ, không ngủ được, ngày hôm nay trời vừa tảng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được một chút, còn gặp quái mộng, cho nên sáng nay không có tinh thần gì. Rời giường trễ, đi ra sân thấy bọn Triển Chiêu ở phía trước, liền đuổi theo, lại nghe được Triển Chiêu rất sốt ruột nói với Triệu Phổ cái gì, “Không thể để Bạch Ngọc Đường...”

“Người không đi Thiên Sơn a?” Triển Chiêu hỏi, vừa quay đầu lại nhìn phía trước, không biết Ân Hầu đã đi xa chưa, việc cấp bách là giữ chân Bạch Ngọc Đường, ngoại công hần nếu như gặp được đồ đệ của Thiên Tôn, không chọc cho chết thì không thôi.

“Ta ăn điểm tâm xong sẽ đi.” Bạch Ngọc Đường trở tay cầm đao có vẻ không có tinh thần, hỏi hai người, “Các người đi đâu ăn điểm tâm...”

“Chúng ta đi trừ phòng!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường chạy tới trừ phòng, “Nấu mì ăn thôi?”

Triệu Phổ khó hiểu, không phải ra ngoài ăn hần đồn sao?

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu kéo tới hướng trừ phòng, định quay đầu lại nhìn... Sao Triển Chiêu lại là lạ nhỉ.

Nhưng vừa mới quay đầu, Triển Chiêu lập tức giữ tay giữ mặt hần xoay trở về, không cho hần nhìn ra ngoài cửa, “Muốn ăn mì thật bò.”

Bạch Ngọc Đường bèn nói, “Bọn Bạch Phúc hẳn là sáng sớm đã tới phái Thiên Sơn hỗ trợ rồi, hôm nay nên ra ngoài ăn, người muốn ăn mì, nhà đối diện...”

“Không nên tới đối diện, ra cửa sau ăn đi!” Triễn Chiêu nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, “Cửa sau là sông.”

...

Triễn Chiêu tiếp tục chỉ cửa sau, “Đi ngắm sông trước đã.”

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, đứng lại, vừa định hỏi, chợt nghe phía sau có người gọi, “Chiêu, người không phải nói muốn ăn hủn đồn sao, hủn đồn ở đối diện.”

Triễn Chiêu khựng lại, tâm nói —— Xong!

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 11. Chương 11

### CHƯƠNG 11

[Biểu ca này không đơn giản]

.

Triễn Chiêu định làm bộ không nghe thấy cũng không được, bởi vì Bạch Ngọc Đường nghe rất rõ ràng.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua... Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người.

Người này hôm qua hẳn đã gặp, chính là người ở bên Triễn Chiêu đêm qua, cử chỉ rất thân mật, bất quá buổi tối không thấy rõ tướng mạo, ban ngày thì thấy rõ rồi, hảo khí độ!

Chỉ là... Bạch Ngọc Đường không hiểu sao có cảm giác từng quen biết, có phải trước đây từng gặp rồi không? Nhưng người có sự tồn tại mạnh mẽ thế này, trước đây dù đã gặp, cho dù là lúc còn rất nhỏ, với trí nhớ của mình nhất định sẽ nhớ kỹ hẳn, tại sao lại không nhớ ra là ai?

“Hắn là...” Triễn Chiêu vừa đến hai chữ “Biểu ca” thì tự động nghẹn lại.

“Ta là biểu ca hắn.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, quay đầu lại... Ân Hầu đã tới phía sau hắn.

Triễn Chiêu trừng mắt liếc hắn.

Bạch Ngọc Đường trong lòng thịch một tiếng —— Tối từ lúc nào?

Triệu Phổ đứng ở cửa mi gian nhìn lại một nếp —— Vị biểu ca này của Triễn Chiêu có lai lịch gì? Thân pháp rất nhanh!

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ, nín chân Triệu Phổ nhìn vào trong, vừa nãy Đại Miêu “Vèo” một cái đã không thấy tăm hơi, biết bay?

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Ân Hầu, khoanh khắc ánh mắt đối nhau, thì biết người này tuyệt đối không phải hạng tầm thường, thâm bất khả trắc.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải không đầu óc, đã có chút hoài nghi về thân phận của hắn —— Biểu ca của Triễn Chiêu? Chưa từng nghe nói Triễn Chiêu có một biểu ca a, hơn nữa với niên kỷ của hắn có được trình độ võ công cao cường như thế, vì sao trên giang hồ lại không hề có tiếng tăm?

Mà lúc này, Ân Hầu đang từ trên xuống dưới chăm chú quan sát Bạch Ngọc Đường.

Ân Hầu vừa nhìn, trong lòng vừa tấm tắc, quả nhiên là đồ đệ của Thiên Tôn, chân tướng a... Đương nhiên, thoát nhìn tựa hồ thành thật hơn lão quỷ kia một chút, không có biểu tình gì a? Lạnh như băng chẳng phải rất chán?

Ân Hầu nhìn tới nỗi Triển Chiêu lửa giận nhen trong ngực, đẩy hẳn một cái, trừng mắt cảnh cáo —— Nhìn lâu như vậy làm cái gì?

Ân Hầu nhướng mi một cái —— Đương nhiên phải nhìn lâu một chút! Chuyện trọng đại!

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, cũng không có phản ứng lớn. Tuy rằng là thân thích của Triển Chiêu, bất quá hẳn cũng không dậy nổi nhiệt tình, tính cách mỗi người thôi mà, hơn nữa tối hôm qua hẳn không ngủ ngon, ngày hôm nay lại nhiều việc, cho nên rất uể oải, chuẩn bị ra ngoài ăn điểm tâm.

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi đi.

Triển Chiêu thắc mắc —— Tinh thần không tốt sao?

Ân Hầu khoanh tay nheo mắt lại —— Tiểu tử, lãnh đạm thế sao?

“Ừ.” Ân Hầu nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Là muộn hồ lô (người trầm lặng)?”

Triển Chiêu nhíu mày, “Đại khái vì chuyện của phái Thiên Sơn mà bận tâm.”

Ân Hầu thắc mắc, “Phái Thiên Sơn có chuyện gì?”

Triển Chiêu nói sơ lược về cái chết của các cao thủ, luận võ, còn có chuyện về những kẻ bên ngoài tới quấy rầy.

Ân Hầu cười cười, “Ai, một hồi ta đi với các người lên Thiên Sơn xem náo nhiệt.”

Triển Chiêu cảnh giác, “Người cũng muốn đi quấy rối a?”

“Làm gì có a, ta đi hỗ trợ!” Nói xong, Ân Hầu bước nhanh lên trước, “Bạch hiền đệ.”

Triển Chiêu thiếu chút nữa bị nước bọt làm nhen —— Không được gọi hiền đệ! Thua vài thế hệ đó!

Ân Hầu đuổi theo Bạch Ngọc Đường, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn, “Hiền đệ môn phái nào a?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cánh tay đang đặt lên vai mình của hắn, hơi hơi nghiêng thân tránh ra, lên tiếng, “Phái Thiên Sơn.”

“Nga... Đồ đệ của Lục Phong.” Ân Hầu cười.

Bạch Ngọc Đường không nhiều lời, chỉ là hỏi, “Người nhận thức Lục Phong?”

“Không nhận thức, nghe nói thôi.” Ân Hầu cười thầm... Tiểu tử này rõ ràng là trưởng bối của Lục Phong, bị nói thành văn bối cư nhiên không giải thích, tính cách thú vị thật a.

Triệu Phổ và Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi ở phía sau, liếc mắt nhìn nhau —— Vị biểu ca này của Triển Chiêu, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường hình như hơi kỳ dị?

Hai người quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu gương mặt bình tĩnh, tựa hồ đang nghĩ đối sách.

Tới tẩu lâu đối diện Bạch phủ, mọi người gọi món chiêu bài (món chủ) ở đây là hồn đồn.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ăn hồn đồn bèn hỏi, “Không phải người muốn ăn mì sao?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu lơ đãng, bị canh hồn đồn làm sặc một ngụm.

Ân Hầu ngồi ở bên kia Triển Chiêu, vươn tay, xoa xoa nước canh ở khóe miệng hắn, còn nói thêm câu, “Sao người từ nhỏ tới giờ lúc ăn đều dính cằm hả? Nâng chén ăn!”

Triển Chiêu vô thức nâng chén lên.

Tiểu Tứ Tử cũng nhanh tay nâng chén lên —— Tâm nói, biểu ca này, ngữ khí giống khi phụ thân giáo huấn mình.

Bạch Ngọc Đường nhìn Ân Hầu vừa ăn vừa múc hõn đồn trong chén cho Triển Chiêu, gấp nắm hương trong chén Triển Chiêu ra, cảm giác... thân mật không nói nên lời.

Triển Chiêu ăn hõn đồn bất đắc dĩ liếc ngang Ân Hầu —— Người muốn làm gì?

Ân Hầu ngậm cái thìa lườm qua bên kia nhìn thần sắc của Bạch Ngọc Đường, khóe miệng mang cười tựa hồ ngoan rất hài lòng, không đề phòng Triển Chiêu hung hăng giẫm qua một cước.

Ân Hầu mếu máo nhìn Triển Chiêu —— Sao người đập ngoại công?

Triển Chiêu tàn bạo trừng mắt —— Người còn nháo đập chết người!

Tiểu Tứ Tử ngậm nửa cái hõn đồn chớp chớp mắt —— Miêu Miêu với người khác ngoài Bạch Bạch “mắt đi mày lại” kia!

Triệu Phổ và Công Tôn ăn không chớp mắt, thuận tiện khen ngợi tay nghề của đầu bếp tửu lâu này, cùng với thời tiết trời trong nắng ấm như hôm nay.

Bạch Ngọc Đường ăn nửa chén hõn đồn, Ân Hầu đột nhiên cầm một chai dấm đổ vào chén hắn, “Ăn như vậy không có mùi vị a, nhiều dấm với ớt mới có vị!”

Triển Chiêu thụi hắn một cái, “Hắn ăn thanh đạm!”

Nhưng lúc này Ân Hầu đã đổ nửa chai dấm và nửa chai tương ớt vào trong chén của Bạch Ngọc Đường, chén hõn đồn của Bạch Ngọc Đường đã hiện ra năm màu rực rỡ, Tiểu Tứ Tử nháu mày —— Khẩu vị hảo nặng nga!

Triển Chiêu xấu hổ, đẩy chén của Bạch Ngọc Đường ra, “Ta gọi cho người thêm một chén nữa.”

Bạch Ngọc Đường khoát tay áo, “Thôi khỏi.”

“Người ăn chén của ta đi.” Triển Chiêu đem chén của mình đẩy qua cho Bạch Ngọc Đường.

Ân Hầu đem chén của mình đẩy cho Triển Chiêu, “Ăn chén ta đi.”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn nhìn cái chén của mình, đem chén hõn đồn sắc sỡ kia “Cạch” một cái, đặt trước mặt Ân Hầu, “Người ăn cái này!”

Ân Hầu giật giật khóe miệng —— Khuỷu tay ngoặt ra ngoài! (theo trai bỏ ngoại)

Triển Chiêu cười nhạt —— Người tự tìm lấy, ai bảo khi dễ người ta?!

Ân Hầu phiết miệng ăn nửa cái hõn đồn, đột nhiên lao tới dựa vào vai Triển Chiêu, “Ai nha, đau răng!”

Triển Chiêu nổi giận.

Ân Hầu còn ngoan cố, tiến tới bên má hắn, “Răng ta đau quá, xoa xoa cho ta đi!”

Triển Chiêu muốn nhổ trụi râu hắn để xem còn tác quái nữa không!

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn thật chăm chú.

Triệu Phổ và Công Tôn tiếp tục chúi đầu vào chén hõn đồn mà ăn... Đối diện quá hỗn loạn.

Triển Chiêu xấu hổ nhìn nhìn Ân Hầu đang khoác vai mình... Nóng không a, dính chặt như vậy làm gì.

Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng liếc nhìn hai người, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì.

Triển Chiêu vươn tay nhéo tay Ân Hầu, cảnh cáo hắn —— Đừng có náo loạn!

Ân Hầu trộm nhìn Bạch Ngọc Đường —— Sao lại không có phản ứng a? Khô khan như vậy?

Lúc này, một tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn từ dưới lầu vội vã chạy lên, thì thầm vài câu bên tai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu ý bảo đã biết, buông cái thìa, nói với mọi người, “Các người từ từ ăn, ta lên Thiên Sơn trước.”

Triển Chiêu ném cái thìa, “Ta đi với ngươi...”

Ân Hầu kéo cánh tay Triển Chiêu, “Ta còn chưa ăn xong!”

Triển Chiêu bực mình.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vỗ bả vai Triển Chiêu, “Ta có thể ứng phó, ngươi còn chưa ăn được phân nửa thường ngày mà.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường theo tiểu đồ đệ nọ xuống lầu.

Triển Chiêu ngốc lảng tại chỗ.

Ân Hầu đột nhiên điểm điểm miếng hồn đồn mà Triển Chiêu vừa ăn một nửa, “Phân nửa...”

“Cái gì?” Triển Chiêu có chút giận hờn.

“Lượng cơm ngươi ăn tăng thêm rồi a!” Ân Hầu lên tiếng, Triển Chiêu tàn bạo nhét một cái hồn đồn vào miệng hắn, chính là cái trong chén vừa chua vừa cay kia.

Nhét hồn đồn xong, Triển Chiêu rất nhanh ăn xong trong chén mình, dùng mắt ra hiệu cho Triệu Phổ và Công Tôn, bước nhanh xuống lầu đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Ân Hầu cầm cái thìa vuốt cằm, nhìn Triển Chiêu đi xa, khoe miệng mang theo một hạt tiểu ý.

Lúc này, cách đó không xa có vài đội nhân mã đi qua, phương hướng tựa hồ giống với Triển Chiêu, cũng là đi tới phái Thiên Sơn.

Ân Hầu tựa hồ thoáng có chút ngoài ý muốn, “Con lừa ngốc của Thiếu Lâm tự, lỗ mũi trâu của núi Võ Đang cũng tới thì thôi, sao lại có người của Trường Đông phái và Hoàng môn nữa?”

“Trường Đông phái thì ta từng nghe nói, không phải đã quy ẩn giang hồ nhiều năm rồi sao?” Triệu Phổ hiểu kỳ, “Hoàng môn là môn phái nào?”

Ân Hầu khoanh tay nhìn một đội nhân mã đi qua ở bên dưới, “Trường Đông phái, Hoàng môn, Lộc Phúc lâu, Tư Không trại, là tứ đại môn phái trăm năm trước, chúng môn nhân niên kỷ cũng xấp xỉ bát tuần (khoảng 80), tuyệt tích giang hồ không hỏi thế sự. Bốn lão quỷ đó cư nhiên lại đến phái Thiên Sơn quan chiến... Kỳ quái a.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Hắn nói cái gì? Một câu cũng không hiểu được.

Đang nói chuyện, trên trời có hai con chim thật lớn bay qua, trên mặt đất hạ xuống hai cái bóng.

Tiểu Tứ Tử gơ tay chỉ, “Phụ thân, đó là tiên hạc sao?”

Công Tôn gật đầu, “Sao ở nơi này lại có tiên hạc bay qua?”

Mí mắt Ân Hầu khẽ nhướng lên, “Không Hạc cốc...”

Triệu Phổ thắc mắc, “Đó là nơi nào.”

Trên mặt Ân Hầu lúc này không có nụ cười, ánh mắt thâm thúy mang theo vài phần sáng tỏ nhàn nhạt, “Muốn thừa dịp lão quỷ không ở, một hơi nuốt trọn Thiên Sơn sao? Đám lão bất tử kia rõ ràng là khi dễ hậu bối.”

Triệu Phổ nghe Ân Hầu lẩm bẩm, bèn hỏi, “Cái kia, biểu ca huynh.”

Ân Hầu quay đầu nhìn hắn, biểu ca huynh?

Kỳ thực Triệu Phổ đã quên Ân Hầu gọi là gì rồi, hảo tâm nhắc nhở, “Hồn đồn nguội rồi!”

Ân Hầu cúi đầu nhìn nhìn hồn đồn trên bàn.

Lúc này, dưới lầu bọn Âu Dương Thiếu Chính cầm vài cuộn lưới đồng chạy lên lầu, “Vương gia, đã chuẩn bị đầy đủ, một hồi ăn no rồi đi bắt kỳ lân.”

Ân Hầu hiểu kỳ nhìn quan, “Bắt kỳ lân gì?”

“Kỳ lân đầm Bích Thủy a!” Triệu Phổ trả lời.

Ân Hầu ngẩn người, lập tức nhú mày, “Đầm Bích Thủy làm gì có kỳ lân?”

Tất cả mọi người nhìn hắn, “Sao ngươi biết không có?”

“Không phải chỉ là một con ô quy (rùa) sao.” Ân Hầu nhú mày nhìn mọi người, “Các ngươi đừng tính toán bắt con ô quy kia, đó là huynh đệ của Thiên Tôn, mất rồi thì hắn sẽ cắn người đó!”

...

Mọi người trầm mặc, dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu nhìn nhìn mấy cuộn lưới đồng, đột nhiên ngoắc Triệu Phổ, “Tiểu quỷ.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái.

Âu Dương Thiệu Chinh và Công Tôn hai mặt nhìn nhau —— Cư nhiên gọi Triệu Phổ là tiểu quỷ? Người này bất quá chỉ hơn ba mươi thôi.

Triệu Phổ cũng khó hiểu, bất quá không biết vì sao, hắn rất tự giác mà tiến tới, tiếng “Tiểu quỷ” kia hắn cũng không thích nghe.

“Phá Băng chương của ngươi luyện tới thành thứ mấy rồi?”

Ân Hầu đột nhiên nói ra câu đó, Triệu Phổ cả kinh, nhú mày, “Sao ngươi biết Phá Băng chương?”

Ân Hầu xua tay, “Lão điên kia chỉ có một đồ đệ, không dạy ngươi thì dạy ai?”

Triệu Phổ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Ân Hầu, “Sao ngươi biết...”

Âu Dương Thiệu Chinh và Tử Ảnh, Giả Ảnh phía sau liếc mắt nhìn nhau —— Người này có lai lịch gì? Triệu Phổ trước nay luôn bảo mật về sư môn, những huynh đệ thân cận nhất với hắn cũng không rõ ràng lắm, người này cư nhiên lại biết?

“Mấy thành?” Ân Hầu truy hỏi.

“Bảy thành.”

“Được.” Ân Hầu khen ngợi mà gật đầu, “Không tồi a, ba mươi tuổi có thể luyện tới bảy thành.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Lão tử chưa tới ba mươi!”

Ân Hầu gật đầu, “Cũng như nhau.”

Triệu Phổ giận tới méo mũi —— Như nhau thế quái nào được?!

Ân Hầu ngoắc mọi người, “Trên tay các ngươi có bao nhiêu người?”

“Năm sáu trăm.” Triệu Phổ nói, “Không giỏi đánh nhau cho lắm.”

“Vậy được rồi.” Ân Hầu gật đầu, “Dù sao ngươi cũng rành phái binh bố trận, đám người đó hôm nay chuẩn bị đi san bằng phái Thiên Sơn, một hồi ta đi bắt hai tên tiểu nhân, các ngươi hoàng tước tại hậu\*, bắt mấy lão quỷ kia cho ta.”

\*(một đoạn trong câu “đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu”: bộ ngựa bắt ve chim tước rình phía sau)

Triệu Phổ càng nghe càng thắc mắc, “Cái gì tiểu nhân, cái gì lão quỷ?”

“Nói chung một hồi lưới đồng của ngươi cứ ném vào đầm Bích Thủy, ta từ trên núi ném người xuống các ngươi đừng để bất kỳ kẻ nào chạy... Bắt người trong nước, chiêu Phá Băng chương của ngươi dùng được nhất.”

Nói xong, cũng không quản Triệu Phổ đáp ứng hay không, quay người lại...

Triệu Phổ chớp chớp mắt.

Âu Dương Thiệu Chinh dụi mắt, “Người đâu?”

Nhìn lại, Ân Hầu không còn tung tích, mỗi người đều không thấy rõ hắc biến mất như thế nào.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Động tác còn nhanh hơn cả Bạch Bạch a!”

“Vương gia.” Tử Ảnh hỏi Triệu Phổ, “Đó là ai a?”

Triệu Phổ trầm mặc một lát, “Có thể... không phải biểu ca.”

“Vậy là ai?” Công Tôn hiếu kỳ.

Triệu Phổ nhủ mảy, “Ân... Hiện tại nhớ tới, niên kỷ của Thiên Tôn cũng trông chỉ mới gần ba mươi...”

“Đó là Thiên Tôn?” Tử Ảnh nghiêng đầu.

“Ngốc.” Giả Ảnh cốc đầu hắc, “Là Thiên Tôn Bạch Ngọc Đường có thể không nhận ra?”

“Vậy đó không phải Thiên Tôn, là ai mà võ công giỏi như vậy?” Âu Dương khoanh tay nghĩ không rõ, “Là biểu ca của Triển Chiêu?”

Lúc này mi đầu của Triệu Phổ cũng giãn ra, “Coi như biểu ca đi.”

Nói xong, Triệu Phổ đứng lên lắc đầu, “Biểu ca này không đơn giản a... Hảo người a Triển Chiêu, thì ra có lai lịch lớn như vậy.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ xoa xoa cái cổ, “Vì sao lại là ô quy mà không phải kỳ lân? Không thú vị.”

Lúc này, chân núi Bích Thủy, các môn phái tụ tập, vây quanh đường lên núi chật như nêm cối. Người trên núi hồn nhiên không biết, người luận võ quan chiến cũng ít, luận võ đại hội nội bộ của phái Thiên Sơn, dưới sự chủ trì của Lục Phong, bình thản mà bắt đầu.

Bạch Ngọc Đường lúc này, đang chấp tay sau lưng đứng ở đỉnh cao nhất của sơn môn, quay đầu lại, nhìn thấy nhân mã dưới núi đang trùng trùng điệp điệp đi lên.

“Thiếu gia.” Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đáp xuống bên cạnh hắc, “Người lên núi có chuyện, lai lịch không nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn dưới chân núi, gật đầu, “Muốn nhân cơ hội ăn tươi phái Thiên Sơn sao.”

“Thiếu gia.” Nguyệt Nha Nhi có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, “Quản chúng là kẻ nào tới, hảo hảo lưu tâm.”

Nguyệt Nha Nhi và Thần Tinh Nhi liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, nói tiếng “Dạ” rồi chột lóe, vô ảnh.

Triển Chiêu chạy đến giữa sườn núi, ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng trên sơn môn, hắc phát bạch sam (tóc đen áo khoác trắng) theo gió mà động nhưng lại có vẻ tĩnh lặng đến lạ lùng, có chút cảm khái, Thiên Tôn có phải cũng mang phong thái như thế.

Nhưng Ân Hầu dưới chân núi đang khoanh tay cười gật đầu —— Hảo tiểu tử, quả nhiên không phải đèn cạn dầu, xem ra lần này có trò hay xem rồi.

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 12. Chương 12

### CHƯƠNG 12

[Thiên Tôn Địa Tôn, duy ngã độc tôn]

.

Luyện võ nội bộ của phái Thiên Sơn rất náo nhiệt, bầu không khí không khấn trương như trong tưởng tượng, nguyên nhân chủ yếu là do thập đại cao thủ đã tổn hại mất vài người, có vài người không ở đó, còn lại thì vô tâm tranh đấu, cho nên một đám đồ tử đồ tôn luận bàn rất hài lòng.

Thái độ đối nhân xử thế của Lục Phong trước đến nay hòa khí, thấy lần này phái Thiên Sơn thiệt hại nghiêm trọng, mong muốn mọi người có thể đoàn kết chấn hưng phái Thiên Sơn, chớ để giống như năm trước, khiến cho giữa đồng môn với nhau mà người sống ta chết.

Đến dự ngoại trừ một vài người quen của Lục Phong, cố giao của phái Thiên Sơn, thì chính là vài sứ giả của vài đại môn phái. Những đại phái như Thiếu Lâm đều phái người đến, bất quá là đến cho có lệ, không phải nhân vật lợi hại nào, nhưng cũng chưa kịp tới Thiên Sơn, về phần nguyên nhân, Lục Phong đại thể hiểu được, không muốn rước phiền phức vào người, không đến thì cũng đừng rước thêm phiền, đương nhiên cũng sẽ không giúp đỡ. Dù sao nếu như phái Thiên Sơn ngã xuống, đối với bọn họ mới có lợi.

Bầu không khí của cuộc tỷ thí buổi sáng rất hòa thuận, nhưng tới gần trưa, lại có vài tiểu đồ đệ dưới chân núi vội vã chạy lên, thì thầm vài câu vào tai Lục Phong.

Sắc mặt Lục Phong trầm xuống, lúc này, đỉnh đầu có một cái bóng lớn xẹt qua, chặn một khoảng ánh sáng, còn truyền đến tiếng hạc hót chói tai.

Mọi người phái Thiên Sơn ngẩng đầu quan khán... hai tiên hạc trên đỉnh đầu giương cánh bay qua, nhiều người là lần đầu tiên được thấy tiên hạc lớn như thế, gần như thế, đều ngẩng mặt quan khán.

Bạch Ngọc Đường đứng trên sơn môn, thấy hai tiên hạc, cũng có chút giật mình... Vì sao lại có tiên hạc?

Triển Chiêu vừa chạy đến giữa sườn núi, định chạy lên sơn môn, bất quá sau cổ áo bị người túm lấy, quay đầu lại nhìn —— Quả nhiên, có thể túm lấy cổ áo hẳn chỉ có Ân Hưu thôi.

Nhìn đoàn người trùng trùng điệp điệp đi lên sườn núi, Triển Chiêu nhin không được hỏi Ân Hưu, “Những kẻ này là ai a?”

Ân Hưu ngáp một cái, giơ tay chỉ chỉ một người trung niên ở giữa, là một tên đại bàn tử (béo phì) râu ria xồm xàm, “Tên mập kia, là trưởng lão Trường Đông phái – Tiết Trường Đông.”

“Trường Đông phái?” Triển Chiêu cả kinh há to miệng, “Đó không phải môn phái Tây Vực sao? Hơn nữa đã ẩn lui giang hồ nhiều năm, Tiết Trường đông hiện giờ cũng già rồi?”

Ân Hưu lại chỉ chỉ một lão đầu gầy teo bên cạnh hắn, “Cái tên chỉ hơn bộ xương khô một lớp da kia, là Hoàng Phi Thiên của Hoàng môn.”

Con mắt Triển Chiêu trừng tròn xoe, “Hắn còn sống sao?”

“Tiểu tử này nhân xưng Bách Túc Chi Trùng (con sâu ngàn chân), giẫm nát cũng sống lại được.” Ân Hưu cười nhạt một tiếng, lại chỉ chỉ một hồng y phục nữ nhân đi theo phía sau hai người đó, “Nữ nhân kia, Lộc Tam Nương của Lộc Phúc lâu. Thư sinh đi theo phía sau, là Tư Mã Không của Tư Không trại.”

Triển Chiêu há mồm nửa ngày, “Tứ đại phái này không phải đã rời khỏi giang hồ rồi sao? Mấy người này hẳn là niên kỷ cũng rất lớn rồi...”

“Nhỏ hơn ta với Thiên Tôn một chút.” Ân Hưu sờ sờ cằm, khoát khoát tay với Triển Chiêu, “Bốn tên này cũng không phải chính chủ, con chuột bạch tinh kia, ngoại trừ có chút ngốc giống như sư phụ Thiên Tôn của hắn, phỏng chừng có thể bãi bình bốn kẻ này.”

Triển Chiêu nhú mày, “Bốn kẻ này không phải bắc đấu võ lâm thì cũng là bắc đấu trong võ lâm bại hoại, Bạch Ngọc Đường một lần có thể bãi bình bốn người vậy cũng quá lợi hại rồi, người có nắm chắc không a?”

Ân Hưu nhìn hắn cười, “Ta sáng nay mới nhìn thoáng qua hắn mà thôi, dù sao trông cũng giống Thiên Tôn lắm, phỏng chừng không thành vấn đề.”

“Ừ ừ.” Triển Chiêu nhớ tới, “Người vừa nói bốn người này không phải chính chủ, vậy chính chủ là ai a?”

Ân Hưu giơ tay chỉ chỉ hai tiên hạc bay bên trên, lên tiếng hỏi Triển Chiêu, “Nghe qua Không Hạc cốc chưa?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, lập tức ngạc nhiên, “Không Hạc cóc... Vạn tông quy nhất độn vô hình, phách không nhất chưởng định càn khôn – Không Hạc lão nhân?”

Ân Hầu thần nhiên cười, “Bạch Ngọc Đường tiểu tử mệnh cũng không tệ lắm, vừa vặn ta tới nơi này, nói cách khác, ngày hôm nay hẳn gặp nguy hiểm rồi.”

Triển Chiêu nhú mày, “Không Hạc lão nhân không phải đã sớm chết rồi sao, sao lại còn sống.”

Đám tôn tử đó không phải chết, là lúc trước bị Thiên Tôn giáo huấn, bị trọng thương cho nên trốn đi dưỡng thương dưỡng tới ba bốn mươi năm, lúc này biết Thiên Tôn không tại, chạy tới giương oai.” Ân Hầu khoanh tay tám tấc, “Cho nên ta nói lão quỷ đó rồi, tính cách quá ác liệt, suốt ngày đắc tội với người ta, sau này để sư đồ bồi thường, để một hậu bối như Bạch Ngọc Đường phải đối phó với nhiều lão quỷ đầu như vậy.”

“Bọn họ không sợ Thiên Tôn trở về à?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Không Hạc lão nhân kia tương đối rõ ràng, mấy ngày nay Thiên Tôn chắc chắn không rảnh.” Ân Hầu khoanh tay cúi đầu, “Ai nha, khó trách hẳn viết cho ta bức thư kỳ quái như vậy, thì ra là để ta tới giúp bảo bối đồ đệ của hẳn.”

“Thư gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Khụ khụ.” Ân Hầu ho khan một tiếng, “Không...”

(chắc là giúp đi rồi lấy thân báo đáp các loại... = =+)

Triển Chiêu hí mắt —— Nhìn dáng vẻ thì biết chắc là có, lại giấu diếm cái gì đây!

“Đừng quản nhiều như vậy mà.” Ân Hầu chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường đang thẳng lưng đứng ở sơn môn phía trước, cúi đầu nhìn đại đội nhân mã từ dưới chân núi đi lên, “Chắc, đúng là bất thị nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn, tạo dáng y chang lão quỷ kia, tóc đổi thành bạc nhìn bóng lưng giống hệt a!”

Triển Chiêu đẩy hẳn, “Nói trọng điểm!”

Ân Hầu ủy ủy khuất khuất ôm vai mình, “Người... Người vì một ngoại nhân mà đẩy ngoại công.”

Triển Chiêu nóng vội, bỏ nhào tới nhéo hẳn, “Người nói hay không!”

Ân Hầu bất đắc dĩ, cũng không nói mà cười với hẳn, “Người đi trước, cùng Bạch Ngọc Đường chặn lại bốn lão đầu kia, ta xem công phu của người đạo này có tiến bộ không.”

Triển Chiêu cũng không phải không muốn, hẳn là thật tâm muốn hỗ trợ, “Nhưng đây dù sao cũng là chuyện phái Thiên Sơn, ta là một ngoại nhân, nếu như hỗ trợ, hẳn có mất hứng hay không?”

“Người chỗ nào là ngoại nhân a, người một nhà.” Ân Hầu bĩu môi.

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Người một nhà?”

“Ách...” Ân Hầu bỗng nhiên sờ sờ cằm, tựa hồ giấu diếm gì đó, trong mắt còn lướt qua một tia đắc ý khó hiểu, Triển Chiêu nhìn thấy mà mơ hồ.

“Khụ khụ.” Ân Hầu lập tức ho khan một tiếng, “Hai người không phải hảo huynh đệ sao.”

“Như thế.” Triển Chiêu gật đầu, “Rất hợp lý, Bạch Ngọc Đường nhân phẩm chính trực công phu lại giỏi, tâm tư tinh tế còn rất thông minh, người rất lạnh tính...”

“Được rồi được rồi.” Ân Hầu nghe không nổi nữa, khoát khoát tay, “Mau đi hỗ trợ đi, hai người liên thủ bãi bình bốn lão đầu đó, về phần Không Hạc... Lưu cho ta chơi đùa một chút.”

Triển Chiêu nhướng mày lên rất cao, “Người muốn xuất thủ a... Vạn nhất để người ta biết thân phận người thì sao bây giờ?”

“Thân phận nào?” Ân Hầu nhướng mi một cái, “Biểu ca Triển Đại Miêu của người đó thôi!”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, phải nhin!

“Ngoại công người tự có chừng mực, đi thôi đi thôi.” Ân Hầu đẩy Triển Chiêu, “Nhanh lên, Bạch Ngọc Đường một mình không đỡ được.”

“Người vừa mới nói có thể đánh lại.” Triển Chiêu nhú mày, sao lại không có tiêu chuẩn như thế?

“Công phu hần thì được, ngoài miệng thì chưa chắc đỡ được.” Ân Hầu lắc đầu, “Tiểu tử này y như hũ nút, một chút cũng không học được độc mồm như Thiên Tôn a, mấy chuyện đánh nhau này, ngoại trừ phân trên dưới, ngoài miệng cũng không thể chịu thiệt.”

Triển Chiêu nhú mày, “Vừa vừa này hần là nên gọi Âu Dương tới, mắng chửi người thì ta không được rồi, người cũng biết, ta từ nhỏ đã là hài tử thành thật.”

Ân Hầu giơ tay búng trán hần một cái, “Người thành thật thì không có hài tử nào không thành thật đâu!”

Triển Chiêu ôm trán nhảy... Giống như một con diều hâu bay đi một đoạn xa.

Ân Hầu nhướng mi, “Đừng thua làm mất mặt ta a!”

Triển Chiêu giơ tay vẫy vẫy — Sao mà thua được!

Ân Hầu đứng ở phía sau nhìn Triển Chiêu đi xa, quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Phổ mang theo người thực sự đi tới phía đầm Bích Thủy.

Ân Hầu mỉm cười, xoay người, động tác rất giống Triển Chiêu... Bay xuống núi.

Trên một thân cây xa xa.

Thần Tinh Nhi đẩy đẩy Nguyệt Nha Nhi, “Suất thúc thúc cùng đi với Triển đại nhân là ai?”

Nguyệt Nha Nhi đang cúi đầu nhìn địa hình đồ (bản đồ địa hình), thuận miệng đáp một câu, “Suất cỡ nào cũng không bằng thiếu chủ.”

“Không giống mà!” Thần Tinh Nhi nhỏ giọng nói, “Cảm giác giống như Thiên Tôn nga!”

“A?” Nguyệt Nha Nhi mạnh ngắc đầu, nhìn xung quanh, “Đâu? Suất được như Thiên Tôn sao? Ta yêu nhất suất đại thúc.”

Thần Tinh Nhi nhìn trời, tím tím nằng, “Lần này có nhiều cao thủ tới đây, một mình thiếu chủ có thể gặp nguy hiểm không a?”

Nguyệt Nha Nhi suy nghĩ một chút, “Cơ quan nhiều thêm hai tầng đi?”

Thần Tinh Nhi gật đầu, “Đối phương nhiều người như vậy, chúng ta nên bày nhiều cơ quan hơn, bắt quá lát nữa phải nói với Cửu vương gia một tiếng, để tránh tổn thương người một nhà.”

“Hảo!”

Hai nha đầu đều đi làm việc của mình.

.

Lại nói Triệu Phổ.

Thực sự mang theo lưới to và năm trăm nha dịch đi tới bên đầm Bích Thủy.

Vừa mới thả lưới, liền cảm giác phía sau có người vỗ vai hần một cái.

Âu Dương Thiếu Chính sững sốt... Theo bản năng định túm Triệu Phổ một cái, hai ảnh vệ càng khẩn trương biến sắc — Bởi vì bọn họ căn bản không thấy có người đến gần, cũng không cảm nhận được khí tức khác thường, nhưng bên cạnh Triệu Phổ đã có một người đứng đó, mà còn vỗ vai Triệu Phổ.

Nhưng Triệu Phổ lại rất ung dung, cười khoát khoát tay với ba người, quay đầu lại cười ha hả nhìn Ân Hầu, “Biểu ca huynh, đều chuẩn bị xong rồi.”

Ân Hầu thấy Triệu Phổ cười với mình, cũng cười cười, “Cửu vương gia quả nhiên là người thông minh.”

Triệu Phổ cười đến càng thêm bí khí, ôm quyền lắc lắc nói với Ân Hầu, “Quá khen quá khen, cửu ngưỡng đại danh cửu ngưỡng đại danh.”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đến xem nào nhiệt cũng có chút khó hiểu, Triệu Phổ có vẻ đặc biệt khách khí với vị Chiêm Dần này...

Mọi người bố trí lưới, Ân Hầu đột nhiên đi tới một tảng đá lớn nhô ra bên dưới đầm Bích Thủy, xắn tay áo, vươn tay vào trong nước, trên thạch bích bằng nam thạch nhẹ nhàng mà vỗ vài cái, vừa kêu, “A Địa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ thấy dưới nước bỗng nhiên toát ra một chuỗi bọt khí.

Ân Hầu cười cười, vỗ mặt nước, liên tục hô hoán, “A Địa A Địa, là ta nha.”

Một lát sau, chỉ thấy một cái đầu tròn vo đột nhiên nổi lên.

Tiểu Tứ Tử ôm lấy hai má —— Hảo tròn hảo lớn!

Sau đó, mặt nước dợn lên vài con sóng, sát bên lưới, có một vật thể hình tròn thật lớn, hướng về phía Ân Hầu lội tới.

Ân Hầu vươn tay vỗ vỗ đầu nó, theo thứ đó dần dần nổi lên, mọi người thấy được một cái mai rùa góc cạnh hơi nhô lên, còn có cái đầu tròn ngẩng cao, cùng với cái miệng cong cong.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử thích chí, “Quy quy thật lớn!”

Lại nói, con ô quy này cũng đúng là cực lớn, Triệu Phổ ước lượng một chút, phải lớn hơn bảy tám con trâu... Loài ô quy gì đây a.

Âu Dương Thiếu Chinh hiểu rõ, “Lần trước làm rách tấm lưới kia phỏng chừng cũng là nó, thảo nào chết sống kéo không được, té ra to như thế.”

Công Tôn cũng nhin không được tán thán, “Đó là một con Bị Hí\* a, nói nó là ô quy quá thất lễ.”

\*(Bị Hí là một loại động vật trong thần thoại, giống loài rùa. Xưa các bệ đá thường khắc hình con này)

Tiểu Tứ Tử giẫy dụa đòi xuống đi xem ô quy, Công Tôn có chút lo lắng, bắt quả vẫn bị bé giẫy thoát.

Ân Hầu nhìn thấy Tiểu Tứ Tử đã chạy tới, vươn tay nhắc bé lên đặt trên lưng ô quy.

Tiểu Tứ Tử vươn tay sờ mai rùa, thì thấy trên mai có khắc chữ, một bài thơ nhỏ —— Ta là Thiên Tôn, người là Địa Tôn, trời đất bao la, duy ngã độc tôn.

Chữ viết còn có chút tính trẻ con, cũng thập phần rõ ràng, viết rất hào phóng, phảng phất đã trải qua rất nhiều năm, cơ bản đã in sâu vào trong mai rùa.

“Ai khắc ra nha?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ.

“Thiên Tôn khắc ra.” Ân Hầu mỉm cười, “Chuyện một trăm năm trước rồi.”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử đếm ngón tay xem một trăm năm là đã bao lâu.

Ân Hầu liền chọc bé, “Con ô quy này gọi là Địa Tôn, Thiên Tôn gọi nó là lão Địa, cho nên nó là huynh đệ của Thiên Tôn.”

Mọi người nghe xong, nhin không được giật giật khóe miệng —— Thì ra huynh đệ là như thế mà ra, lão Địa [đì] và lão đệ [đì] hài âm a, Thiên Tôn đúng là tùy tiện, cùng một con ô quy xưng huynh gọi đệ...

Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng rùa rất vui vẻ, con ô quy nọ cũng không nhúc nhích, chỉ là ngẩng đầu để Ân Hầu sờ, giống như lão bằng hữu đang ôn chuyện. Từ những nếp nhăn già cỗi trải rộng trên thân nó cùng với một phần tính lạnh trong mắt nó, con ô quy này ít nhất cũng hơn trăm tuổi rồi, có thể đã thành tinh.

Công Tôn nhin không được hỏi Triệu Phổ, “Chiêm Dần rốt cuộc là ai a? Vì sao có vẻ rất thân với Thiên Tôn?”

Triệu Phổ khoanh tay, “Nói chung là cao nhân a.”

Tiểu Tứ Tử vuốt mai rùa, loay hoay trên lưng nó, vuốt vuốt, tình cờ mò được một cái gì đó tròn tròn trơn trơn, ngay đuôi ô quy, ngâm ở trong nước. Bé giơ tay nắm lấy, cố sức rút ra rồi bật người đặt móng ngồi phịch lên mai rùa, giơ lên cánh tay phì đang cầm một mảnh gì đó mà đỡ ra.

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn thấy, cùng đi tới.

Công Tôn nhận lấy mảnh lân phiến màu xanh đỏ, kinh ngạc, đây không phải bàn ti chuyển lúc trước tưởng lầm là lân đao sao? Tại sao lại ở trên mai rùa?

Triệu Phổ cầm lấy nhìn nhìn, nhú mày, “Có phải lần trước cắt đứt lưới đánh cá lưu lại không?”

“Nếu như cắt lưới để thả ô quy, vì sao lại lưu lại một mảnh bàn ti chuyển?” Công Tôn không nghĩ như thế, vừa tiến đến nhìn lưng rùa, nhú mày, “Bên hông còn có một cái khe!”

Bọn Triệu Phổ đi tới nhìn, phát hiện trên lưng ô quy có hai cái khe, nói cách khác hẳn là có hai mảnh bàn ti chuyển cắm lên trên mới đúng.

“Chẳng lẽ lần trước chúng ta dùng lưới vớt được một mảnh, chính là vốn nên cắm trên mai rùa?” Công Tôn lẩm bẩm, “Cũng không phải ai đó thả nó, mà là do khi nó giãy dụa, chỗ sắc bén ở bàn ti chuyển trên lưng cắt đứt lưới, cho nên lưới mới bị phá nham nhở như vậy.”

Triệu Phổ gật đầu, “Có thể như thế, cũng không biết bàn ti chuyển này cắm trên mai rùa hồi nào.” Nói rồi, hắn nhìn nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu không nói gì cũng không ngắt lời, không biết hắn có nghe tới hay không, chỉ là yên lặng vuốt ve con ô quy nọ, một người một rùa, tựa hồ đang giao lưu chuyện nào đó, có chút khô khan.

Bé Tiểu Tứ Tử trở về, Triệu Phổ thấy binh sĩ xung quanh đều đã bố trí xong, bèn hỏi Ân Hầu, “Biểu ca huynh, chúng ta đi xem nào nhiệt?”

Ân Hầu reu ghẹo, “Nghe nói các người nơi này có một đứa biết mắng chửi người?”

Mọi người trầm mặc chốc lát, đồng loạt chỉ vào Âu Dương Thiếu Chính.

Âu Dương bĩu môi.

“Ta không tiện lộ diện, các người đi xem đi.” Nói xong Ân Hầu nhoáng lên... Vô ảnh.

Bọn Tử Ảnh trầm miệng một lời tán thán, “Cao nhân a...”

Công Tôn cũng gật đầu, “Quả thực thâm bất khả trắc.”

Tiểu Tứ Tử cũng mặc kệ cái gì mà cao nhân với chả cao nhân, ngoảnh lại xua tay chào đại ô quy đang chậm rãi lặn xuống nước, vừa nhao nhao, “Địa Địa hẹn gặp lại...”

Nói xong, Công Tôn liền nhéo bé, “Nó không phải ‘đệ đệ’ của người đâu!”

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 13. Chương 13

### CHƯƠNG 13

[Danh sư cao đồ]

.

Trên tràng luận võ phái Thiên Sơn, một đợt tỷ thí vừa kết thúc.

Lục Phong nhìn nhìn sắc trời, muốn gọi các đệ tử đi nghỉ ngơi một chút, lại nghe được một tiếng cười truyền đến, “Lục Phong lão đệ, biệt lai vô dạng a.”

Lục Phong vừa nghe thanh âm, khẽ nhíu mày, nhìn về phía con đường nhỏ gần đó, chỉ thấy một đội nhân mã đi lên, dẫn đầu là một tên béo phệ, đầu trọc râu xồm, cao to vạm vỡ.

Lục Phong cau mày — Tiết Trường Đông... Cự nhiên tự thân xuất mã, xem ra lần này phải đau đầu rồi, may là Bạch Ngọc Đường ở đây.

“Ai nha, phái Thiên Sơn quả thực có người kẻ tặc.”

Phía sau Tiết Trường Đông, Lộc Tam Nương lắc lư đi tới, nhìn quét một vòng các đồ đệ của phái Thiên Sơn, tám tám hai tiếng lắc đầu, “Thiên Tôn có phải thích niên thiếu có khuôn mặt đẹp hay không? Tại sao phái Thiên Sơn các người không có bao nhiêu người mọc râu, tất cả đều là tiểu sinh mặt trắng?”

Lục Phong nghe thấy chói tai, phái Thiên Sơn cũng có nữ đệ tử, vừa nghe ả nói năng lỗ mãng vũ nhục Thiên Tôn, một người ngay thường cơ linh lại điều man liên hỏi ngược, “Đại thẩm, người ở đâu tới? Năm nay bao nhiêu tuổi, tiểu sinh mặt trắng làm gì người?”

...

Lộc Tam Nương vừa nghe lời này, cười nhạt hai tiếng, “Hảo... Tuổi còn trẻ thật tốt a, xé nát da mặt của người, thì biết tuổi trẻ cũng chưa chắc tốt!” Nói, liền phẩy tay áo một cái, vung tay...

Bất quá ả còn chưa kịp làm xong động tác, một cây đao đã chặn tay ả.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc hoàng sam chặn ở phía trước, khoát khoát tay với nữ đệ tử phái Thiên Sơn đang chấn kinh kia, ý bảo nàng lui ra.

Mọi người nhìn sang, hoàng sam nam tử này hơn hai mươi tuổi, tướng mạo nhã nhặn, trong tay cầm một bả phương đao. Phương đao là một loại đao hiếm thấy, không như những loại đao thông thường, loại đao này mũi đao là góc vuông, trông rất giống một khối đao chưa được rèn. (cái loại đao vuông giống dao chặt thịt = =)

Đây là Phương Tuấn – một trong thập đại cao thủ phái Thiên Sơn, thường ngày trầm mặc ít lời, nhưng cũng là một người hiền lành nhất trong thập đại cao thủ, quan hệ với Lục Phong không tồi, thập phần tôn kính Thiên Tôn.

Lộc Tam Nương bị chặn lại, một cổ nội kinh từ bên hông xẹt qua... Trên một thân cây cách đó không xa để lại một trảo ấn (dấu cào) thật sâu.

Trảo ấn thập phần sâu, có thể thấy được sự hung ác khi hạ thủ.

Cô nương vừa được cứu trong lòng còn sợ hãi sờ sờ mặt mình, trừng mắt, “Lão độc phụ!”

Lộc Tam Nương ánh mắt phát lạnh, bàn tay đang nắm lấy đao của Phương Tuấn đột nhiên bóp lại, chợt nghe “Rắc” một tiếng, Phương Tuấn nhanh chóng rút đao nghiêng người tránh ra, để tránh nội lực đi qua thân đao truyền tới chấn bị thương bản thân.

Lộc Tam Nương một chưởng phát qua, cũng không phải lấy mạng hấn, chỉ là buộc hấn tránh ra, một tay làm ra hình trảo vọt tới gần nữ đệ tử phái Thiên Sơn đang trốn phía sau, động tác cực nhanh.

Một chuỗi động tác này, có thể nhìn ra Lộc Tam Nương là một kẻ nóng nảy thù dai, lòng dạ hẹp hòi, mà còn tâm ngoan thủ lạt.

Chỉ là ả còn chưa tới trước mặt cô nương nọ, hai đệ tử phái Thiên Sơn đã chắn phía trước, hợp lại tung một chưởng, động tác thập phần chính tề... Hơn nữa hai người trông cũng rất giống nhau, tựa hồ là một cặp song sinh.

Lộc Tam Nương nghiêng người xẹt qua, tròng mắt đảo một cái, tựa hồ đang cân nhắc nên hạ mấy thành nội kinh, khoảnh khắc ả do dự thì cặp song sinh này cũng khẽ chân chờ. Nhưng ngay khi đang chân chờ, hiển nhiên Lộc Tam Nương già dặn hơn bọn họ đã chợt lóe xẹt qua hai người, phóng thẳng tới nữ đệ tử phía sau kia.

Nữ đệ tử đương nhiên định chặn một chút, nhưng vừa nhìn khí thế mà Lộc Tam Nương xông tới thì biết đỡ không nổi, thời khắc nguy cấp nàng chỉ đành theo bản năng giơ kiếm lên che.

Nhưng động tác của Lộc Tam Nương cực nhanh, khi mọi người muốn đi hỗ trợ thì đã không kịp rồi, mắt thấy cô nương nọ sắp bị thương nặng, Lục Phong cau mày... Trong nháy mắt, mi gian lại buông lỏng.

Lộc Tam Nương liền cảm giác dưới tay không nắm được mặt người, mà là nắm được một thứ gì đó lạnh lẽo, ngẩng đầu vừa nhìn, một cổ nội lực chấn run tay ả.

Lục Phong có mấy cân mấy lượng ả rất rõ ràng, phái Thiên Sơn đều là hậu bối, lần này bọn chúng lưỡng trước đến quấy rối là nắm chắc trong tay, hẳn là sẽ không ai chống cự được. Nhưng không ngờ... lần này nội kinh đụng nội kinh, chấn đến Lộc Tam Nương toàn bộ không chuẩn bị lòng bàn tay đau nhói, đau đến buông tay, lui nhanh về sau vài bước, chăm chú nhìn lên.

Không chỉ Lộc Tam Nương, ba người Tiết Trường Đông phía sau cũng kinh hãi, tâm nói kẻ nào có bản lĩnh như vậy? Một chiêu đánh văng Lộc Tam Nương.

Lục Phong nguyên vốn tưởng rằng là Bạch Ngọc Đường ra tay giúp đỡ, nhưng khi nhìn lại thì phát hiện không phải, người trước mắt một thân hồng y, cao ngất tinh thần... Là Triển Chiêu.

Lúc này, Triển Chiêu chấp tay sau lưng cầm trường kiếm hắc sắc, đang quan sát Lộc Tam Nương.

Lộc Tam Nương nhìn hẳn một hồi, kinh ngạc —— Hậu sinh hảo trẻ tuổi, nhiều nhất chỉ mới hai mươi mấy tuổi, trắng trẻo sạch sẽ, nhả nhận thanh tú, đôi mắt thực sự rất linh khí, nhưng nội kinh mạnh mẽ thuần hậu, dĩ nhiên là thâm bất khả trắc.

Triển Chiêu cũng quan sát Lộc Tam Nương một hồi lâu, vị Lộc Tam Nương này danh chấn giang hồ, đương nhiên là chuyện vài chục năm trước rồi. Lộc Phúc lâu của ả là một sát thủ lâu, chuyên hành nghề sát thủ, năm xưa còn chuyện thương thiên hại lý nào mà chưa làm qua, bắt người cướp của thay người lấy mạng, đừng nói vài người trên giang hồ, hoàng thân quốc thích bọn ả cũng dám hạ thủ.

Các lão tiền bối đây đó trao đổi ánh mắt một chút, Tư Mã Không đột nhiên nói, “Ta nghe nói Thiên Tôn có một đệ tử nhập thất duy nhất, Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường, chẳng lẽ người là...”

“Không thể nào.” Lộc Tam Nương cười nhạt một tiếng, “Nội lực của hẳn căn bản không phải phái Thiên Sơn.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Ta trùng hợp đi ngang qua.”

Tất cả mọi người ngẩn người —— Đi ngang qua?

“Lục Phong, phái Thiên Sơn của ngươi quả nhiên vô dụng, còn phải nhờ một ngoại nhân nhúng tay hỗ trợ.” Hoàng Phi Thiên cười nhạt liên tục, ngữ khí mang theo khinh miệt.

“Ai.” Triển Chiêu khoát khoát tay, “Bọn họ không muốn đánh nữ nhân mà thôi.”

...

Tất cả mọi người ngẩn người.

Tiết Trường Đông quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới, “Tiểu huynh đệ, ngươi là người phương nào? Bọn họ không đánh nữ nhân không xuất thủ, mà ngươi lại xuất thủ, chẳng lẽ ngươi chuyên đánh nữ nhân?”

Triển Chiêu mỉm cười, nhìn nhìn Lộc Tam Nương, “Nga... Không phải, là chỉ có ta mới biết người kỳ thực không phải nữ nhân.”

...

Một câu nói của Triển Chiêu, tất cả mọi người sửng sốt, lập tức vô thức quay đầu lại nhìn Lộc Tam Nương.

Lộc Tam Nương tức giận đến xoa thắt lưng giậm chân, “Con mẹ nó ai dám nói lão nương không phải nữ nhân!”

Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Không a, người trước đây rõ ràng gọi Lộc Tam Bảo!”

Lộc Tam Nương hít một ngụm khí lạnh, “Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Lộc Tam Bảo Lộc tiểu tử, trước đây làm việc trong cung.”

“Nga...” Mọi người bình tĩnh đại ngộ, “Thì ra là thái giám...”

“Ta phi!” Lộc Tam Nương liên tục giậm chân, chỉ vào Triển Chiêu, “Người cái đồ nhãi ranh, lão nương xé nát cái miệng của ngươi.”

Triển Chiêu nghiêng người né tránh, bắt đầu độ sức với ả.

Lộc Tam Nương đuổi theo nửa ngày, liền cảm giác được giống như mình đang cùng một con linh miêu đuổi bắt, sao động tác lại nhanh như vậy? Hơn nữa càng đánh càng thấy kỳ quặc, tiểu quỷ này từ đâu học được công phu, cứ nhiên lộn xộn bất kham nhưng lại kỳ cao không gì sánh được.

Triển Chiêu náo loạn với ả một hồi, đại khái thấy rõ đường võ công của ả.

Kỳ thực Triển Chiêu sở dĩ nói ả là Lộc Tam Bảo, cũng không phải là thật, mà là nghe một tiên bối trong Ma cung – Hồng Cửu Nương dạy.

Hồng Cửu Nương cũng là cao thủ số một số hai trong Ma cung, nàng dạy võ công cho Triển Chiêu, đồng thời chuyên dạy cho hắn, làm thế nào để đối phó với nữ nhân có công phu rất cao.

Trên giang hồ, thường thường có những quy định bất thành văn —— Hảo nam không cùng nữ đấu, đặc biệt nam nhân công phu cao không đánh nữ nhân, nói ra cũng khiến người ta chê cười. Nhưng có một vài nữ nhân không phải hạng tầm thường, các nàng công phu cao mà lại tâm ngoan thủ hắc, nếu như gặp phải loại nữ nhân này hành hung nhưng lại không động thủ ngăn lại, vậy không phải hại người thì là hại chính mình.

Vì vậy, Hồng Cửu Nương có thể xem là đệ nhất trong những nữ nhân giang hồ trừu danh tâm ngoan thủ hắc công phu kỳ cao, dạy cho Triển Chiêu một bộ tuyệt chiêu.

Thứ nhất, gọi Tam Bảo, mặc kệ đối phương là ai, sau họ của ả thì thêm hai chữ Tam Bảo, đồng thời nói ả trước đây làm hầu cận trong cung.

Chiêu này Triển Chiêu xem ra tuy rằng hơi có chút tổn thương, bất quá cũng chơi rất vui, hơn nữa thật sự có hiệu quả.

Thứ hai, họa địa vi lao phiên bản thu nhỏ, cùng ả đấu khinh công, cho một chết rồi loạn phương hướng.

Nói đến họa địa vi lao lúc trước Triển Chiêu đã thành công sử dụng một lần, hiệu quả cực kỳ, lần này còn đơn giản hơn lần trước, lần trước phải khiến đối phương chạy vòng quanh núi, trở thành ngựa chết, lần này không cần, chỉ đảo quanh tại chỗ, xoay vòng vòng đến khi quân địch không thể hoàn thủ.

Triển Chiêu vây bắt Lộc Tam Nương thoát ẩu thoát hiện, nhoáng lên liên tục khiến Lộc Tam Nương hoa mắt, nhìn nước từ trên núi chảy xuống cũng thấy uốn éo.

Thứ ba, cũng là then chốt của chiến thắng, chính là làm thế nào để chế phục đối thủ, cũng không bị người ta nói là khi dễ nữ nhân, đó chính là...

Triển Chiêu đột nhiên vươn tay tóm lấy nữ đệ tử sau khi kinh hách tránh được một kiếp đang đứng chờ ra gần đó, đương nhiên tóm lấy chính là tay áo.

Nữ đệ tử nọ lão đảo, bèn cảm giác sau vai bị chuôi kiếm Cự Khuyết của Triển Chiêu nhẹ nhàng huých một cái, theo bản năng giơ tay vỗ tới một chưởng, Triển Chiêu cũng vỗ một chưởng sau lưng nàng... Hai chưởng nội kinh trọng điệp, chưởng tới đầu vai Lộc Tam Nương.

Lộc Tam Nương nguyên bản không phải tránh không thoát, thế nhưng bị tuyệt thế khinh công của Triển Chiêu làm cho đầu óc choáng váng, nhất thời không tránh kịp, bị một chưởng vỗ lên vai... Lúc này bị thương! Vốn nữ đệ tử kia căn bản không dùng nội lực, nhưng một chưởng của Triển Chiêu uy lực kinh người, Lộc Tam Nương lão đảo một cái ngồi bệt xuống đất, thua đến tức giận muốn nổi đóa.

Ả có chút thắc mắc thanh niên này rốt cuộc có lai lịch thế nào, hình như rất lý giải bản thân mình.

“Tam Nương không cần ảo não, lão phu giúp ngươi báo thù!” Đang khi nói Hoàng Phi Thiên chợt lóe bay tới trước mặt Triển Chiêu, giơ tay tung một chưởng vào đỉnh đầu Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngược mắt... Quả nhiên, liền thấy được cánh tay của Hoàng Phi Thiên có vấn đề.

Vị Hoàng Phi Thiên này sở dĩ được xưng là Bách Túc Trùng Tử Bất Cương, là bởi vì toàn thân hắn có hai bộ khung xương, một bộ là trời sinh, một bộ là kim cang rèn thành. Triển Chiêu thấy dưới cánh tay gãy yếu của hắn có một chỗ hình răng cưa nổi lên sát lớp da. Hoàng Phi Thiên lại dùng cang cân (cốt thép) làm hộ giáp, cho nên hắn không cần binh khí, chỉ dùng hai cánh tay mình làm vũ khí.

Công phu của Hoàng Phi Thiên bá đạo ngoan lệ, mặt khác lại có bộ ‘cương cân thiết’ vô địch kia, da thịt bình thường đụng vào căn bản không đứt tay thì đứt chân, thậm chí không chịu nổi.

Triển Chiêu dĩ nhiên sẽ không trực tiếp tiếp chưởng của hắn, nghiêng người tách ra... đồng thời ngay khi đã tách khỏi hắn, phía sau lại có một bóng đen lao tới, giơ tay tiếp một chưởng vỗ tới, cùng Hoàng Phi Thiên tay chạm tay, mọi người chợt nghe thấy một tiếng “Rắc” thật rõ ràng.

“Tê...” Hắc y nhân lao tới phía sau Triển Chiêu phúi phúi cổ tay, “Oa, xương của người sao mà cứng thế hả.”

Lục Phong nhìn lại... Chỉ thấy lao tới là một hắc y nhân cao to, có thể nói có chút bí khí cũng có thể nói rất có khí phách, xoa xoa cánh tay vậy vậy, lắc đầu, “Cứng quá trời.”

Người tới chính là Triệu Phổ.

Công Tôn vừa nghe tiếng “Rắc” thì biết xương cốt khẳng định đã gãy, cả kinh ném Tiểu Tứ Tử sang một bên cho Tử Ảnh, xông lên nhìn cánh tay của Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử liền cảm giác mình “Vèo” một cái tại không trung, sau đó bị Tử Ảnh đỡ lấy, chớp chớp mắt — Tiểu Tứ Tử méo máo, phụ thân bé ném bé mà không chút do dự.

Công Tôn kiểm tra cánh tay Triệu Phổ một hồi, phát hiện không có vấn đề gì, phỏng chừng chỉ bị đụng đau, lại bóp bóp khớp xương cũng không có vấn đề, có chút khó hiểu mà nhìn hắn — Nếu như cánh tay Triệu Phổ không gãy, vậy bị gãy hẳn là...

Quay đầu lại, chợt nghe được một tiếng kêu to. “A”.

Chỉ thấy Hoàng Phi Thiên đỡ cánh tay đang không ngừng chảy máu của mình, lưỡi răng cưa đứt gãy đâm ra khỏi da tay, không dám tin mà nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cong cong khóe miệng, “So xương cứng với lão tử? Hừ.”

Trên sơn môn xa xa, Ân Hầu đang quan chiến nguyên bản xem Triển Chiêu dễ dàng giải quyết Lộc Tam Nương, rất là thỏa mãn, muốn xem thử hắn làm sao giải quyết Hoàng Phi Thiên, không ngờ... nửa đường xông ra Triệu Phổ.

Ân Hầu nhin không được mà gật đầu, “Tiểu tử, quả nhiên thiên phú dị bẩm.”

Triển Chiêu thật ra rất bất mãn, sao Triệu Phổ lại giành trận đánh của hắn?

Triệu Phổ thấy Triển Chiêu híp mắt trách cứ, bèn cười, “Còn có hai người, mỗi người một tên?”

Triển Chiêu nghĩ cũng được...

Tiết Trường Đông đối diện tựa hồ nhìn không được, lắc thân thể phì phạc, cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử, đầu cơ trục lợi, may mắn mà thôi!”

Giọng hắn như chuông đồng, Triển Chiêu và Triệu Phổ đều nhướng mi — Nội kình thật mạnh.

Hai người cấp tốc trao đổi ánh mắt — Của người hay ta?

Nhưng hai người còn chưa kịp ‘chia cửa’, chỉ thấy trước mắt có một thân ảnh bạch sắc chợt lóe, không đợi Tiết Trường Đông tới gần, đã bay lên vỗ một chưởng vào hư không.

Tiết Trường Đông hơi sững sốt, liền cảm giác một cổ nội kình xuyên thấu qua thân thể, sau đó bụng xuất hiện một chỗ lõm vào... Hậu kình (kình lực còn dư lại) bắn ngược.

Thầm nghĩ một tiếng “Không xong”, Tiết Trường Đông nhanh chóng thay đổi nội tức, thu hồi nội kình, mạnh mẽ vận khí, trung bình tấn đứng vững... Nhưng bản thân lại trúng một chưởng kinh hồn, liền cảm thấy bụng đau đốn, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, oa oa kêu loạn.

Tư Mã Không bên cạnh nhìn thấy thanh niên nhân tuấn mỹ trước mắt, Cách Không chường là có thể trọng thương địch thủ, hơn nữa một thân thuần trắng còn có thái độ thối thí thờ ơ thần nhiên này, cũng nhìn không được mà hít một ngụm khí, “Cách Không chường... Người là ai?”

Triển Chiêu và Triệu Phổ đối diện làm mặt quỷ —— Bạch Ngọc Đường tới, xem ra kế tiếp hết đất diễn.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người trước mắt, thờ ơ lên tiếng, “Rộn chuyện.”

Triển Chiêu và Triệu Phổ nhìn trời.

Kỳ thực Bạch Ngọc Đường đã sớm định cứu nữ đệ tử nọ, ai ngờ Triển Chiêu và Triệu Phổ một trước một sau nhảy ra, cũng may là hắn xuống sớm, nếu không phỏng chừng mấy kẻ địch phái Thiên Sơn đều bị hai người giành hết.

“Tiểu quỷ.” Tiết Trường Đông cuối cùng cũng bình hoãn khí tức, phát hiện không có thương tổn quá nặng, liền hàm chứa oán khí và không cam lòng mà hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người là người phương nào? Có quan hệ gì với Thiên Tôn?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiết Trường Đông, khẽ cau mày, tựa hồ bất mãn.

Tiết Trường Đông neho mắt lại, “Hỏi người người nói đi.”

Bạch Ngọc Đường tựa hồ ngăn người một chút, lên tiếng, “Thôi cứ đánh đi, không muốn nói chuyện với người.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Tiết Trường Đông thắc mắc, “Tại sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, rất ghét bỏ mà nói một câu, “Trông xấu quá, gia nhìn không vừa mắt.”

“Phốc...”

Triển Chiêu là người đầu tiên “Phốc” ra, Triệu Phổ và Công Tôn đồng thời là người thứ hai, Tiểu Tứ Tử là thứ ba... Tiếp đó là chúng đệ tử phái Thiên Sơn.

Chính xác, cùng Bạch Ngọc Đường đối diện, Tiết Trường Đông tựa như một ngọn núi đồ sộ, xấu xí bất kham.

Tiết Trường Đông thở hồng hộc, “Người con mẹ nó khẳng định là đồ đệ của Thiên Tôn!”

Bạch Ngọc Đường lại ngăn người một hồi, chậm rãi lên tiếng, “Thanh âm quá khó nghe ít nói lại đi, sao người không có ưu điểm gì thể này, thật bất hạnh.”

...

Triển Chiêu “Phốc” một cái, không quên quay đầu lại nhìn về phía sơn môn.

Ân Hầu vuốt cằm tấm tắc lắc đầu, “Quả nhiên là lão quỷ đó dạy dỗ, nhìn trầm lặng thì ra độc mồm như vậy a, ai nha xem người không thể chỉ xem tướng mạo.”

.  
.

---

Đăng bởi: admin

## 14. Chương 14

### CHƯƠNG 14

[Thiên Sơn chi tử]

.

Lục Phong thấy Bạch Ngọc Đường rút cuộc cũng tới, thở ra một hơi dài thật dài.

Các đại cao thủ của phái Thiên Sơn cùng với một đám đồ tử đồ tôn đều nhìn Bạch Ngọc Đường.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này tâm tình có chút phức tạp.

Phái Thiên Sơn là nhất bàn tán sa (chia rẽ rải rác), ai cũng biết, đương nhiên biết rõ nhất chính là những đồ đệ còn trẻ.

Phái Thiên Sơn đối với người luyện võ mà nói, là sự tồn tại như thánh địa, nhưng khi mọi người liều mạng chen vào, lại phát hiện đó là một nơi hoàn toàn không có gì để truy cầu, kém quá xa mộng tưởng.

Thiên Tôn là áng mây xa vời, cả đời có thể chỉ có một cơ hội gặp mặt, chưởng môn nhân là một hòa sự lão, công phu thậm chí không bằng trưởng lão của một môn phái thông thường. Các sư huynh đệ thì lục đục nội bộ, hơn nữa công phu phái Thiên Sơn rốt cuộc là như thế nào? Không ai biết.

Nội lực là thuần hậu, ngoại công thì lỏng lẻo đến dọa chết người, mỗi ngày luyện công chỉ luyện căn bản, công phu tiến bộ phi thường chậm chạp, bình cảnh (không tiến được nữa) cũng không ai chỉ điểm cho một chút, vĩnh viễn tìm không được con đường chân chính nên đi là đường nào.

Rất nhiều học đồ mộ danh mà đến học chưa được nửa năm đều rời đi, người lưu lại, cũng đều đứng trong mê mang.

Bạch Ngọc Đường là sự tồn tại duy nhất có thể đại biểu cho Thiên Tôn, tất cả mọi người biết công phu của hắn rất cao, lại không biết đến tột cùng cao bao nhiêu? Hơn nữa, trong đồng võ học điển tịch của phái Thiên Sơn, tinh túy đến tột cùng ở nơi nào? Không ai biết.

Triển Chiêu và Triệu Phổ lui về sau một bước, nhường cho Bạch Ngọc Đường vừa vào sân giải quyết đại địch của phái Thiên Sơn.

Triệu Phổ khoanh tay thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Lại nói, tuyệt kỹ phái Thiên Sơn rốt cuộc là cái gì?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, “Àn, Như Ảnh Tỳ Hình?”

Triệu Phổ nhướng mi nhìn hắn, “Ai lại lấy khinh công làm tuyệt kỹ?”

Triển Chiêu chỉ vào mũi mình.

Triệu Phổ nhìn trời, “Người biết nhiều quá rồi.”

“Cách Không chưởng?” Triển Chiêu sờ cằm, “Dao pháp.”

Triệu Phổ khoanh tay, “Ta cũng không hiểu công phu phái Thiên Sơn rốt cuộc là thế nào, bắt quá lúc trước xem đám tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn luyện công, nói thật, ngoại trừ nội lực rất thuần khiết, thật sự nhìn không rõ là cùng một môn phái.”

Triển Chiêu nhíu mày, điểm này thật ra hắn cũng sớm phát hiện, hơn nữa tựa hồ tương lai trì trệ, không có phương hướng.

Tiết Trường Đông và Tư Mã Không hai người đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, trên dưới quan sát vị cao đồ này của Thiên Tôn, một trong những nhân vật thần bí trên giang hồ —— Tuổi hắn còn trẻ, làm thế nào trở thành môn sinh tâm đắc của Thiên Tôn?

.

Trên sơn môn xa xa, Ân Hầu yên lặng đứng nơi đó, chấp tay sau lưng nhìn Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt Triển Chiêu, khẽ nhíu mày.

“Cung chủ.”

Lam Hồ Ly không biết từ lúc nào đã chạy tới giúp vui rồi, nhảy lên sơn môn, đứng bên cạnh Ân Hầu, xem chiến cuộc phía trước, “Lại nói, tiểu tử Bạch Ngọc Đường này không biết rốt cuộc sâu cạn thế nào.”

Ân Hầu thản nhiên cười cười, “Nội lực thì tuyệt đối đủ, giống như lão quỷ đó, nội kinh thuần khiết nhất giang hồ, bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?” Lam Hồ Ly tò mò,

“Xem hần có thể lĩnh hội tinh túy võ công phái Thiên Sơn hay không... Không đúng, nói chính xác là, xem hần có đủ hiểu sự phụ Thiên Tôn của hần hay không.” Ân Hầu cong cong khóe miệng, “Nếu như không lĩnh hội, vậy thì chỉ là cao thủ bình thường mà thôi, nếu như lĩnh hội...”

“Lĩnh hội thì sao?”

Ân Hầu trầm mặc một lát, lên tiếng, “Không phải dễ lĩnh hội như vậy, phải hiểu được lão điên Thiên Tôn kia... Với niên kỷ mới hai mươi của hần, quá khó.”

“Cũng không nhất định a, tiểu chủ nhân cũng nắm giữ tinh túy công phu của người còn gì?” Lam Hồ Ly nhỏ giọng lầm bầm, “Ta xem Bạch Ngọc Đường cũng có gương mặt rất thông minh.”

“Sao mà giống nhau được.” Ân Hầu khoanh tay khe khẽ thở dài, “Chiêu là ngoại tôn của ta, ta từ nhỏ nuôi nó lớn lên, mỗi ngày nói chuyện phiếm với nó, lão quỷ Thiên Tôn kia, đánh ba gậy cũng không thêm đánh rầm một cái, chẳng khác gì với tiểu tử Bạch Ngọc Đường này, còn siêu cấp không kiên nhẫn, ta thấy có chút khó hiểu. Không biết hai người bọn họ trầm lặng như vậy thường ngày làm sao ở chung, lẽ nào xía xối lẫn nhau?”

...

Tư Mã Không thấy Bạch Ngọc Đường vừa nãy có thể dễ dàng dả thương Tiết Trường Đông, thì biết tiểu tử này nhất định có nghề, nhưng ba thanh niên bọn hần chưa thể nói là thắng chắc, trận đánh còn chưa bắt đầu đánh, bất quá chỉ là thắng nhờ may mắn mà thôi. Luận nội lực, luận võ công, ba lão hần là không thua ba hậu sinh trẻ tuổi như thế mới phải.

Thấy Tiết Trường Đông nóng lòng muốn đánh tiếp một trận, Tư Mã Không linh cơ khẽ động, bèn khoát khoát tay với hần, nói, “Lão gia tử, không bằng người nghỉ ngơi một lúc đi, ta giúp người giáo huấn oa nhi này.”

Tiết Trường Đông nhú mày liếc nhìn Tư Mã Không, hần cũng không ngốc, chính mình thoáng cái đã bị Bạch Ngọc Đường đánh bại, tiếp tục đánh nữa... tựa hồ có chút mặt dày. Nhưng nếu không đánh, nếu truyền ra thì sau này mình thực sự phải thoái ẩn rồi. Mà Tư Mã Không này chỉ biết toan tính cho bản thân, gã nếu thật sự đánh với Bạch Ngọc Đường, ít nhất có năm phần thắng? Nếu như thắng, không chỉ được khen là giỏi hơn phái Thiên Sơn, còn có thể trực tiếp đứng trên ba người bọn họ, quả nhiên là con cáo già.

Tư Mã Không giống như chiếm được tiện nghi lớn, mau chóng bỏ rơi Tiết Trường Đông sang một bên, nói với Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường, tối tối, ta so với người hai chiêu.”

Không ngờ Bạch Ngọc Đường không động đây, cũng không nhìn hần, mà là khẽ nhú mày, thấp giọng tự nói, “Hướng gió thay đổi.”

Triển Chiêu và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— Tiếng gió?

Tiểu Tử Tử ở phía sau, Tử Ảnh đang bế, hiếu kỳ hỏi, “Tiếng gió thế nào a?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, không rõ.

Mà xa xa, Lam Hồ Ly nghiêng đầu nhìn Ân Hầu bên cạnh, chỉ thấy thần tình trên mặt hần lúc này có chút quái dị, tựa hồ là vui vẻ, lại tràn đầy kinh ngạc, lẩm bầm một câu, “Chiêu a, người cẩn thận bị đứng dưới người ta a, tiểu tử này rất tài giỏi.”

...

Lúc này, Triển Chiêu và Triệu Phổ nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường phía trước, nguyên bản, sợi tóc khẽ tung lên của hần phiêu động về phía Đông, lúc này... lại hướng về phía Tây, dưới tình huống gió núi không có một tia chuyển hướng, sợi tóc lại đổi hướng phiêu động.

“Người nói cái gì?” Tư Mã Không thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên lẩm bầm, cho rằng hần muốn dùng ám chiêu, lại nghe Bạch Ngọc Đường đột nhiên lên tiếng, “Tránh ra.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên bối thủ rút đao... Tiếng đao ra khỏi vỏ cổ quái, vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Bởi vì Vân Trung đao của Bạch Ngọc Đường phi thường dài, cho nên tư thế rút đao rất đặc biệt, không phải rút đao ngang từ phía trước, mà là rút dọc từ phía sau ra, một đường bạch quang thật dài họa quanh thân hắt một vầng sáng. Lại thêm mái tóc đen dài tung lên, còn có tuyết trắng quanh thân.

Triển Chiêu liền thấy mấy nữ đệ tử phái Thiên Sơn nhìn muốn lọt trông ra, choáng váng kích động đến rối loạn.

Tư Mã Không thăm nghĩ một tiếng không ổn... Đao của tiểu tử này có huyền cơ!

Nhưng không đợi hắn nhìn rõ, đao của Bạch Ngọc Đường đã cuốn theo nội lực cường đại lao tới, khí thế ngàn quân không thể ngăn trở, kích đến bụi mù nổi lên bốn phía.

Triệu Phổ nhin không được tán thán, “Đao thật khí phách.”

Tư Mã Không vừa thấy chiêu mở đầu kinh người, theo bản năng thối lui hai bước, liền thấy Bạch Ngọc Đường căn bản không phải hướng về phía hắn tới, một đao hư không phách sơn chỉ thế (khí thế xẻ núi), hai tay cầm chuôi đao, dọc theo mặt đất bổ xuống.

Lưỡi đao mang theo nội lực cường đại thẳng vung ra thật xa, trên mặt đất có một vết nứt rất rõ ràng, trực tiếp kéo dài tới ven cánh rừng xa xa... Sau một trận cành lá lung lay cây gãy đá nứt, trên một hòn núi đá sâu thẳm trong khu rừng đối diện, đã bị một kích mãnh liệt chém vào, phát ra tiếng vang thật lớn.

Tiểu Tứ Tử nhin không được che lỗ tai lại, hảo vang!

Nhưng mà, một kích cương mãnh như thế, hòn núi đá nọ lại không hề vỡ ra.

Bởi vì nội kinh khi Bạch Ngọc Đường vung đao căn bản không phải chém vào núi đá, mà là hướng vào một người không biết từ bao giờ cũng không biết như thế nào đã xuất hiện trước hòn núi.

Người nọ trong tay cầm một loại binh khí cổ quái xích hồng sắc (đỏ thẫm), chặn lại đao kính (lực khi chém), đồng thời sau khi nội kinh chạm vào nhau, phát ra tiếng vang như sét.

Nhìn lại, mọi người ở nơi này lặng im thín thút, đều kinh ngạc nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện kia, còn có một đao khí thế kinh người kia, cho đến khi có tiên hạc đang bay quanh giữa không trung cất tiếng kêu to, mọi người mới giật mình bừng tỉnh.

Bụi mỏng dần theo gió tiêu tán, chỉ thấy trước núi đá có một lão đầu, mái tóc xám như tro, mặc trường bào bạch sắc, đai lưng và vạt áo hắc sắc, trên cằm có chòm râu ba chòm xám trắng, vóc người gầy nhom, trong tay cầm binh khí xích hồng, hiện tại đã thấy rõ, thì ra là một cây quả trượng (gậy chống), hạc đầu phương vĩ, ở giữa khắc hình rồng, thập phần tinh mỹ.

Lão đầu vô cùng bình tĩnh thông dong mà ngăn lại đao phong của Bạch Ngọc Đường, quyền trượng đâm xuống đất một cái, phía sau, hai tiên hạc đáp xuống, ưu nhã mà ngăn đầu quan khán xung quanh.

Tiểu Tứ Tử đột nhiên rướn người lên, nói vào lỗ tai Tử Ảnh, “Béo chút nhìn giống thọ tinh lão (ông thọ).”

Tử Ảnh nhin không được liền “Phốc” ra tiếng, mọi người từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần.

Bạch Ngọc Đường đối với Tư Mã Không một bên làm như không thấy, “Người không đủ tư cách, hẩn tới.”

Tư Mã Không sắc mặt rất xấu hổ —— Bất quá hắn cũng âm thầm may mắn, một đao vừa rồi của Bạch Ngọc Đường nếu hướng về phía mình, còn không biết có chặn nổi hay không, quả nhiên... Thiên Tôn có thể coi trọng, tuyệt đối là quái vật.

.

Xa xa, Ân Hưu nhin không được mà bật cười, “Hảo tiểu tử, ha ha ha.”

Lam Hồ Ly khoanh tay, “Cung chủ người còn cười a, hắn có thể đánh lại Không Hạc không?”

Ân Hưu suy nghĩ một chút, “Cứng đối cứng thì chưa chắc, bất quá...”

“Bất quá cái gì nữa?” Lam Hồ Ly nhìn Ân Hưu.

“Tiểu tử này khá thú vị, xem thêm đã.” Ân Hầu đi tới góc trên sơn môn, ngồi xổm xuống xem náo nhiệt. Nhìn một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại nhìn thoáng qua chân trời phía Tây, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cung chủ?” Lam Hồ Ly cũng nhìn theo hướng Ân Hầu đang nhìn, không phát hiện cái gì.

“Ân...” Ân Hầu hơi cau mày, “Chính là nhắm vào điểm này sao? Nếu quả thật là thế... Vậy đúng là ghê gớm.”

“Cung chủ a, người nói cái gì vậy a?” Lam Hồ Ly nghe không hiểu, chạy tới bên cạnh Ân Hầu ngồi xổm xuống hỏi.

Ân Hầu chỉ chỉ chiến cuộc phía trước, “Có muốn cược một trận không?”

“Cược cái gì?”

“Bạch Ngọc Đường có thể giải quyết Không Hạc hay không.”

“Ân...” Lam Hồ Ly suy xét một chút, lắc đầu, “Hắn là không được, dù sao thực sự cách khá xa.”

Ân Hầu cũng cười cười, lấy ra mười lượng bạc ném lên nóc sơn môn, “Ta cá là tiểu tử này có thể thắng.”

“Phải thế nào mới thắng?” Lam Hồ Ly nghĩ không ra biện pháp.

Ân Hầu cũng cong lên khóe miệng, “Khó thắng cỡ nào cũng thắng được, cho tới bây giờ không hề thua.”

“Hả?” Lam Hồ Ly hiểu kỳ, “Nói ai a?”

Ân Hầu mỉm cười, “Rất nhiều năm rồi không gặp loại đấu pháp này, mau mau để ta mở mang tầm mắt đi!”

...

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không thèm để ý bốn lão già kia, mà hướng mũi đao về phía lão đầu thần bí cuối cùng bị hấn bức ra nọ.

Triệu Phổ thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Ai?”

Triển Chiêu lên tiếng, “Không Hạc.”

“Nga...” Triệu Phổ lắc đầu, “Không nhận ra, lợi hại không?”

“Theo ta được biết thì lợi hại.”

Triển Chiêu ngoài miệng nói thì dễ dàng, trong lòng lại thay Bạch Ngọc Đường lau một tầng mồ hôi. Không Hạc lão nhân là cao thủ có tiếng, bối phận kỳ thực có thể sánh ngang Ân Hầu và Thiên Tôn, xương khớp cứng như thế, Bạch Ngọc Đường làm sao xử? Liệu mạng thì ăn không tiêu, lẽ nào lại dùng kế?

Không Hạc giương mắt quan sát Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, cười nhạt ra tiếng, thanh âm khàn khàn, cũng có vẻ rất già nua, “Thì ra là cao túc (tôn xưng học trò của người khác) của Thiên Tôn, bất quá không biết có phải nhìn được mà dùng không được hay không... Ta hỏi người, tinh tú vô công của phái Thiên Sơn là gì?”

Đông đảo đồ đệ phái Thiên Sơn vừa bị một đao uy lực của Bạch Ngọc Đường chấn trụ, bất quá nghe câu hỏi này, thật ra đều dựng thẳng tai lên.

Không Hạc chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, nhưng không nghe nói gì.

Không Hạc lập tức mỉm cười nhìn hắn, hỏi, “Thế nào? Còn chưa hiểu thấu đáo?”

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ trưng ra bộ mặt băng sơn vạn năm không đổi, trầm mặc không nói, không quan tâm hơn thua, có thể nói hắn như khúc gỗ, cũng có thể nói hắn bình tĩnh, hắn căn bản không thêm để ý tới người.

Không Hạc khẽ nhú mày, “Người biết ta là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu.

“Nói vậy, người có chắc thắng được ta?”

Bạch Ngọc Đường rút cuộc cũng giãn ra vùng giữa đôi mày, trên mặt xuất hiện một tia không kiên nhẫn, “Thật dong dài a.”

Triệu Phổ sờ sờ cái tai, nói với Triển Chiêu, “Hắn thật không thích hợp hành quân đánh giặc, Âu Dương cũng là vừa tán gẫu vừa đánh nhau đó.”

Triển Chiêu biết Triệu Phổ nhìn ra bản thân mình có chút khản trương, cho nên cố ý nói đùa giúp mình thả lỏng một chút, ngẩng đầu nhìn hắn... Triệu Phổ đang nháy mắt với hắn, ý là —— Quân hắn là cái khỉ gì? Dù hôm nay tới là Ân Hưu Thiên Tôn, cùng lắm ba chúng ta liên thủ đánh hắn! Là quỷ cũng đánh cho hắn bẹp lép, sợ chi một lão đầu nuôi chim làm cảnh như hắn?

Triển Chiêu thở dài, sinh ra có tính cách như Triệu Phổ cũng có thể xem như một loại vận khí.

Bất quá Triển Chiêu rõ ràng, công phu của Không Hạc lão nhân thập phần gần với Cách Không chương, hắn có thể ở hư vô tụ tập nội lực, đánh cho người ta trở tay không kịp, hơn nữa tinh thông ẩn遁 thuật, gian xảo như yêu quái, bình thường vừa đánh sẽ không thấy bóng, sau đó xuất hiện đánh lên sau lưng người, thập phần khó đối phó.

Bạch Ngọc Đường khẽ nghiêng đầu, nói với Lục Phong, “Đều lui ra phía sau.”

Lục Phong lập tức dẫn theo môn đồ phái Thiên Sơn lui về sau.

Không Hạc thấy Bạch Ngọc Đường thật sự muốn động thủ, chỉ có thể cười thâm trong lòng —— Tiểu tử vô tri, không biết trời cao đất rộng.

.

Xa xa, Lam Hồ Ly cũng lau một tầng mồ hôi, hỏi Ân Hưu, “Cung chủ, thực sự có thể thắng a? Có cần đi hỗ trợ hay không?”

Ân Hưu cũng bình tĩnh xoa tay, chỉ chỉ cái tai mình.

Lam Hồ Ly không hiểu.

“Bạch Ngọc Đường nói rất đúng, hướng gió thay đổi.” Ân Hưu mỉm cười, “Muốn thắng lão gia hỏa này, cơ hội chỉ có một, ngay ngày hôm nay!”

Theo thanh âm Ân Hưu vừa hạ xuống, chợt nghe vùng trời âm u phía Tây Bắc, xuất hiện tiếng sấm rền “Đùng đùng”... Trời sắp mưa sao?

Tiếng sấm liên tục ngày càng rõ ràng, gió núi cũng đột nhiên bắt đầu thổi ào ạt.

Tất cả mọi người thối lui về phía sau, chỉ để lại Bạch Ngọc Đường và Không Hạc đứng trong gió lộng, sợi tóc rối tung, tay áo tung bay.

Khuôn mặt của Không Hạc, đã từ khinh thị, biến thành vài phần nghiêm túc, cùng vài phần kinh hãi, “Thì ra là thế... Quả thật là cơ hội hiếm có.”

“Người không phải muốn biết tinh tú phái Thiên Sơn sao.” Bạch Ngọc Đường rút cuộc lên tiếng, thanh âm vẫn băng lãnh như thường, vươn tay cầm đao dựng thẳng trước mặt, hàn quang chói mắt của Vân Trung đao hầu như khiến gương mặt dị thường tuấn mỹ kia chia ra làm hai phần, thoát nhìn tiêu điều như La Sát, “Ta sẽ nói cho người.”

...

Ngay khi Bạch Ngọc Đường thốt những lời này ra khỏi miệng, đột nhiên giữa không trung mây đen dày đặc cuồng phong gào thét, tầng mây trong màn trời xa xa cuộn cuộn như đàn bảo mã băng băng lướt gió, trên mặt đất cát bay đá chạy mờ mịt ngổn ngang, trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một tia lôi điện, thiểm điện rạch ngang tầng mây xanh, bóng tối phô thiên cái địa bao phủ, lấp kín trời trong, thời tiết thay đổi.

“Vương gia.” Âu Dương Thiếu Chính kéo Triệu Phổ, “Trời như vậy còn đánh nữa sao?”

Triệu Phổ cũng cười khoát khoát tay, “Phải đánh ngay ngày hôm nay.”

Triển Chiêu nhìn thân ảnh của Bạch Ngọc Đường, Cự Khuyết trong tay dần dần xiết chặt, thì ra là thế, tình túy của phái Thiên Sơn a...

“Phải nhìn kỹ.”

Chúng đệ tử phái Thiên Sơn vội vàng che lại cát bay đá chạy, để tránh bị rơi vào trong mắt, lại nghe Lục Phong phía sau đột nhiên lên tiếng, không ôn hòa như thường ngày, cũng không có một bộ tươi cười như thường, mang theo vài phần hăm dọa thật lòng, cùng với kính nể, “Không phải dễ dàng xem được, truyền nhân đích thực của Thiên Tôn, nghìn vạn lần không nên chớp mắt.”

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 15. Chương 15

### CHƯƠNG 15

[Bố cục]

.

Dưới cuồng phong gào thét là thời tiết thay đổi kịch liệt, mây đen che trời, lúc này khí trời giống như tầng không gian nặng nề đè xuống, trầm trọng dị thường.

Không Hạc lạnh nhạt cười, “Tiểu tử, thật có gan, không biết trời cao đất rộng.”

Bạch Ngọc Đường trả cho hắn một câu, “Người cao bằng sư phụ ta không?”

Không Hạc sững sốt, buồn cười, “Lấy sư phụ ra áp ta à, hắn không ở đây.”

“Nói thừa.” Bạch Ngọc Đường cho hắn thêm một câu, “Hắn ở đây người dám tới à?”

“Ta đây hôm nay sẽ giúp hắn dạy dỗ đồ đệ!” Hai hàng lông mày của Không Hạc dựng thẳng lên, thân hình đột nhiên nhoáng lên, theo gió mà động...

“Vèo” một tiếng, bóng người không thấy.

Tiểu Tử Tử dụi mắt, ôm Tử Ảnh lắc a lắc, “Nha, không thấy đâu nữa rồi!”

Tử Ảnh liền cảm thấy lòng bàn tay đỏ mồ hôi, lão nhân này nội lực kinh người.

Lúc này theo cuồng phong gào thét, Bạch Ngọc Đường đứng trong gió vẫn không nhúc nhích, sợi tóc theo gió nhẹ nhàng vung lên, một vài sợi tóc đột nhiên đổi hướng, hắn chợt nhoáng lên vòng đến một nơi ở phía sau, quét ngang một đao, chợt nghe được tiếng “Keng” nặng nề, là tiếng kim loại chạm nhau vang lên.

Trong gió, căn bản không nhìn thấy thân ảnh của Không Hạc, nhưng mỗi lần Bạch Ngọc Đường xoay người quét ngang một đao, luôn luôn có thể ngăn cản quyền trượng mà đối phương đánh lên.

Triệu Phổ cong khóe miệng, “Luận thông minh, Bạch Ngọc Đường thực sự là đỉnh cấp...”

Đang khi nói, hắn thấy được biểu tình của Triển Chiêu.

Biểu tình của Triển Chiêu lúc này có chút kỳ quái, vẻ mặt hắn rất đặc biệt, nói hắn khảm trương sao? Lại hình như không phải, rất an tĩnh.

Triệu Phổ sờ sờ cằm —— Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường và hắn tuy rằng hầu như quen nhau cùng lúc, nhưng hiển nhiên hai người họ là người giang hồ nên càng thêm hợp ý một chút. Cái loại tính tình dở dở ương ương như Bạch Ngọc Đường mà lại theo Triển Chiêu thỉnh thoảng hồ nháo một chút, thậm chí nói vài lời đùa cợt, không thể không nói hai người bọn họ thật sự rất hợp nhau.

Không nói đến những người khác, ba người bọn họ đều là cao thủ, nội lực của Bạch Ngọc Đường quả thật hắn là có chút chênh lệch với Không Hạc, lần này đánh một trận có thể nói là do tính cách của Bạch Ngọc

Đường đưa đến, cũng có thể nói là vì bảo vệ cho danh tiếng của Thiên Tôn thể sống chết đánh một trận, nguy hiểm trọng trọng.

Bạch Ngọc Đường nhờ có khí trời thuận lợi, mượn lực của mưa gió đánh bại ẩn đòn thuật của Không Hạc, nhưng thành bại chỉ mới hé lộ một nửa mà thôi, Triển Chiêu không vui, không hưng phấn, chỉ là yên lặng nhìn... về mặt mang theo một tia nghi hoặc, khiến Triệu Phổ không quá lý giải, loại phản ứng này đến tột cùng đại biểu cho điều gì.

.

Trên sơn môn xa xa, Lam Hồ Ly nâng cằm nhìn Bạch Ngọc Đường và Không Hạc đánh ngang ngựa nhau, nhìn không được tán thán, “Ai nha, tiểu tử này thực sự rất giỏi a!”

Nói một câu, Ân Hầu bên cạnh không phản ứng.

Lam Hồ Ly ngẩng mặt.

Ân Hầu đứng tại một góc trên sơn môn, thần sắc bình tĩnh, nhìn ác chiến xa xa, đuôi mày hơi nhướng lên, tựa hồ mang theo một tia cười khở.

“Cung chủ?” Lam Hồ Ly không quá minh bạch hàm nghĩa trong biểu tình của Ân Hầu.

Ân Hầu thở dài ra một hơi, “Thiên Tôn chỉ chọn một mình hắc, là có lý do.”

“Đúng a, hắc quả thật thiên phú rất cao, ngang ngửa với tiểu chủ nhân!” Lam Hồ Ly gật đầu.

Ân Hầu lắc đầu, “Thiên phú cao thì nhiều lắm, hắc là bất đồng, Bạch Ngọc Đường ngay cả thứ trong bản chất hay cốt cách, đều giống hệt Thiên Tôn.”

“Trong bản chất và cốt cách là cái gì?” Lam Hồ Ly nghe không hiểu.

Ân Hầu trầm mặc một lát, lên tiếng, “Là tịch mịch.”

...

Lam Hồ Ly nâng mặt chờ ra, “Tịch mịch? Thiên Tôn rất tịch mịch sao? Sao không học ngài thu nhiều nhiều nhân mã cho náo nhiệt một tí?”

Ân Hầu ha ha cười rộ lên, không đáp lời.

“Phái Thiên Sơn nhiều người như vậy, rất náo nhiệt, hắc cứ ở lại đỉnh Thiên Sơn ngay cả con chim cũng bay không tới, đương nhiên tịch mịch rồi!” Lam Hồ Ly lắc đầu.

“Không phải có người ở bên thì sẽ không tịch mịch.” Ân Hầu khoanh tay mỉm cười, “Ta năm tuổi nhận thức hắc, sau một trăm năm, hắc vẫn một mình.”

“Oa...” Lam Hồ Ly nhíu mày, “Vậy Bạch Ngọc Đường rất giống hắc, chẳng phải sẽ cô độc suốt quãng đời còn lại sao? Đáng tiếc một suất tiểu tử như thế.”

“Cái đó thì chưa chắc.” Ân Hầu nhìn nhìn Triển Chiêu đang chấp tay sau lưng lẳng lặng chuyên chú đứng xem cuộc chiến, “Có người hiểu thì sẽ không tịch mịch.”

Lam Hồ Ly nhìn trời, “Chẳng hiểu gì cả.”

Ân Hầu mỉm cười, “Nhưng mà, chỉ hiểu vài điều, vẫn không thể đánh bại Không Hạc.” Nói rồi ngẩng mặt nhìn mây đen càng lúc càng dày đặc, “Kế tiếp sẽ làm thế nào đây?”

.

Theo vài vòng đối chiến điện quang hỏa thạch (đánh nhau tóe lửa), Không Hạc căn bản không chiếm được thượng phong, cũng có chút tức giận.

Các đồ đệ phái Thiên Sơn nhìn đến mục trừng khẩu ngọc —— Bạch Ngọc Đường làm thế nào phán đoán ra vị trí của Không Hạc?

Không Hạc vừa thấy không thể đơn giản đắc thủ, thần sắc lạnh lẽo, thâm nghĩ —— Thiên Tôn, thật ngại quá, hôm nay tính mệnh bảo bối đồ đệ này của ngươi, xem ra phải mất trong tay ta rồi.

Nghĩ vậy, Không Hạc đột nhiên thả người nhảy vào giữa không trung, sau đó thân hình nhoáng lên, tiêu thất không gặp.

Hiện trường trực tiếp an tĩnh lại, chỉ còn tiếng sấm rền âm âm, cùng với tiếng gió gào bên tai.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng giữa bãi đất trống, hai mắt đang nhìn thẳng phía trước đột nhiên ngước lên, hoành đao nơi tay, đột nhiên khom người bước lên một bước, với một độ cung thật lớn chém ra trường đao trong tay...

Triển Chiêu khê cau mày, theo động tác của Bạch Ngọc Đường, truyền đến tiếng vang chói tai, phi thường chói tai.

Tiểu Tứ Tử vội che cái lỗ tai, ở đây không ít người cũng che lỗ tai lại.

Mà đao của Bạch Ngọc Đường tại không trung hóa ra một độ cung mang theo một hỏa tuyến (đường lửa), đóm lửa nhỏ bắn ra bốn phía...

Không Hạc nhảy đáp xuống đất, nhìn lại quyền trượng trong tay, tức giận đến nghiến răng vang lên tiếng ken két, căm tức nhìn Bạch Ngọc Đường, tựa hồ rất không cam lòng, “Quý tiểu tử, đầu cơ trục lợi, quả nhiên có chút thông minh.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường rất khê mà giật một cái, cũng không biết là có phải cười nhạt hay không, “Là người dần.”

Âu Dương Thiệu Chỉnh nhện không được bèn hỏi Triệu Phổ, “Lão nhân này biết ẩn thân sao? Tại sao đột nhiên biến mất, Bạch Ngọc Đường còn có thể tìm được lão ở đâu?”

“Bởi vì gió.” Triệu Phổ mỉm cười.

“Gió?” Âu Dương không quá minh bạch.

“Không Hạc am hiểu ẩn độn thuật, lợi dụng thân pháp cực nhanh, cùng với thủ pháp che mắt, là võ công mà nội lực phải đến cảnh giới cực cao mới có thể luyện ra.” Triển Chiêu bên cạnh lên tiếng giải thích, “Ngày trời trong nắng ấm, một khi hắt ẩn độn, ngay cả khí tức cũng có thể cất giấu, căn bản không biết hắt xuất hiện nơi nào, quả thật khó lòng phòng bị, cùng hắt giao thủ, có thể dưới tình huống hoàn toàn không biết vị trí của hắt mà tìm nhầm chỗ.”

Âu Dương gật đầu, “Trong gió to có thể ẩn thân... Nga!”

Nói đến đây, Âu Dương thoáng cái minh bạch, “Thảo nào nói ngày hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa!”

Tiểu Tứ Tử không có nghe hiểu, nghiêng đầu hỏi Tử Ảnh, “Cái gì a?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh bao quát đại đa số những người biết võ công ở đây đã hiểu, tuy rằng ẩn độn thuật có thể giấu kín thân hình đến mức vô hình, không bị mắt thường phát hiện, nhưng ẩn độn cũng không phải là biến mất, thủ thuật che mắt chung quy cũng chỉ là thủ thuật che mắt, không phải thực sự biến mất.

Một khi gió to nổi lên, có kẻ nào tới gần, vô luận có thấy được hay không, có một việc sẽ không thay đổi, đó chính là gió sẽ bị cản lại!

Trong gió lớn, cảm nhận không được gió, hoặc là gió từ mạnh chuyển yếu, đều có thể đoán ra vị trí đối thủ, cùng với thời gian tập kích, phán đoán thời cơ trả chiêu. Tất cả đều chỉ trong nháy mắt, phán đoán, phản kích... Năng lực cảm thụ biến hóa của ngoại giới thật kinh người, có thể nhìn ra Bạch Ngọc Đường có thiên phú vô hạn.

Nhưng những người ở phái Thiên Sơn nhìn nửa ngày cũng không thấy Bạch Ngọc Đường rút cuộc có công phụ gì, bởi vì quá nhanh... cảm giác như cũng như bọn họ dùng công phu cơ bản nhất của phái Thiên Sơn mà thôi.

“Không Hạc không chỉ biết ẩn độn thuật đơn giản như vậy, sở trường sống của hắn còn chưa xuất ra đâu.” Ân Hầu tựa hồ thay Bạch Ngọc Đường lau mồ hôi.

.

Triệu Phổ nhìn chiến cuộc, liền cảm giác có nước mưa lạnh như băng tích lên mặt.

Triển Chiêu ngẩng mặt, nhìn hạt mưa càng lúc càng lớn, tuôn rơi như một bức màn —— Cơ hội mà Bạch Ngọc Đường cần đã tới rồi, nhưng hắn sẽ dùng như thế nào?

Chớp mắt, sấm chớp cuộn cuộn mưa to tầm tã.

Lam Hồ Ly nhanh chóng kéo Ân Hầu đang đứng trên sơn môn xuống dưới, nấp dưới tàng cây trong rừng, để tránh không cẩn thận bị sét đánh.

Không ít đệ tử phái Thiên Sơn tựa hồ cũng dự đoán được hôm nay trời sẽ mưa, mang theo tán (ô, dù), đều bung ra che mưa.

Bọn Tử Ảnh trước tiên lo che cho Tiểu Tứ Tử, những cái khác không quản, mà Triển Chiêu và Triệu Phổ đứng trong mưa... Mưa tầm tã thế này, trên người cả hai cũng không ướt, xem ra là dùng nội lực ngăn trở.

Bạch Ngọc Đường phía trước và Không Hạc đang giằng co cũng trực tiếp đứng trong màn mưa càng lúc càng lớn.

Không Hạc hiển nhiên nội lực mạnh, quanh thân hắn khô ráo, tựa hồ mưa to hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng còn Bạch Ngọc Đường... Y phục và tóc, đều đã bắt đầu ướt sũng.

Triệu Phổ thấy tình cảnh đó, có chút khó hiểu, nhượng hai hàng lông mày nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu giơ tay nhẹ nhàng vuốt cằm, tựa hồ nhất thời cũng không quá hiểu Bạch Ngọc Đường muốn làm gì.

“Cung chủ, Bạch Ngọc Đường ướt sũng cả rồi!” Lam Hồ Ly ngẩng mặt hỏi Ân Hầu, “Ai nha, tuy nói mỹ nam tử đắm trong nước thì xem rất thích, bất quá nội lực của hắn sẽ không bị ướt mưa như thế chứ?”

Ân Hầu khẽ nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề này.

Không Hạc trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn —— Tiểu tử này, dự định làm gì?

Tư Mã Không thấp giọng hỏi Tiết Trường Đông, “Tiểu tử này... vì sao lại muốn đắm mưa?”

“Đại khái tự biết nội lực không đủ, muốn toàn lực dùng để đối phó Không Hạc?” Tiết Trường Đông suy đoán.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Không Hạc đột nhiên nở nụ cười, “Tiểu quỷ, dùng khí hơn người, thiên phú cũng không tệ, bất quá đáng tiếc, nếu Thiên Tôn có thể dạy ngươi thêm vài năm là được rồi, hôm nay đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Lời vừa hạ xuống, mọi người chỉ thấy hắn đem quyền trượng bị đao của Bạch Ngọc Đường rạch nứt một đường ném sang một bên.

“Không cần binh khí?” Lam Hồ Ly kinh ngạc.

“Binh khí cực mạnh của Không Hạc cũng không phải quyền trượng gì cả, mà là Không Hạc chưởng.” Ân Hầu thấp giọng nói, “Không Hạc chưởng rất giống với Cách Không chưởng, đều là cách không vô hình, dù Bạch Ngọc Đường có thể nhìn ra được ẩn độn thuật của Không Hạc, cũng tránh không khỏi ẩn độn thuật kèm với Không Hạc chưởng...”

“Hai loại kèm với nhau?” Lam Hồ Ly nhíu mày, “Chính là không thấy người không thấy chưởng?”

“Không sai, thế nhưng một người muốn ẩn đi cũng phải có độ khó...”

“Bởi vì trời mưa có phải không a?” Lam Hồ Ly vỗ tay một cái, “Thảo nào Bạch Ngọc Đường nói hôm nay là cơ hội tốt nhất để đánh bại Không Hạc, ẩn đòn đã phá, vậy còn lại Không Hạc chưởng.”

“Không phải đơn giản như vậy...” Ân Hầu nhíu mày.

Ân Hầu vừa mới dứt lời, chỉ thấy Không Hạc chợt lóe... Không còn hình bóng.

“Còn dùng chiêu này?” Tử Ảnh nhíu mày, “Không phải đã bị phá rồi sao, hiện tại mưa lớn như vậy, đến ta mà cũng có thể nhận ra kẻ khác ở đâu...”

“Không đúng.” Triệu Phổ hơi cau mày, “Mưa với gió là bất đồng.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Chính xác.”

...

Chỉ thấy không giống như trong tưởng tượng của mọi người, Không Hạc vốn ẩn đòn trong mưa to, cũng không lưu lại một hình người rõ ràng, mà là để lại rất nhiều, rất nhiều cái bóng...

“Oa.” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc kêu lên.

Giả Ảnh hiểu rõ, “Ẩn đòn của Không Hạc vốn chính là một thứ hư huyền, bởi vì bản thân hắn là thật, cho nên mới có thể tạo ảo ảnh. Gió là vô hình có thể lợi dụng, nhưng mưa là thực, mưa và ẩn đòn thuật của Không Hạc đi cùng một chỗ, uy lực không chỉ không giảm một nửa, trái lại mạnh gấp đôi.”

Tử Ảnh lo lắng, “Vậy không phải là Bạch Ngọc Đường tính toán sai lầm sao?”

Giả Ảnh nhíu mày không nói, lúc này tất cả mọi người ngừng thở nhìn Bạch Ngọc Đường. Mà Bạch Ngọc Đường bây giờ, vẫn như cũ lẳng lặng đứng trong mưa to, nước mưa đã thấm ướt một thân bạch y và mái tóc đen nhánh của hắn. Vẫn là gương mặt băng sơn vạn năm này, chỉ là hắn lẳng lặng nhìn hạt mưa rơi xuống đất vỡ tung, tựa hồ đang ngăn người.

Triệu Phổ nhìn không được nhíu mày, hỏi Triển Chiêu, “Hắn muốn làm gì vậy?”

Triển Chiêu không xác định mà nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường, một ý niệm hiện lên trong óc... Không lẽ là?

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc, đột nhiên, nghe được hai tiếng bén nhọn truyền tới... Thanh âm này rất kỳ quái, giống như hạc kêu. Nhưng hai con hạc trắng của Không Hạc đang ngoan ngoãn đứng dưới tàng cây bên núi đá rửa lông trú mưa, hoàn toàn không kêu.

“Tới.” Triển Chiêu trong lòng căng thẳng, đây là đặc điểm của Không Hạc chưởng, tuy rằng vô tung vô ảnh vô hình vô thể, nội lực hỗn độn bất kham uy lực kinh người, nhưng Không Hạc chưởng có thanh âm. Chính bởi vì tiếng vang như hạc kêu, mới được gọi như thế.

Mưa lúc này đã trở nên tầm tã, nước mưa đột nhiên bị nội lực quấy nhiễu trở nên hỗn độn bất kham, nguyên bản giọt mưa đang rơi theo cùng một phương hướng bắt đầu tung tóe khắp nơi, đây là do bị ảnh hưởng của nội lực.

“Cẩn thận!” Triển Chiêu cả kinh, hắn có thị lực kinh người, ngay khi nội lực tán loạn ngang dọc khắp nơi, nước mưa phía sau Bạch Ngọc Đường cũng rõ ràng bị động lại, tựa như có một bóng người nơi đó. Không Hạc đột nhiên hiện thân phía sau Bạch Ngọc Đường, giơ tay tung một chưởng, ác độc chụp tới đỉnh đầu của hắn.

Khi Triển Chiêu kêu ra một tiếng, Cự Khuyết đã chuẩn bị ra khỏi vỏ, nhưng thấy Bạch Ngọc Đường vốn đang đưa lưng về phía Không Hạc bỗng nhiên hơi nghiêng mặt...

Lúc này mưa quá lớn, tóc hắn ướt đầm, hầu như che đi gương mặt, sườn nghiêng chỉ thấy được chiếc mũi thẳng và cái cằm với độ cong xinh đẹp... cùng với, khóe miệng mang theo một nụ cười đậm nhạt.

Triển Chiêu cả kinh —— Bạch Ngọc Đường đang chờ chiêu này sao?

Vài chữ “Trí chi tử địa nhi hậu sinh”\*, mạnh mẽ bật ra.

\*(chỉ có lâm vào hoàn cảnh liều chết mới có thể hạ quyết tâm giành chiến thắng, dốc toàn lực tìm đường sống)

Triển Chiêu khẽ há to miệng, Triệu Phổ nhìn không được thắm khen một tiếng, “Thì ra chỉ là bố cục (cục diện đã bố trí trước)!”

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16

[Chí tôn vô địch]

.

Ngay khi Không Hạc tưởng như đắc thủ, chuẩn bị dốc hết toàn lực một kích giải quyết thanh niên tiền đồ vô lượng này... Trước mắt đột nhiên trống không, một chưởng hạ xuống cũng vỗ vào khoảng không.

Cái trán Không Hạc có một giọt nước mưa tích xuống, không phải giọt mưa, giọt mưa căn bản không thể bám vào người hắn, mà là mồ hôi... mồ hôi lạnh.

Không Hạc quả thực không thể tin được, Bạch Ngọc Đường biến mất, hơn nữa thân pháp vừa nãy rõ ràng là ẩn遁 thuật... Làm sao hắn biết?

“Thiên hạ vô công, vạn tông quy nhất.”

(tất cả vô công trong thiên hạ, đều quy về một nguồn cội)

Không Hạc hơi sững sốt, thanh âm truyền đến từ phía sau, quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ngay sau lưng hắn, vị trí hầu như giống hệt lúc hắn đánh lén vừa nãy.

Không Hạc quay phắt lại, Bạch Ngọc Đường lui xuống vài bước, cùng hắn đối mặt chính diện, lúc cử động, dây buộc tóc tích xuống thủy châu, không hiểu sao có chút mờ lung.

“Vạn tông quy nhất?” Không Hạc nhíu mày, trợn mắt cười nhạt, “Nói khoác mà không biết ngượng, người muốn nói vô lâm thiên hạ căn bản là từ phái Thiên Sơn người?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, giống như Không Hạc, vung tay ném đao, Vân Trung đao còn chưa cách mặt đất nửa thước, thân hình Bạch Ngọc Đường đã biến mất, trong mưa to hữu hình vô ảnh, nội kinh tán loạn chung quanh, chiêu số hoàn toàn giống như Không Hạc sử dụng.

Không Hạc mi gian thoáng qua một tia nghi hoặc và không dám tin —— Tuy rằng Bạch Ngọc Đường là đồ đệ của Thiên Tôn, có thể có năng lực linh ngộ hơn người, nhưng không lý nào ngay cả ẩn遁 thuật và Không Hạc chưởng cũng có thể liếc mắt một cái đã học được, đây là bản lĩnh giữ nhà mà phải vài chục năm hắn mới thấu triệt được.

Không Hạc nghi hoặc, đồng thời, những người khác cũng nghi hoặc.

Chúng đệ tử phái Thiên Sơn càng mục trừng khẩu ngốc —— Chẳng lẽ vạn tông quy nhất theo như lời Bạch Ngọc Đường nói, chính là tinh túy của phái Thiên Sơn hay sao?

Chỉ có Triển Chiêu và Triệu Phổ ngẫm hiểu mà liếc mắt nhìn nhau —— Nếu chiêu vừa nãy của Bạch Ngọc Đường là trí chi tử địa nhi hậu sinh, thì chiêu này chính là nghi binh chi kế, hù dọa Không Hạc!

Kỳ thực công phu Không Hạc chưởng tinh diệu phi thường, không phải liếc một cái là có thể học được.

Nhưng Bạch Ngọc Đường ngoại trừ lực linh ngộ kinh người, còn có Như Ảnh Tùy Hình và Cách Không chưởng. Hai loại công phu này có điểm gần giống với Không Hạc chưởng, bình thường thì có thể nhận ra, nhưng hôm nay mưa tầm tã, từ những hiện tượng giả mà xem, căn bản là giống nhau như đúc.

Điểm này thêm vào một câu cổ lộng huyền hư (cổ làm ra vẻ huyền bí) – “Vạn tông quy nhất” của Bạch Ngọc Đường, cũng đủ khiến cho Không Hạc luống cuống hoảng hốt, tự loạn đầu trận tuyến.

Nhưng vừa nãy Bạch Ngọc Đường vốn có cơ hội đánh lên Không Hạc, hấn lại không làm, mà là dùng đệ nhị kế, bởi vì muốn dẫn tới đệ tam kế... Đây mới là phương pháp sau cùng một mạch giải quyết Không Hạc.

Triệu Phổ nhướn mi tán thán —— Soái tài!

Triển Chiêu vỗ vỗ đầu vai hấn khen —— Người cũng không kém.

Triệu Phổ đối Triển Chiêu chấp tay —— Khách khí khách khí, bội phục bội phục.

Công Tôn đứng ở phía sau, nhìn Triển Chiêu và Triệu Phổ vốn đang rất lo lắng đột nhiên thả lỏng, liền suy đoán ra Bạch Ngọc Đường đã nắm chắc thắng lợi, hơi chút yên tâm. Lại nghe được phía sau Tử Ảnh đột nhiên hỏi Tiểu Tứ Tử, “Sao lại run như vậy? Lạnh à?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, rất nghiêm túc mà phồng má xem tình hình chiến đấu phía trước, “Hảo khẩn trương ác!”

Mọi người bị bé nhắc tỉnh, mới phát hiện, bất tri bất giác đã nổi lên một thân da gà —— Cao thủ so chiêu, còn có Bạch Ngọc Đường trong trầm tĩnh toát ra sát khí, quả thật khiến người ta không rét mà run, tuy rằng đa số mọi người cũng không biết hấn làm thế nào mà có thể như vậy, hoặc nói chính xác là, ngoại trừ Triển Chiêu Triệu Phổ cùng với Ân Hầu đằng xa, không ai biết bước tiếp theo hấn sẽ làm như thế nào, bao quát Không Hạc đang thẹn quá hóa giận.

“Tiểu quỷ chớ ý vào thiên phú tự cho mình là đúng, dù cho người có thông minh hơn, có vạn tông quy nhất đi chăng nữa, hãy để lão phu cho người kiến thức một chút, cái gì gọi là nội kinh trăm năm!” Nói xong, hấn lần thứ hai sử dụng Không Hạc chưởng, lúc này hấn cũng không thêm ẩn đòn, mà là quyết định cùng Bạch Ngọc Đường đấu chính diện, dùng nội lực thủ thắng, một chưởng đánh chết Bạch Ngọc Đường.

Nhưng Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không để hấn có cơ hội này, trong khoảnh khắc Không Hạc xuất chưởng, hấn chợt nghiêng mình... Không còn hình bóng.

Không Hạc cười nhạt, “Muốn gạt ta?! Người còn non lắm...”

Nói xong, hướng về một chỗ trong không trung tung ra một chưởng, mọi người liền thấy màn mưa bị nội kinh kích mở, nội kinh rõ rệt quét ngang mà qua.

Nhưng, phía sau lại truyền đến một tiếng cười nhạt.

Không Hạc hơi sững sốt, không thể tin nổi —— Bạch Ngọc Đường không ở phương hướng đó, sao lại như thế?

Vừa nghĩ tới đây... hấn đột nhiên minh bạch.

Triển Chiêu và Triệu Phổ hiểu ý cười —— Nước mưa!

Bạch Ngọc Đường sơ dĩ để bản thân ướt đầm, mà không phải như bọn họ, dùng nội kinh cách ly nước mưa khỏi thân thể, chính là vì không muốn Không Hạc cảm giác được nội kinh của hấn tồn tại, từ đó phán đoán ra vị trí của hấn. Như vậy, hấn có thể dùng Cách Không chưởng tổng xuất nội lực chế tạo địa điểm sở tại của mình, giương đông kích tây, dẫn Không Hạc đánh chưởng vào hư không, rồi bản thân xuất hiện phía sau.

Nhưng Không Hạc da đầu vừa nhói lên thì biết mình trúng kế, cũng không thấy Bạch Ngọc Đường đánh lên.

Không Hạc mau chóng nhảy lên tách ra... trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc —— Rõ ràng hai lần có cơ hội đánh lên, vì sao Bạch Ngọc Đường chậm chạp không động thủ?

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường lại không gặp.

Không Hạc tức giận, nhưng cũng không thể phán đoán, bởi vì hình người trước mắt hư hư thực thực, có thể là thực thân của Bạch Ngọc Đường, bởi vì hấn vừa nãy không dùng nội kinh che mưa, hiện tại hoàn toàn

có thể dùng nội kinh che mưa... Cũng có thể là hiện tượng giả mà hắn dùng Cách Không chiêu tạo ra, nếu mình đánh tới, sẽ lại một lần xuất hiện phía sau.

Đối chiến chính là thế này, một khi đối phương chỉ có hư hoặc chỉ có thực, thì dễ đối phó, chỉ sợ đối phương hoặc hư hoặc thực, vậy vô pháp phán đoán, hảo một chiêu cổ lộng huyền hư.

Trong nhất thời không thể phán đoán, Không Hạc linh cơ khẽ động, tâm nói —— Tiểu quỷ ngoạ hoa chiêu (dùng mảnh khoe che mắt), ta thân kinh bách chiến còn sợ ngươi sao? Nghĩ vậy, hắn vận khí bắt đầu vô phương hướng sử dụng Không Hạc chiêu đánh về bốn phía.

Không Hạc chiêu nội kinh kinh người, hơn nữa kính lực tại không trung ngừng lại, trong nhất thời liền thấy nước mưa tung bay, xung quanh bởi vì nội kinh của hắn, cuồng phong gào thét.

Ngay khi Không Hạc dựa vào nguyên tắc tà giết nhằm còn hơn bỏ sót, giăng lưới khắp nơi rồi sẽ khiến người phải hiện hình, Bạch Ngọc Đường thực sự hiện hình, hắn ngay trước mắt Không Hạc, rõ ràng rành rành.

Không Hạc khoát tay, cũng không vỗ tới, chỉ cười nhạt, “Tự cho là thông minh, mơ tưởng gạt ta thêm lần nữa!”

Theo cái xoay người của hắn, lại thấy Bạch Ngọc Đường vận nội lực, một chiêu vỗ tới.

Không Hạc vừa nhìn, tâm hoa nộ phóng (mừng như mở hội), tâm nói, tiểu tử này bị ngốc sao? Muốn dùng Không Hạc chiêu đối với Không Hạc chiêu của ta? Người cho dù có được một nửa nội lực của Thiên Tôn cũng không tát sánh kịp ta, chính diện quả thật là tìm chết.

Không Hạc cũng chính diện nghênh chiến, thuận thế thu hồi nội kinh, vung tay muốn vận mười thành công lực tung Không Hạc chiêu về phía Bạch Ngọc Đường.

Nhưng thấy Bạch Ngọc Đường phía trước đột nhiên đứng lại, thu tay triệt nội lực, lẳng lặng đứng trong mưa, nhìn hắn.

Không Hạc ngây người —— Ý niệm trong lòng chuyển chuyển, lại có hoa chiêu.

Ngay khi hắn nghi hoặc, đột nhiên phía sau bị một kích trọng trọng đánh tới, nội kinh này cường đại kinh người, hầu như khiến Không Hạc tưởng Thiên Tôn đột nhiên chạy tới đánh hắn một chiêu, đánh cho hắn \*\*\*g ngực đau nhói gân cốt đứt gãy, một ngụm máu tươi thổ ra.

Hắn há mồm quay đầu lại nhìn, trong miệng thốt ra hai chữ —— Đê tiện...

Nhưng hắn vừa nói ra miệng, lại thấy phía sau không ai, nơi hắn đang đứng, là phía trước trận doanh của bọn Tư Mã Không, phía sau ngoại trừ người một nhà, căn bản không có bất cứ đối thủ nào, càng miễn bàn là Thiên Tôn.

Ngay cả bọn Tư Mã Không cũng không rõ cho nên đây đó liếc mắt nhìn nhau —— Ai đã đánh Không Hạc?

Không Hạc bị thương nặng khó nhin, nửa quỳ dưới đất, một tay đỡ ngực một tay chống đất, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngươi... nội lực lại thâm hậu như vậy?”

Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt hắn, “Không phải nội lực của ta.”

“Đó là ai, đánh lên ta...” Không Hạc không tin.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Không Hạc, “Chính ngươi.”

Không Hạc hơi sững sốt, nhất thời tỉnh ngộ —— Thì ra tất cả những gì Bạch Ngọc Đường làm trước đó, chính là vì dẫn dụ hắn phát lộ mà dùng nội kinh đánh loạn xung quanh. Mà cuối cùng lại dẫn hắn tới vị trí lúc này, chính là vị trí kích đả cuối cùng mà Không Hạc chiêu ra. Bởi vì nội kinh lưu lại, tại không trung va đụng vào nhau, Bạch Ngọc Đường dùng Cách Không chiêu của hắn, tứ lạng bạt thiên cân thay đổi phương hướng của Không Hạc chiêu mà hắn đánh ra, cho nên hắn mới có thể thành mục tiêu sống, bị nội lực của chính mình, đánh lên đầu gối.

Không Hạc không dám tin mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— Tên tiểu quỷ này, đến tột cùng từ lúc nào bắt đầu tính toán? Ngay lúc đầu từ khi trời, thời cơ lúc mưa rơi, từng bước một dẫn hắn tiến vào bẫy rập, khiến hắn rước lấy tự diệt vong.

“Giống a.”

Ngay khi Lam Hồ Ly tán thán Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh, Ân Hầu bên cạnh khe khẽ lên tiếng, “Thảo nào lão quỷ đó chỉ nhận mỗi hần, quá giống rồi.”

“Thiên Tôn cũng hư hỏng như thế sao?” Lam Hồ Ly nhin không được hỏi.

“Đây không phải là hư hỏng.” Ân Hầu lắc đầu, thản nhiên cười, “Đây là sự thông minh đơn giản nhất, trời sinh đã có\*.”

\*(nguyên văn chỗ này là “dữ sinh câu lai”: điểm riêng biệt của một người, là thứ không thể nào thay thế được, không phải nhờ vào bồi dưỡng giáo dục sau này mà là những đặc tính mà vừa sinh ra đã có)

“Nói tới nói lui.” Lam Hồ Ly bắt đầu, “Tình túy võ công của phái Thiên Sơn, thì ra là thiên phú thể này a, xem ra đám tiểu đồ đệ kia căn bản hết hy vọng rồi, so sánh với Bạch Ngọc Đường không phải sẽ tự ti muốn chết luôn sao?”

Ân Hầu lườm lườm nàng, cười lắc đầu, “Xem ra người còn non lắm... Xem nào nhiệt xong rồi, đến đầm Bích Thủy chuẩn bị dọn rác thôi.”

Nói xong, Ân Hầu ung dung đi, Lam Hồ Ly nắm theo làn váy đi theo phía sau, cung chủ khen nàng non kìa! Mặt khác, bóng lưng hảo suất!

Không Hạc bị chính nội lực của mình đã thương, bởi vì khi đánh Bạch Ngọc Đường quá ác độc, muốn trí người ta vào chỗ chết, cho nên nội kình quá mạnh mẽ, khi bản thân chịu đòn lại hoàn toàn không phòng bị, cho nên phun ra vài ngụm máu đã thấy chống đỡ không nổi rồi. Cứ như vậy, nhất đại tông sư, cao thủ trong truyền thuyết, khi cùng một hậu nhân so chiêu, đi đời nhà ma. Trận chiến này sau đó được người giang hồ truyền thành một giai thoại truyền kỳ, mà Bạch Ngọc Đường công phu quỷ quyết đa dạng cùng với tâm tư tinh tế, cũng được người đời sau cảm phục.

Nơi này lặng yên một mảnh.

Các đồ đệ phái Thiên Sơn đều không nhớ rõ mình đã hô hấp như thế nào.

Những người còn sót lại trong thập đại cao thủ đột nhiên minh bạch vì sao Thiên Tôn chỉ nhận Bạch Ngọc Đường mà không nhận bọn họ, lúc trước bọn họ nghĩ mình không kém Bạch Ngọc Đường bao nhiêu, điều đó vô tri đến cỡ nào? Trong nhất thời không hiểu sao cảm thấy nhục chí.

Lục Phong trong lòng sôi ruột, nguyên bản nghĩ rằng để bọn họ kiến thức công phu của Bạch Ngọc Đường một chút, sẽ khiến bọn họ nổi lên đấu chí, không ngờ lúc này ý chí triệt để bị đập tan.

Ngay khi hần đang sôi ruột, đột nhiên chợt nghe một người hô to, “Kẻ này không trừ vĩnh vi hậu hoạn!”

Tiếng vừa dứt, chỉ thấy Tư Mã Không và Tiết Trường Đông song song nhảy lên, hợp lực hướng Bạch Ngọc Đường tung một chưởng, hung ngoan âm độc, xem ra là muốn thừa lúc Bạch Ngọc Đường không chuẩn bị mà đẩy hần vào chỗ chết.

Nhưng bọn hần còn chưa đụng tới Bạch Ngọc Đường, chợt nghe được tiếng “long ngâm”, hàn quang chợt lóe... Huyết quang bắn ra.

Tất cả mọi người nhìn mà choáng váng.

Chỉ thấy Triển Chiêu vốn đứng ở xa xa không biết lúc nào bay lên trời, chuẩn xác ngay khi bọn hần đánh lên mà xuất hiện trên vùng trời Bạch Ngọc Đường đang đứng, động tác rút kiếm khỏi vỏ của hần nhanh đến tất cả mọi người đều không thấy rõ.

Cự Khuyết trong mưa to xẹt qua một đường cung, kiếm pháp quỷ dị không hề giống bất kỳ môn phái nào, cảm giác không giống cảm giác mà Triển Chiêu phát ra thường thấy, hạ thủ quyết tuyệt, ngoan lệ.

Một kiếm này, trực tiếp khiến Tư Mã Không và Tiết Trường Đông thân và đầu mỗi thứ một nơi.

Hai bộ thi thể “Bịch” một tiếng nặng nề rơi xuống đất, vấy lên thủy hoa huyết hoa (nước và máu tung tóe).

Triển Chiêu đáp xuống đất, một tay đặt sau lưng, một tay vung trường kiếm... Máu loãng vung tới trước mắt những môn đồ mà tứ lão cùng với Không Hạc mang đến, nhìn thấy mà giật mình.

Triển Chiêu hơi ngẩng đầu, sát khí hoàn toàn bất đồng với ngày thường, ngay cả Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đều chưa từng thấy.

Triệu Phổ lãnh đạm cười — Bản tính hiện ra rồi, ta đã nói nam hiệp không phải chỉ đơn giản là một tên cật hóa rộng rãi như vậy.

Một tiếng “Cút” không nặng không nhẹ của Triển Chiêu.

Đám người kia lập tức xoay người bỏ chạy.

Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu cho Âu Dương ở phía sau, ý là — Đi giúp Ân Hầu bắt người!

Âu Dương mang theo các ảnh vệ rời đi, đám người này đa số đều là tội ác tày trời việc ác chồng chất, ẩn núp nhiều năm không có tin tức, lần này nếu đã tự chui đầu vào lưới, vậy bắt lại xử theo pháp luật, để tránh đã tâm đầy tràn ngày sau lại hại người.

Ân Hầu vốn dự định cùng Không Hạc đánh một trận, không ngờ hai tiểu tử này phát uy, bản thân cũng không cần động thủ, chỉ cần xem náo nhiệt.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu bên cạnh.

Triển Chiêu đưa cánh tay phía sau lên trước, trong tay hắn đang cầm là Vân Trung đao.

Bạch Ngọc Đường tra đao vào vỏ, liền cảm thấy nước mưa chảy vào mắt, vừa định giơ tay lau lau, bèn cảm thấy có gì đó áp lên mắt mình.

Bạch Ngọc Đường ngược mắt nhìn.

Triển Chiêu cầm lấy tay áo sạch sẽ, đang lau mặt cho hắn.

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Nói đi, tinh tú của phái Thiên Sơn rốt cuộc là cái gì nha?”

Bạch Ngọc Đường cũng không chú ý tới những đồ đệ đang ủ dột của phái Thiên Sơn lúc này đều đang ngẩng đầu nhìn hắn.

Suy nghĩ một chút, hắn lên tiếng, “Sư phụ ta hình như từng nói, là chí tôn vô địch.”

Tất cả mọi người đồng loạt nghiêng đầu — Cái này có nghĩa gì?

Triển Chiêu đổi sang tay áo bên kia giúp hắn lau cổ, “Nghĩa là sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Ai biết, đại khái là nghĩ biện pháp đừng thua thôi.”

Mọi người phái Thiên Sơn hai mặt nhìn nhau, ngó sang Lục Phong — Cái này cũng tính là tinh tú sao?

Triển Chiêu gật đầu a gật đầu, “Hiểu rồi, cái gì mà chiêu thức a công phu a đều không quan trọng, nghĩ cách để khi đánh nhau gặp phải đối thủ mạnh cũng đừng thua, đó mới là chí tôn vô địch chân chính, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu lau nên phải ngẩng mặt, hơi hột trả lời, “Đại khái là vậy.”

Lục Phong mỉm cười, thi lễ với Triển Chiêu vừa quay đầu lại nhìn hắn — Triển Chiêu tâm tư tỉ mỉ, lòng dạ cũng thiện lương, thích giúp người ta giải quyết khó khăn, còn thích cứu giúp người trong cảnh khó khăn, không hổ là đại hiệp đương thời. Hắn đại khái là nhìn ra được đồ tử đồ tôn của phái Thiên Sơn hoang mang, cho nên cố ý nhắc nhở.

Nhìn lại những môn sinh phái Thiên Sơn kia, tựa hồ đều có chút suy nghĩ, lại có linh ngộ.

Chính xác! Cái gì võ công tinh diệu nội lực cao thâm, đều là thứ bản thân truy cầu, Bạch Ngọc Đường công phu chưa chắc thực sự sánh bằng Không Hạc, nhưng lại thắng quá đẹp, thông hiểu đạo lý, linh hoạt dùng

được những gì đã học mới là đạo học vô chân chính, muốn tiến tới chí tôn vô địch, cần phải để lần nào cũng không thua, đây mới là đạo tập võ vĩnh vô chỉ tận (học hoài không hết)!

Triển Chiêu thấy vấn đề tựa hồ đã giải quyết, cũng chỉ cười, vươn ngón tay ý bảo Bạch Ngọc Đường nhìn về phía sau, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Triển Chiêu nắm lấy mái tóc ướt sũng của hắn, dùng hai tay áo chà a chà.

Bạch Ngọc Đường đứng yên, cũng không hiểu vì sao, chỉ mặc cho Triển Chiêu nghịch ngợm trên tóc hắn, gương mặt không hề lạnh như băng, thần sắc cũng ôn hòa.

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 17. Chương 17

### CHƯƠNG 17

[Ma đầu hí miêu]

.

Đám người theo Không Hạc bị bắt gọn, Bao đại nhân phụ trách tra rõ căn nguyên của bọn hắn, phát hiện quả thực không ít giang hồ bại hoại trong đó. Các môn phái này năm xưa đều làm nhiều việc lớn, gây ra nhiều mối tai họa vô pháp thu dọn rồi mới mai danh ẩn tích, hôm nay bị bắt được, từng kẻ đều bị trừng phạt theo luật, quyết không khinh tha.

Bao Chứng và Bàng Cát viết thư hàm gửi vào kinh, Triệu Trinh nghe được đại án đó được phá cũng là đại hỉ. mặt khác, hắn gọi người mang theo phong thư hàm cho Bao Chứng, bảo tháng sau chính là ngày các chư quốc (thuộc địa) vào kinh, Triệu Trinh bảo Bao Chứng bọn họ làm xong những chuyện này, trong vòng một tháng quay trở lại. Ngoài ra, Triệu Trinh cũng không biết từ nơi nào có được tin tức, thêm vào một câu, bảo Bao Chứng mang cả Triệu Phổ trở về.

Triệu Phổ nhìn thư bĩu môi, “Quay về thì có gì thú vị chứ, chơi không vui.”

Bất quá nếu thánh chỉ đã hạ, Triệu Phổ không muốn về cũng phải về.

Triển Chiêu tính ngày, từ nơi này trở về Khai Phong ít nhất phải nửa tháng, vậy chẳng lẽ phải phá án trong vòng nửa tháng sao. Nhưng vụ án này cho tới giờ vẫn chưa có đầu mối.

Bất quá, khiến Triển Chiêu đau đầu cũng không phải án tử, mà là...

“Bé mèo, đưa dấm cho ta!”

Bên bàn đá trong viện, Ân Hầu ngồi vừa ăn tiểu lung bao, vừa chỉ vào một chai dấm cách đó không xa, cười hì hì với Triển Chiêu đang híp mắt lườm hắn.

Triển Chiêu thở phì phì cầm chai dấm phóng tới trước mắt Ân Hầu.

Kỳ thực, Triển Chiêu cũng không phải không hiểu thuận Ân Hầu, bởi vì từ nhỏ lớn lên tại Ma cung, Ân Hầu luôn dẫn hắn theo bên mình, cho nên tổ tôn hai người cảm tình vô cùng tốt, nhưng Ân Hầu lúc này hiển nhiên là tới quấy rầy Triển Chiêu, hơn nữa... tựa hồ còn có mục đích khác.

...

Kể lại chuyện sáng sớm hôm nay, Triển Chiêu rời giường xoa cái cổ, ba ngày liền đắp chăn nằm dưới đất thật sự là ngủ rất khó chịu, Triển Chiêu đã nghĩ đêm nay tới chỗ Bạch Ngọc Đường nằm ké, dù sao phòng của Bạch Ngọc Đường cũng rộng, giường cũng lớn, hai người ngủ tuyệt đối không thành vấn đề.

“Cáp a...”

Quả nhiên, Triển Chiêu vừa định chuẩn đi ăn điểm tâm, Ân Hầu liền tỉnh, ngáp một cái bảo, “Mèo ngoan, ta muốn ăn tiểu lung bao!”

Triển Chiêu lặng lẽ quay đầu nhìn hắn.

“Bé mèo?” Ân Hầu một tay chống cằm, tay kia hướng Triển Chiêu ngoắc ngoắc, “Ngoại công muốn ăn tiểu lung bao.”

Triển Chiêu nghiêng răng, lấy một trăm cái tiểu lung bao ném chết người sau đó vứt về Ma cung, người sẽ hiền hơn!

Bất quá tức giận thì tức giận, Triển Chiêu vẫn tâm không cam tình không nguyện mà chạy đi mua tiểu lung bao. Vừa tới cửa, đụng phải Bạch Phúc, Bạch Phúc vừa nghe Triển Chiêu nói muốn đi mua tiểu lung bao, bèn bảo hắn chờ ở nhà, mình chạy đi mua là được.

Vì vậy, khi tất cả mọi người đã thức dậy đi vào trong viện, Bạch Phúc mua vài vỉ hấp tiểu lung bao cỡ lớn, Triển Chiêu tính sơ qua một chút, có tới vài trăm cái, xem ra có thể ném ngất Ân Hầu.

Ân Hầu ăn tiểu lung bao tiện thể trêu chọc Triển Chiêu, những người khác cũng đều ngồi xuống.

Tiểu Tứ Tử thần thanh khí sáng chạy đến, bò lên trên bàn chào mọi người, “Tiểu Miêu sớm, Đại Miêu sớm.”

Triển Chiêu giật khóe miệng một cái, Ân Hầu vươn tay dứt miếng bánh bao vào miệng Tiểu Tứ Tử, “Ngaoan.”

Tiểu Tứ Tử phồng má vừa ăn bánh bao vừa quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn xoa cái cổ uể oải đi ra, phía sau là Triệu Phổ tinh thần sáng lợi.

Công Tôn ngồi xuống chiếc ghế bên bàn, Tiểu Tứ Tử liền dứt tàu hũ cho y, thuận tiện dứt bánh bao vào miệng mình.

Triển Chiêu nhìn nhìn, “Công Tôn, tối hôm qua người không ngủ đủ sao? Quầng thâm lớn như vậy?”

“Cáp a...” Công Tôn ngáp, “Tối qua ta xem hồ sơ, đau đầu nhức não.”

Triệu Phổ bĩu môi, “Người cái đồ thư gốc này sốt sắng thật a, xem cả đêm, tra được cái gì chưa?”

“Vẫn không có a.” Công Tôn nhụt chí, “Ở đây không ít người giang hồ, nhưng lại không hề ít án kiện, mà có vẻ không có gì liên quan.”

“Công Tôn tiên sinh.”

Lúc này, Nguyệt Nha Nhi bưng một chén canh đi tới, đặt trước mặt Công Tôn.

Công Tôn có chút khó hiểu, mở ra nhìn nhìn, là đông trùng hạ thảo đôn kê.

Công Tôn kinh ngạc nhìn Nguyệt Nha Nhi.

Nguyệt Nha Nhi cười tủm tỉm, “Tối qua thấy tiên sinh thức khuya, đây là bí phương của sư phụ ta, dùng để tỉnh thần.”

Công Tôn cười nói cảm tạ với nàng, từ hầu bao tùy thân lấy ra hai thứ giống như ngọc bội, giao cho Nguyệt Nha Nhi, “Cái này là dược ngọc, đeo bên người bách trùng bất xâm, tặng người và tỷ muội người.”

Nguyệt Nha Nhi sung sướng nhận lấy nói cảm tạ, chạy đi tìm Thần Tinh Nhi.

Triệu Phổ liếc nhìn đông trùng hạ thảo đôn kê, bĩu môi, “Người cái đồ thư gốc cũng biết trêu hoa ghẹo nguyệt quá chứ.”

Công Tôn liếc xéo hắn một cái, “Nói bậy nói bạ gì đó, cô nương người ta mới bao nhiêu, hủy danh dự người ta coi chừng trưa nay ăn cơm sống.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, Tiểu Tứ Tử đưa cho hắn một vỉ tiểu lung bao.

Triệu Phổ há mồm, “Bọn hắn thì người từng cái từng cái đưa đến trong miệng, sao tới ta lại đưa vỉ hấp để ta tự ăn? Ta cũng muốn dứt!”

Tử Ảnh và Giả Ảnh không nói gì nhìn trời... Nguyên soái a, khiêm tốn a!

Tiểu Tứ Tử từ bên người Công Tôn bò tới, dứt cho Triệu Phổ một cái tiểu lung bao, vừa làm bầm, “Cửu Cửu là thùng cơm, dứt từng cái mỗi tay lắm.”

Công Tôn đau lòng mà bé Tiểu Tứ Tử trở lại, trừng Triệu Phổ, “Nhi tử ta tự nó còn chưa có ăn kìa.”

Triệu Phổ túm Tiểu Tứ Tử tới dứt bánh bao cho bé, vừa trêu ghẹo, “Một hồi ăn no rồi đi chơi không?”

“Ta muốn đi thăm Địa Địa.” Tiểu Tứ Tử đối với đại ô quy kia nhớ mãi không quên, Triệu Phổ lại không có hứng thú gì với nó, nếu như là kỳ lân thì tốt rồi, con rùa này cũng không thể nào mang lên chiến trường khoe khoang.

“Vương gia.”

Âu Dương Thiệu Chinh nhắc nhở hần, “Người đừng mãi lo đi chơi, tìm vài chính sự mà làm đi?”

Triệu Phổ rất băn khoăn, đang khi nói lại nhìn quanh một chút, hỏi, “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Thiếu gia sáng nay lên Thiên Sơn rồi.” Bạch Phúc bưng tàu hũ tới, trả lời Triệu Phổ.

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Sáng sớm như vậy đã lên Thiên Sơn rồi à?”

Bạch Phúc gật đầu, “Phái Thiên Sơn ngày hôm nay muốn an táng hai vị đệ tử đã mất.”

Tất cả mọi người hiểu rõ gật đầu —— Khó trách.

“Bao đại nhân và Bàng thái sư cũng ra ngoài rồi?” Công Tôn hỏi.

“Đại nhân và thái sư đến nha môn rồi, nói là nhấn ngài chờ bọn họ, bọn họ lập tức trở về.” Bạch Phúc trả lời, “Ba vị đó đều đã dùng điểm tâm.”

Mọi người gật đầu, Bạch Phúc thật sự là quản gia giỏi, làm việc ổn thỏa.

Bạch Phúc lui xuống tiếp tục làm việc, Triển Chiêu nghĩ phải chủ động đi tìm manh mối, nếu không trong vòng nửa tháng này căn bản không phá án được... Hần nhìn nhìn Ân Hưu, Ân Hưu tựa hồ biết ân oán giữa Vương môn và Thiên Tôn, không biết có thể giúp đỡ hay không.

“Ai.” Triển Chiêu cọ cọ cánh tay hần, “Một lát, hai ta tìm chỗ trò chuyện đi.”

“Hảo.” Ân Hưu cười tủm đáp ứng, “Lên Thiên Sơn tâm sự ha.”

Triển Chiêu cả kinh, “Lên Thiên Sơn làm chi?”

“Ta hẹn Bạch Ngọc Đường tiểu bằng hữu, một hồi hần dẫn ta đi tham quan phái Thiên Sơn rồi.” Ân Hưu mỉm cười, “Tham quan xong rồi thì mời ta đi ăn.”

Triển Chiêu hai mắt mở to tròn xoe, “Hai người hẹn nhau hồi nào?”

“Tối hôm qua đó.”

“Tối hôm qua?” Triển Chiêu cả kinh, “Tối qua không phải người chỉ ngủ thôi sao?”

“Nga, lúc nửa đêm.” Ân Hưu hớn hỏ, “Người đang ngủ, ta đi giải quyết, vừa lúc đi ngang phòng hần, cho nên đi vào tâm sự với hần hai câu.”

Triển Chiêu há to miệng, “Người... hơn nửa đêm vào phòng người ta tâm sự hai câu?”

“Có vấn đề gì không?” Ân Hưu biết rõ còn cố chọc, “Ai nha, giường trong phòng Bạch Ngọc Đường lớn hơn giường trong phòng chúng ta nhiều a, không bằng ngày mai người tới chỗ hần ngủ, đỡ phải ta giành giường của người người lại lăn ra đất ngủ.”

Những người khác đều yên lặng cúi đầu ăn tiểu lung bao, không xen mồm, Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ mà nhìn hai người, Triển Chiêu rõ ràng nóng vội, biểu ca hần lại ung dung.

“Lúc người vào phòng hần hần đang làm gì?” Triển Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Ngủ chứ làm gì, có điều ngủ không say lắm, ta tới bên giường thì hần liền tỉnh.” Ân Hầu tán thán, “Quả nhiên nội lực thâm hậu, hơn nữa tướng ngủ cũng không tệ, rất nhã nhặn, không giống người, vừa ngủ vừa luyện quyền.”

Triển Chiêu mặt ửng đỏ, xấu hổ.

Tiểu Tứ Tử hiểu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Ngủ mà còn luyện quyền a?”

Triệu Phổ điểm điểm mũi bé, “Cái đó cũng có, Chu Công quyền!”

Mọi người trầm mặc... Công Tôn không nói gì mà nhìn Triệu Phổ —— Người có thể vô vị hơn tí nữa không? Nhưng Ân Hầu và Tiểu Tứ Tử như là đột nhiên minh bạch, đều hắc hắc cười.

Triển Chiêu rất nhanh nhồi nhét hai cái bánh bao vào miệng, túm Ân Hầu dậy, kéo ra phía sau.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thần thần bí bí a...

.

Triển Chiêu túm Ân Hầu tới một chỗ không người ở hậu viện, Ân Hầu ngậm tăm nhìn ngoại tôn nhà mình.

“Người hơn nửa đêm mò vào giường đánh thức người ta, người có lẽ phép không a!”

Ân Hầu xĩa răng, “Có quan hệ gì đâu, dù sao cũng không phải ngoại nhân...”

“Ai với người không phải ngoại nhân.” Triển Chiêu nhú mày, “Người không bại lộ thân phận chứ?”

Ân Hầu buồn cười, “Người sợ cái gì, hần cũng không phải không biết người là ai, chỉ là không biết ta là ai thôi.”

Triển Chiêu khoanh tay suy nghĩ một chút, “Đúng rồi, Triệu Phổ cũng có thể đoán ra người là ai, Bạch Ngọc Đường vì sao lại đoán không ra?”

Ân Hầu hiểu rõ cười, “Đương nhiên đoán không ra! Bởi vì Thiên Tôn khẳng định ở trước mặt hần nói ta trông vừa già vừa xấu gì gì đó.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, “Giống như người nói xấu sau lưng Thiên Tôn ấy hả?”

Ân Hầu xoay mặt nhìn nơi khác, “Lão tử quả thật suât hơn hần!”

Triển Chiêu lắc đầu thờ dãi, hỏi Ân Hầu, “Tối qua người còn nói gì với hần nữa?”

“Ân...” Ân Hầu hảo hảo hồi tưởng một chút, “Quá trình là thế này...”

Đêm qua, Ân Hầu đẩy cửa tiến vào phòng Bạch Ngọc Đường, tới bên giường, Bạch Ngọc Đường liền tỉnh lại, thấy Ân Hầu, hơi chút giật mình.

Hai người nhìn nhau một hồi.

Ân Hầu hỏi, “Tỉnh rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ngày mai người có rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Buổi sáng không, buổi chiều có.”

“Chiều mai dẫn ta đi tham quan phái Thiên Sơn một chút?”

Bạch Ngọc Đường liền gật đầu.

Ân Hầu thỏa mãn, “Vậy người ngủ tiếp đi.” Nói xong, xoay người ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nằm xuống ngủ tiếp.

Ân Hầu đóng cửa về phòng.

“Chuyện là thế.” Ân Hầu uống một ngụm nước trà, “Ta nghe nói dưới chiếc giường trong phòng tại phái Thiên Sơn của Thiên Tôn có giấu hai vò Trần Nhưỡng\* trăm năm! Hắc hắc.”

\*(tên một loại rượu đế)

Đôi mày Triển Chiêu nhíu chặt lại, “Ta đã nói mà, ngươi vô duyên vô cớ đòi tham quan Thiên Sơn cái gì chứ, thì ra là muốn trộm rượu uống.”

“Một hồi lên núi, ngươi phụ trách quán lấy Bạch Ngọc Đường, ta đi trộm rượu!” Ân Hầu tính toán rất thỏa đáng.

“Ta không giúp ngươi đâu.” Triển Chiêu mặc kệ, “Thật thất đức.”

“Ngươi không giúp?” Ân Hầu ưỡn người lên một cái, lên tiếng, “Bất hiếu tôn...”

Triển Chiêu nhanh tay che miệng hắt lại, ngoài cửa, Thần Tinh Nhi đang bưng một khay bồ đào (nho) đi ngang qua, liền thấy Triển Chiêu ôm Ân Hầu.

Thần Tinh Nhi trợn trừng mắt nhìn, lặng lẽ bưng bồ đào quay trở về.

Vừa ra hậu viện, Thần Tinh Nhi vội vàng kéo Nguyệt Nha Nhi đang rửa bồ đào, “Nguyệt Nha Nhi, Triển đại nhân với biểu ca kia có quan hệ gì?”

Nguyệt Nha Nhi ngẩn người, “Không phải biểu huynh đệ sao?”

“Biểu ca mà lại thân mật như thế à?” Thần Tinh Nhi mấp máy môi, “Hai người bọn họ buổi tối ngủ chung một phòng đó.”

“Vậy thì sao à.” Nguyệt Nha Nhi lại không cảm thấy có việc gì, “Có thể là hai huynh đệ tương đối thân thiết.”

“Nhưng có thấy quá thân không à? Cũng không phải thân huynh đệ (anh em ruột).” Thần Tinh Nhi nhỏ giọng nói, “Ngươi thấy quan hệ giữa thiếu gia với bốn vị huynh trưởng kia có tốt không? Có ngủ chung không? Cũng không phải là cha nương.”

Nguyệt Nha Nhi suy nghĩ một chút, “Hình như là có chút vấn đề.”

Thần Tinh Nhi nhíu nhíu mày, tựa hồ rất thất vọng.

“Sao vậy?” Nguyệt Nha Nhi hiếu kỳ, “Biểu ca kia là loại hình ta thích chứ không phải loại hình ngươi thích mà... Nga! Lê nào ngươi thích loại hình giống Triển đại nhân? Ngươi không phải sẽ chết trung thành với thiếu gia sao!”

Thần Tinh Nhi liếc mắt lườm nàng, “Đương nhiên không phải, ta là nghĩ, nguyên bản có thể chờ mong một chút... Thôi đi.”

“Chờ mong cái gì?” Nguyệt Nha Nhi hiếu kỳ.

Thần Tinh Nhi cười tủm tỉm, “Thiếu gia nha.”

Nguyệt Nha Nhi cả kinh, “Thiếu gia và Triển đại nhân?”

Thần Tinh Nhi gật đầu a gật đầu, “Phối không?”

Nguyệt Nha Nhi ngẩng mặt suy nghĩ một hồi, vừa định há mồm, chợt nghe một thanh âm nhu lý nhu khí (giọng trẻ con non dại) gần đó xen vào, “Phối!”

Hai người cúi đầu nhìn, Tiểu Tứ Tử không biết từ lúc nào đã đi tới giữa hai người, ngưỡng cổ nghiêm mặt trả lời.

“Tiểu Tứ Tử?” Nguyệt Nha Nhi ngồi xổm xuống hỏi bé, “Ngươi tới hỏi nào à?”

“Ta đi tìm Đại Miêu Tiểu Miêu.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ hậu viện, “Phụ thân nói muốn xem hồ sơ tiếp, Cửu Cửu cũng nói không ổn, phải đi làm chính kinh sự, ta muốn lên Thiên Sơn xem Địa Địa.”

Tiểu Tứ Tử sau khi bắt chuyện với hai vị tỷ tỷ, liền đi tìm Triển Chiêu.

Thần Tinh Nhi nhẹ nhàng đưa tay huých Nguyệt Nha Nhi một cái, “Thấy chưa? Tiểu Tứ Tử cũng nói phôi!”

Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm, “Thiếu gia có ý định này không?”

“Mặc kệ thế nào!” Thần Tinh Nhi cảm thấy không ổn, “Chúng ta phải điều tra rõ ràng vị biểu ca kia và Triển đại nhân rốt cuộc có quan hệ gì!”

Nguyệt Nha Nhi gật đầu, “Một hồi chờ bọn họ lên Thiên Sơn, chúng ta lên vào phòng xem một chút!”

Hai nha đầu vì “hạnh phúc” của thiếu gia nhà mình, quyết định điều tra lai lịch của vị “biểu ca” thần bí này.

.

Triển Chiêu không có biện pháp nào đối phó với Ân Hầu, vì tránh cho hắn một mình lên Thiên Sơn gây ra rắc rối, Triển Chiêu chỉ đành phải cùng hắn đi, đương nhiên, còn phải mang theo Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay phải tùy thời kéo lại Ân Hầu đang làm phiền người bán dạo ven đường, trong óc chỉ có bốn chữ —— Dịu già dặt trẻ.

Hai người tới chân núi Thiên Sơn, liền thấy hai bên đường đều buộc những tấm màn trắng mỏng.

Triển Chiêu kiểm tra lại cách ăn mặc của ba người một chút, cũng may đều mặc y phục mộc mạc, Ân Hầu vốn mặc một thân hắc, trước khi xuất môn bản thân mình cũng thay một thân hắc, Tiểu Tứ Tử là một thân bạch.

Đi tới trước sơn môn, có tiểu đồ đệ phái Thiên Sơn nhận ra Triển Chiêu, phát cho mỗi người bọn họ một đoá miên như hoa (hoa sợi bông), còn có hắc sa (vải đen mỏng) quấn trên cánh tay.

Triển Chiêu vừa quấn hắc sa cho Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn dòng người giang hồ lên núi không ngừng kia.

“Tang lễ lần này là đại tang sao?” Triển Chiêu nhíu mày, “Lúc trước nghe nói đơn giản.”

Ân Hầu thản nhiên cười, “Bạch Ngọc Đường tiểu tử này rất là nghe lời, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Triển Chiêu thắc mắc, “Cái gì trẻ nhỏ dễ dạy? Lại có liên quan tới người?”

Ân Hầu cười, “Sáng nay nói với hắn, không ngờ hắn lại nghe lời.”

Triển Chiêu hai mắt lại đảo một vòng, “Người gặp hắn lúc sáng sớm? Người không phải thức dậy trễ giống ta sao!”

Ân Hầu bĩu môi, “Lão nhân gia dậy sớm mà! Ta đây trời chưa sáng đã thức một lần, sau đó lại vừa lúc đi ngang viện tử của Bạch Ngọc Đường, vừa lúc sáng sớm hắn phải lên núi làm tang sự.”

Triển Chiêu không nói gì mà nhìn hắn, “Người thật đúng là hay đi ngang!”

Ân Hầu đắc ý cười, “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”

Triển Chiêu tiếp tục nghiêng răng, “Người nói với hắn cái gì?”

Ân Hầu sờ sờ cằm, “Tình hình là thế này...”

Sáng nay.

Ân Hầu trùng hợp thế nào đó lại đi ngang qua cửa viện của Bạch Ngọc Đường.

“Dậy sớm vậy?” Ân Hầu thấy trên tay Bạch Ngọc Đường quấn hắc sa, bèn hỏi, “Làm tang sự?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Đám lớn hay đám nhỏ?” Ân Hầu hiếu kỳ.

“Tất cả đều đơn giản.” Bạch Ngọc Đường trả lời, đồng thời nghĩ Ân Hầu rất là bát quái (hóng hót).

“Sao lại đơn giản a?” Ân Hầu cười nói, “Có thể làm lớn thì làm lớn mới phải, người lại không thiếu tiền!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Ân Hầu, không lên tiếng, chỉ là suy nghĩ một lát, gật đầu, “Có lý.”

Ân Hầu thỏa mãn, kể đó liền quay về phòng đi ngủ.

Triển Chiêu nghe xong tình huống mà Ân Hầu nói, suy nghĩ một chút, “Nga... Quả thật là biện pháp tốt.”

Triển Chiêu minh bạch ý đồ mà Ân Hầu bảo Bạch Ngọc Đường làm đám tang hoành tráng, gần đây người giang hồ tới nhiều như vậy, vốn đều là dự định đến xem trò hay của phái Thiên Sơn. Nhưng không ngờ phái Thiên Sơn lại tận diệt bọn người Không Hạc, thành ra những người giang hồ này đặc biệt xấu hổ. Nếu như lúc này rời đi, vậy ngày sau tâm chiếu bất tuyên (hiếu mà không nói), tới cũng không là bằng hữu.

Người giang hồ trong lòng đều có khúc mắc, sợ đắc tội phái Thiên Sơn, phái Thiên Sơn cũng sợ gây nên nhiều thù hằn, người đời thường nói đắc tội quân tử chớ đắc tội tiểu nhân.

Nhưng nếu lúc này làm tang sự long trọng, những người giang hồ nhận được thiệp mời vội tới dự tang, thì từ địch nhân trở thành bằng hữu, tới đây không phải xem náo nhiệt mà là tới an ủi, có bậc thang để đi, hai bên đều có lợi.

Tuy rằng với tính cách của Bạch Ngọc Đường thì khẳng định chẳng thêm quan tâm những thứ này, nhưng dù sao cũng có lợi cho phái Thiên Sơn, cho nên Bạch Ngọc Đường tiếp nhận ý kiến của Ân Hầu.

Ân Hầu chột chột trán Triển Chiêu, “Hắn thông minh người cũng không ngốc, phản ứng cũng rất nhanh!”

“Hắn thật sự không biết ngươi là ai?” Triển Chiêu thắc mắc.

Ân Hầu gật đầu, “Thì đó, ta ẩn giấu tốt như vậy, sao hắn có thể phát hiện được.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Không lý nào a, sao hắn lại nghe lời người như thế?” Nói rồi Triển Chiêu còn oán thăm một câu — Còn nữa, người nửa đêm mò vào phòng hắn mà hắn dĩ nhiên không đánh người.

Ân Hầu cười xấu xa, “Ai, ngoại công người người gặp người thích mà!”

Triển Chiêu khinh khỉnh liếc hắn một cái, quay đầu lại, liền thấy có một đôi mắt tròn xoe hiếu kỳ nhìn hắn, lại nhìn Ân Hầu.

Triển Chiêu cả kinh — Nguy rồi, quên mất Tiểu Tứ Tử còn đang trên tay hắn.

Tiểu Tứ Tử vuốt cái cằm tròn vo, nhìn đăm đăm Triển Chiêu lại nhìn chăm chăm Ân Hầu, nửa ngày nghẹn ra một câu, “Ngoại công?”

“A...” Triển Chiêu vội vàng bổ cứu, “Nhũ danh! Nhũ danh!”

Tiểu Tứ Tử hí mắt, “Nhũ danh không phải gọi Đại Miêu sao?”

“Có hai cái!” Triển Chiêu kiên quyết.

Tiểu Tứ Tử không tin, “Ngoại công là nhũ danh?”

“Không phải ngoại công [wàigōng], là Oai Công[wāi gōng], người xem, mặt hắn méo!” Triển Chiêu chỉ Ân Hầu, Ân Hầu mím chặt khóe miệng.

Tiểu Tứ Tử vẫn hồ nghi như trước — Có cảm giác đang bị gạt!

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 18. Chương 18

### CHƯƠNG 18

[Ma đầu hí thử]

.

Triển Chiêu dưới ánh mắt hoài nghi của Tiểu Tứ Tử chậm rãi đi lên núi.

Ân Hầu chấp tay sau lưng, thưởng thức phong cảnh ven đường của phái Thiên Sơn.

Có vài người của môn phái khác đi ngang qua, thấy Triển Chiêu đều nhanh chóng chào hỏi.

Triển Chiêu nhất nhất hoàn lễ với họ, thuận miệng hàn huyên vài câu, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu theo gọi người, người giang hồ khen bé khả ái, ha ha vài câu khách khí một chút, nhanh chân hạ sơn...

Giang hồ quần hùng thiếu chút nữa bày ra một đại ô long (bị hớ) đều thấy rất may mắn là lần này Bạch Ngọc Đường làm tang sự lại để cho bọn họ có một bậc thang để hạ (ý nói chừa mặt mũi), nếu không lần này ngoại trừ đắc tội phái Thiên Sơn đắc tội Bạch Ngọc Đường, nói không chừng còn theo đó mà đắc tội Triển Chiêu và Khai Phong phủ.

Bất quá nói đi phải nói lại, người giang hồ cũng có chút khó hiểu, Triển Chiêu này với Bạch Ngọc Đường đều xem như người xuất sắc đồng lứa, sao hai người lại không đối địch, mà ngược lại còn nghe nói giao tình rất thân thiết?

Triển Chiêu còn được phong hào Ngự Miêu, lại dẫn thân vào quan trường, Bạch Ngọc Đường là người giang hồ, biệt hiệu Cẩm Mao Thử, nhiều nhiều ít ít cũng bị chèn ép lại bị hiềm nghi, dĩ nhiên không tức giận?

Ân Hầu chấp tay sau lưng đi ở phía trước thấy thần tình hoặc nghi ngờ hoặc xấu hổ của người giang hồ, còn có khen tặng hư tình giả ý kia, nhin không được lắc đầu.

“Ai.” Ân Hầu thở dài, “Vô luận qua bao lâu, sắc mặt của bọn danh môn chính phái này vẫn khiến người ta nôn hết thức ăn tối hôm qua ra khỏi ruột.”

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi tới bên cạnh hắn, nhắm đúng thời cơ, đột nhiên đem Tiểu Tứ Tử nhét vào trong tay hắn.

Ân Hầu hơi sững sốt, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, để ý hắn, không được để hắn nói lung tung, không được để hắn trộm đồ, không được để hắn đánh người, cũng không được để hắn làm chuyện xấu!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn Ân Hầu, thần tình trong đôi mắt tròn có chút ghét bỏ —— Người hư như vậy sao!

Ân Hầu cũng chớp chớp mắt, một lớn một nhỏ nhìn nhau một hồi, đều nhìn về phía Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử không quá minh bạch, thế nào mới tính là nói lung tung, trộm đồ, đánh người và làm chuyện xấu là sai thì bé hiểu.

Ân Hầu phiết khóe miệng ra thật dài, “Hứ, người là con mèo cánh tay với ra bên ngoài!”

Triển Chiêu nháy mắt với Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử giơ tay lên, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn mập mạp, chính xác che lại cái mồm của Ân Hầu, còn bị hồ tra (râu nhám) đâm vào lòng bàn tay, Tiểu Tứ Tử hé miệng nhin cười, nhột quá!

Ân Hầu không nói gì mà nhìn Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu chấp tay sau lưng, “Ai, ta nói này biểu ca, người đừng có khi dễ nó, nó nhỏ hơn người bao nhiêu tuổi người biết không?”

Ân Hầu giật giật khóe miệng —— Nhỏ hơn cả trăm tuổi là ít...

“Còn nữa a.” Triển Chiêu cười đến đắc ý, “Coi chừng nó khóc nhè đó nha.”

Ân Hầu nhất thời có chút há hốc mồm, cùng Tiểu Tứ Tử mắt to trừng mắt nhỏ... Sau một lát, Tiểu Tứ Tử phồng má, nghiêm túc nói với Ân Hầu, “Sẽ khóc nhè đó!”

Ân Hầu nhìn trời, tiểu gia hỏa này rất là phối hợp với Triển Chiêu.

Triển Chiêu chột chột Ân Hầu, “Người tiếp tục thưởng thức phong cảnh ven đường, ta tới linh đường dâng nén hương, đừng mang Tiểu Tứ Tử đi.”

Nói xong, không đợi Ân Hầu đáp ứng, Triển Chiêu liền bỏ đi.

Lần này, đến phiên Ân Hầu ôm Tiểu Tứ Tử đứng giữa sườn núi tròn tròn mắt.

Nếu có hai người, còn có thể đem Tiểu Tứ Tử đưa lại cho Triển Chiêu, lúc này chỉ có một lão ca là hắc, cũng không thể để ném oa oa (em bé) lại giữa đường được? Vạn nhất mất tích thì sao bây giờ.

Tiểu Tứ Tử dời bàn tay đang che miệng Ân Hầu đi, cười tủm tỉm hỏi, “Chúng ta đi thăm Địa Địa không?”

Ân Hầu nhìn bé, không hiểu sao lại nhớ tới Triển Chiêu khi còn bé, ai... chưa bao lâu trước, Triển Chiêu còn là một tròn vo được bế trong tay ngoan ngoãn gọi hắc ngoại công, không ngờ chỉ mới chớp mắt đã cao gần bằng nhau, cũng sắp không thể giữ nó lại.

Tiểu Tứ Tử thấy Ân Hầu dờ ra, bèn hỏi hắc, “Đại Miêu.”

“Ân?” Ân Hầu bế bé đi về hướng đầm Bích Thủy.

“Người là biểu ca của Tiểu Miêu, hay là ngoại công?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hầu hơi sững sốt, hỏi ngược, “Người nghĩ ta già như vậy sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không già.”

“Vậy thì không.” Ân Hầu cười, “Nếu như làm ngoại công của Triển Chiêu, phải lớn bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu quan sát hắc, “Người một trăm tuổi chưa?”

Ân Hầu lần này kinh hãi, nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay nhỏ bé, “Quả nhiên.”

Ân Hầu hiếu kỳ, “Người làm sao thấy được?”

Tiểu Tứ Tử đắc ý, “Trong thôn ta ở có một lão gia gia hơn một trăm tuổi, ông ấy cũng nhìn ta như vậy.”

“Nhìn người thế nào?” Ân Hầu hiếu kỳ.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Ân, nói chung chính là không giống với phụ thân, Cửu Cửu bọn họ.”

Ân Hầu hí mắt nhìn Tiểu Tứ Tử thật tường tận, “Ân, tiểu tử người chân nhân bất lộ tướng, giỏi a!”

Tiểu Tứ Tử hé miệng cười, “Thì đó.”

“Ai.” Ân Hầu nháy nháy mắt với bé, “Chuyện này người đừng nói cho người khác biết đó.”

Tiểu Tứ Tử giơ tay che miệng gật đầu, một tay vươn ngón út, cùng Ân Hầu ngoéo tay.

Ân Hầu hôn hờ ngoéo tay với bé, tâm tình tốt mà ôm bé đi tới đầm Bích Thủy xem ô quy. Đừng nói, Tiểu Tứ Tử này tuy rằng không thông tuệ cơ linh như Triển Chiêu khi còn bé, nhưng trời sinh thuần lương lại nhu thuận, giỏi hiểu ý người, có chút không như người thường.

.

Triển Chiêu chạy chậm lên Thiên Sơn, chỉ thấy cửa linh đường có hòa thượng tụng kinh, bầu không khí bên trong linh đường thập phần trang nghiêm.

Môn hạ các ti kỳ chức\* ngoài cửa phái Thiên Sơn, biểu tình cũng rất nghiêm túc.

\*(phụ trách những phận sự ngoài chức vụ của mình trong dịp đặc biệt nào đó)

Vương Lạc mang băng cổ liếc mắt thấy được Triển Chiêu, vội đi tới, “Triển đại nhân, có lòng a.”

Triển Chiêu đối hắc chấp tay nói nén bi thương.

Vương Lạc mời hắc vào trong.

Triển Chiêu vào cửa, dọc đường có đệ tử Thiên Sơn tiếp đãi, đến khi hắc hoàn lễ dâng hương, dạo qua một vòng cũng không thấy hình bóng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, mình thực sự không biết suy tính a, tính cách của Bạch Ngọc Đường như thế sao lại có thể ở trong linh đường chào hỏi đám người giang hồ kia... Còn sớm, không thể để ngoại công gặp được hần sớm hơn mình!

Triển Chiêu vội vã chạy ra linh đường, hỏi Vương Lạc, “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Nga, thái sư thúc tổ vừa mới đi, hình như hẹn với ai đó.”

“Hắn đi đâu?”

“Hướng về đầm Bích Thủy...” Vương Lạc còn chưa nói hết ra miệng, Triển Chiêu đã không ảnh.

Wương Lạc tấm tắc hai tiếng, “Ai nha, không giống chính là không giống, Triển Chiêu này và thái sư thúc tổ đều thần.”

Lục Phong vừa lúc từ trong linh đường đi ra, nghe được Vương Lạc lẩm bẩm, cũng rất vui vẻ.

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường và Không Hạc đánh một trận, toàn bộ bầu không khí trong phái Thiên Sơn đều thay đổi, ngay cả quan hệ giữa các đồ đệ với nhau cũng hòa hợp hơn, bắt đầu dây dó hỗ trợ nhau. Xem ra, mọi người quả thật lấy được nhiều ích lợi từ trận luận võ này, Thiên Tôn lần này phái Bạch Ngọc Đường tới giải quyết chuyện này thật sự là một biện pháp hay, hơn nữa một chút cũng không có cảm giác ép buộc hay đột ngột, càng giống như nhúng một vật trơn nhẵn vào trong nước\* vậy, xem ra... phái Thiên Sơn từ nay về sau sẽ kết thúc nội đấu, mọi người càng đoàn kết, chấn hưng phái Thiên Sơn.

\*(ý nói là mọi việc xảy ra rất tự nhiên đó mờ ==)

“Chưởng môn.”

Lúc này, Lục Phong chợt nghe Vương Lạc chạy tới hỏi hắn, “Thu sư đệ đang ở đâu vậy?”

Lục Phong hơi sửng sốt, “Thu Lương?”

Wương Lạc gật đầu, tất cả sư huynh đệ đều dâng hương xong, duy độc còn mình hần chưa đến.”

Lục Phong nhíu mày, tỉ mỉ hồi tưởng một chút, “Không đúng a, sáng sớm hôm nay đã không phát hiện hần tới!”

Wương Lạc đỡ bằng cổ suy nghĩ một chút, hơi lo lắng, “Hay là có chuyện gì xảy ra?”

Lục Phong vội phái người đi tìm, trong lòng mơ hồ lo lắng —— Thu Lương là một đồ đệ tương đối nghe lời, hơn nữa cảm tình với hai vị sư huynh đã chết kia cũng không tồi, không đến mức tang lễ cũng không tham gia, hay là thật sự đã xảy ra chuyện gì.

...

Tạm không đề cập đến chuyện phái Thiên Sơn tìm sư đệ, nói về Ân Hưu bé Tiểu Tứ Tử đi tới đầm Bích Thủy, đã thấy trên một hòn núi đá ven bờ, có một thân ảnh bạch sắc đang đứng, bên cạnh đặt một mộc dũng (thùng gỗ).

Bóng lưng này so với người bình thường tiêu sái không ít, tùy ý đứng mà mị lực tỏa ra vạn phần, chính là Bạch Ngọc Đường. Ân Hưu nhìn không được lắc đầu, Thiên Tôn quả nhiên biết chọn đồ đệ... Tiểu tử họ Bạch này thật sự không phải tư sinh tử (con riêng) của hần sao?

Trong mộc dũng bên chân Bạch Ngọc Đường có không ít cá nhỏ, hần đang tùy ý nắm lên một con, ném vào trong đầm Bích Thủy.

Đại ô quy A Địa lộ đầu ra khỏi đầm đang há mồm đón lấy một con cá nhỏ, xem ra đã thân với Bạch Ngọc Đường rồi.

Ân Hưu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, lúc này đã có thể buông Tiểu Tứ Tử xuống, Tiểu Tứ Tử bèn bắt cá, ném cho A Địa.

Ân Hưu thấy Bạch Ngọc Đường ở đây, khóe miệng liền lộ ra nụ cười xấu xa, nhàn nhã đi tới, chấp tay nói với Bạch Ngọc Đường, “Nén bi thương a nén bi thương.”

Bạch Ngọc Đường cũng chấp tay, “Có lòng.”

Ân Hầu tiện tay khoác lên vai Bạch Ngọc Đường, “Ta nói này Tiểu Bạch, ta từ lâu đã nghe đại danh của Thiên Tôn rồi a, chỉ là vô duyên gặp gỡ.”

Bạch Ngọc Đường cũng không tức giận, chỉ là cảm thấy khó hiểu — Vị biểu ca này rốt cuộc có võ công hay không? Có cảm giác bí hiểm, nhưng cánh tay khoát lên vai mình, giở tay nhắc chân khi nói chuyện, lại cảm giác hoàn toàn không có nội lực.

Có thể làm được tới như vậy, tất nhiên phải có nội lực thuần khiết, người này trông còn rất trẻ.

Trong đầu Bạch Ngọc Đường thật ra cũng từng hiện lên ý nghĩ người này có phải Ân Hầu hay không... nhưng rất nhanh lại bị chính hấn phủ định, bởi vì Thiên Tôn từng nói với hấn, “Ân Hầu xấu xí không ai sánh kịp, mắt đỏ lừ lông mày lông mi con người màu lục, đầu tóc lại khô vàng rồi xù như ổ gà, da đen thui, gầy như que củi còn ăn mặc rách rưới tả tơi, hàm răng vàng khè, mặt còn bị méo.”

Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ, quả thật cũng từng nghe có người hình dung Ân Hầu như la sát, hung thần... Vì vậy Bạch Ngọc Đường cơ bản đã xác định Ân Hầu giống như Trương Phi nhưng gầy hơn một chút, hoặc là giống thần Chung Quỳ\* nhưng yếu ớt hơn một chút, thực sự không cách nào liên hệ đến vị biểu ca này.

\*(vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma)

“Sư phụ ta đại khái nửa tháng nữa sẽ trở lại, người không có việc gì thì có thể ở lại Thiên Sơn chờ.” Bạch Ngọc Đường rất khách khí, không biết có phải vì người này là biểu ca của Triển Chiêu hay không.

Ân Hầu cũng thắc mắc, tiểu quỷ này không phải đã đoán được thân phận mình rồi chứ? Sao lại khách khí như vậy? Nghe Thiên Tôn nói tính tình hấn không tốt lắm mà.

“Ai nha, phải nửa tháng lận a?” Ân Hầu giả vờ khó xử, “Nửa tháng sau, ta muốn cùng Chiêu quay về Khai Phong phủ a.”

Bạch Ngọc Đường nghe được, không lên tiếng, cúi đầu nhìn, A Địa không biết từ lúc nào đã tới bên bờ, Tiểu Tứ Tử đang dút cá cho nó, vừa sờ đầu nó, A Địa có vẻ rất dễ bảo.

“Đúng rồi.” Ân Hầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nửa tháng sau người có đến Khai Phong phủ không a?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, cũng không lên tiếng — Đi làm chi?

“Ta và Chiêu còn định chuẩn bị mời người tới ăn một bữa mà.” Ân Hầu cười đến thoải mái.

Bạch Ngọc Đường đạm mạc cười, “Có cơ hội sẽ đến.”

“Cơ hội hiếm có a!” Ân Hầu lắc đầu, “Người đừng xem ta như vậy, bởi vì Chiêu từ nhỏ đến lớn đều là cật hóa, nên ta nấu ăn có nghề lắm! Ngoại trừ Chiêu, người khác còn chưa được ăn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hấn, gật đầu.

“Đúng rồi, người biết làm cơm không?” Ân Hầu bát quái tới mức Tiểu Tứ Tử cũng ngẩng mặt hiếu kỳ mà nhìn hấn, nghĩ có cần che miệng hấn lại hay không, bất quá hình như với không tới.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Vừa nhìn thì đã thấy người là loại hình quân tử xa nhà bếp rồi.” Ân Hầu tấm tắc hai tiếng, “Lúc rảnh rồi sẽ cho người nếm thử món tương hương áp thiết mà Chiêu thích ăn nhất.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, có chút khó hiểu — Triển Chiêu thích ăn áp thiết (lưỡi vịt)? Chưa từng thấy hấn gọi.

“Người đừng thấy Tiểu Miêu tham ăn, nhưng rất là kiêng ăn đó! Thiết đầu (lưỡi) rất quý, phải chọn chỗ nấu ngon mới ăn!” Ân Hầu xòe tay đếm đếm cho Bạch Ngọc Đường nghe, “Có mấy thứ hấn ăn hoài không ngán, tỷ như thanh chưng bàng giải, Tây Hồ thổ ngư, ma lật áp bột tử, bạo sao loa si, Hoa Điều hà, bặt ti hương vụ...”

(Tạm dịch: cua hấp, cá chua Tây Hồ, cổ vịt cay, ốc rang, tôm Hoa Điều, khoai sọ xào tương...)

Ân Hầu thuộc lòng báo ra cho Bạch Ngọc Đường tên của gần một trăm món ăn.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, cũng không có biểu thị gì, tựa hồ đang chờ ra nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ Tử đang chơi đùa với rùa.

“Đúng rồi.” Ân Hầu đột nhiên lại hỏi, “Người thường ngày có hứng thú gì không a?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Hứng thú?”

“Tỷ như Chiêu thích xúc xúc\* a, chơi cờ, xem diễn, nghe đọc sách, câu cá, săn thú, đúng rồi, còn thích xem người ta nấu ăn.”

\*(xúc xúc còn gọi là cầu mây, là tiền thân của bóng đá thời nay)

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Ân Hầu.

“Còn người?” Ân Hầu hỏi tiếp, “Hứng thú.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, ngẩng mặt nhìn khoảng không trên bầu trời... Thích cái gì?

Ân Hầu sờ cằm, “Ai nha, nhàm chán như vậy a, không có chuyện gì thích cả sao?”

Tính cách Bạch Ngọc Đường tương đối nội liêm, cảm thấy Ân Hầu có chút nhiều chuyện, cho dù có thích cái gì, cũng không tất phải nói cho người.

Dựa theo tính tình của Bạch Ngọc Đường, nếu như đổi thành người khác, đã sớm tặng cho một câu, “Liên quan khi gì tới người” rồi đuổi đi, nhưng vị “biểu ca” trước mắt này, Bạch Ngọc Đường lại nể vài phần mặt mũi, không biết vì sao, luôn nghĩ mặc kệ hắn là ai, dù sao hắn cũng thân với Triển Chiêu.

Còn về vì sao Bạch Ngọc Đường không nổi cáu có phải vì bận tâm tới bằng hữu hay là vì một tầng suy nghĩ mơ hồ – không muốn rơi xuống hạ phong... thì trời biết đất biết.

Ân Hầu nhíu mày —— Tiểu tử này là muộn hồ lô a, muộn thành như vậy chẳng phải sẽ làm cho ngoại tôn ngoan của hắn chán hỏng luôn sao?

Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn không có phản ứng gì, Ân Hầu quyết định châm thêm lửa, bèn ngồi xổm xuống, “Tiểu Tứ Tử a.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Ân Hầu, “Ngô?”

“Phụ thân người có được cao trị nữ thương (tổn thương do trật khớp) không a?” Ân Hầu hỏi Tiểu Tứ Tử. “Có ác.”

“Giúp ta xin một lọ đi?”

Tiểu Tứ Tử hiểu kỳ, “Người nữ thương sao?”

“Không phải ta.” Ân Hầu lắc đầu, “Là Chiêu, cái cổ hắn bị nữ thương, đêm nay ta thoa được cho hắn, xem sáng mai có thể đỡ hơn chút nào không.”

“Cái cổ nữ thương có nặng có nhẹ!” Tiểu Tứ Tử vội hỏi, “Nữ thương thế nào a? Là trật khớp hay là sái cổ do ngã hay là đau tới thắt lưng?”

Ân Hầu vuốt cằm lắc đầu, “Buổi tối ngủ không ngoan.”

Vừa nói, Ân Hầu vừa nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ mặt không biểu tình, bất quá lắng nghe rất chăm chú, có vẻ rất thắc mắc vì sao Triển Chiêu lại làm cho cổ mình bị trật.

Ân Hầu âm thầm sốt ruột —— Sao Thiên Tôn lại chọn một tên gốc tử như vậy làm đồ đệ?!

“Nga... Đó là sái cổ hoặc trật khớp rồi, phải để phụ thân xem chứ không nên dùng được cao bậy bạ!” Tiểu Tứ Tử trả lời, “Tốt nhất đó, là giúp ần ần một chút, hữu dụng hơn được cao.”

“Thật không?” Ân Hầu tựa hồ cảm thấy hứng thú, “Nga? Ân ân a, không bằng người dạy ta cách làm, ta đây có thể tùy thời ân ân cho hần!”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Được được, thông thường ân cổ có vài chiêu thế này, ta cũng biết.”

Nói, Tiểu Tứ Tử kéo Ân Hầu ngồi xổm xuống, còn mình thì đứng trên một tảng đá lớn, vừa đúng với tới cổ hần, hai tay nhỏ bé ấn hai bên cổ Ân Hầu, “Thế này, ấn chỗ gân này.”

Ân Hầu nghiêng cổ, “Chỗ nào?”

“Đây!”

“Tê...” Ân Hầu đột nhiên nhướng mi, “Thoải mái a, dùng lực một chút.”

“Nga!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, cố sức ấn hai cái.

“Ai nha, thoải mái thoải mái!” Ân Hầu hỏi, “Còn chiêu nào nữa không?”

“Còn có dùng khuỷu tay ấn, thế này!” Tiểu Tứ Tử dùng khuỷu tay ấn cổ cho Ân Hầu, Ân Hầu lại bảo thoải mái.

Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên nhìn, cảnh tượng này... có chút quỷ dị.

“Hô... Thoải mái, dùng sức một chút!” Ân Hầu bảo Tiểu Tứ Tử ấn nửa ngày, tỏ ra ngây ngất.

Tiểu Tứ Tử mỗi tay muốn chết, mếu máo, “Còn phải dùng sức nữa a, mệt muốn chết rồi a!”

Ân Hầu vỗ vỗ cánh tay của bé, “Vậy người nghỉ ngơi chút đi, khỏi nhấc, mấy ngày nay ta cũng không quen giường ngủ không ngon lắm...”

Nói rồi hần nhìn về phía Bạch Ngọc Đường bên kia, “Ta nói Tiểu Bạch a, không bằng người ân ân cho ta? Người khí lực đại mà!”

Tiểu Tứ Tử há to mồm, Đại Miêu hảo có can đảm a, dĩ nhiên bảo Bạch Bạch giúp ân ân.

Bạch Ngọc Đường ngăn người, nhìn Ân Hầu đưa cái cổ tới trước mắt hần.

Đang lúc xấu hổ, đột nhiên nghe được một thanh âm truyền tới, “Cổ người bị đau phải không? Ta ấn cho người a!”

Tiếng nói vừa dứt, Triển Chiêu “Vèo” một tiếng từ trong rừng phóng ra, bổ nhào tới, hai tay bóp cổ Ân Hầu cố sức xiết lại, “Có phải lực hơi yếu không? Mạnh thêm chút nữa không?!”

Ân Hầu cả kinh, muốn chạy trốn, nhưng Triển Chiêu bóp chặt không tha, trong miệng còn hùng hổ, “Có cần dùng lực mạnh hơn chút nữa không! Cho người giở trò này!”

Ân Hầu công Triển Chiêu chạy loạn khắp nơi.

Tiểu Tứ Tử há to mồm đứng một bên nhìn —— Tiểu Miêu và Đại Miêu đánh nhau...

Bên này đánh cho náo nhiệt, bên kia Bạch Ngọc Đường liền nhặt con cá cuối cùng trong mộc dũng lên ném cho ô quy, xách mộc dũng đi.

Tiểu Tứ Tử túm vạt áo hần, “Bạch Bạch một hồi cùng đi ăn không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta đem cất mộc dũng lại đã.”

Nói xong, trực tiếp lên núi.

Ân Hầu dừng lại, nhìn theo bóng lưng Bạch Ngọc Đường, sờ cằm, “Ai nha, cuối cùng cũng có chút phản ứng rồi.”

“Có phản ứng gì?” Triển Chiêu thở phì phì nhìn hần.

Ân Hầu suy nghĩ một chút, “Bắt quá phản ứng còn chưa đủ mạnh, một hồi tìm cách chuốc say hần...”

“Say chết người trước đi!” Triển Chiêu cố sức bóp cổ Ân Hầu lắc lắc, “Sao người không về nhà, ở đây thêm phiền!”

“Ta là muốn tốt cho ngươi!” Ân Hầu còn không phục, “Ngươi biết cái gì, lúc này phải nghiệm hóa\* cẩn thận, nếu không sau này không kịp nữa rồi...”

\*(nghiệm hóa: kiểm tra hàng xem có tốt hay không)

“Chẳng hiểu ngươi nói gì cả!” Triển Chiêu cố sức ấn hấn lên mặt đất, “Bị ngươi làm tức chết rồi!”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục vuốt cái cằm tròn vo nhìn Triển Chiêu và Ân Hầu nháo, quay đầu lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường đang đi lên núi, rất nhanh đi không ảnh. Không biết có phải sai cái gì hay không, nói chung Tiểu Tứ Tử nghĩ, Bạch Ngọc Đường hình như có một chút, một chút... không vui.

.  
.

---

Thanh chương bàng giải (Lão Bàng hấp)

...

Tây Hồ thổ ngữ

...

Ma lạt áp bột tử – nguyên cái

Ma lạt áp bột tử

...

Bạo sao loa si (tượng trưng thui, tìm ko đc loại ốc kia)

...

Hoa Điều hà

...

Bạt ti hương vụ Đăng bởi: admin

## 19. Chương 19

### CHƯƠNG 19

[Ở trong nước]

.

Sau đó Triển Chiêu hung hăng giáo huấn Ân Hầu, cảnh cáo hấn không được đi tìm làm phiền Bạch Ngọc Đường. ^//^ (cái mặt này là của bà Nhã, không phải ta đưa vô nha =.=)

Ân Hầu ngẩng mặt không quan tâm tới Triển Chiêu, nói hấn cánh tay với ra ngoài, bày tỏ kháng nghị.

Triển Chiêu tại một lương đình giữa sườn núi tìm được Bạch Ngọc Đường, có điều Bạch Ngọc Đường cúi đầu tựa hồ đang nhìn thứ gì đó trên bàn đá.

Triển Chiêu tiến tới, “Gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường giơ tay chỉ chỉ cột đá trong lương đình.

Triển Chiêu nhìn lại, nhíu mày — Chỉ thấy trên cột đá có một vết máu, chảy dài tới mặt đất, tụ thành một vũng nhỏ.

Triển Chiêu nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn xong mặt bàn, lại đi tới gần lan can, nói, “Lục Phong nói không thấy Thu Lương, không tìm được người, ta nghe một đồ đệ của hắn nói, tối qua hắn ra ngoài rồi không thấy trở lại, sau đó ta tìm tới nơi này, vết máu rất mới, phỏng chừng là sáng nay mới có.”

Triển Chiêu đi tới bên bàn, thấy bên bàn có một vết xước, lại thấy trên lan can cũng có những vết cạo xước nho nhỏ, tựa hồ là ti tuyền kim chúc tạo thành, bèn hiểu được Bạch Ngọc Đường khi thấy thì nghĩ cái gì, “Người hoài nghi là hung thủ dùng bàn ti chuyển kia tập kích Thu Lương? Nói đi, Thu Lương là ai?”

“Một người trong thập đại cao thủ.” Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu, “Vì sao chỉ tìm thập đại cao thủ để hạ thủ?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, bàn ti chuyển liên lụy ám khí Vương môn... Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nổi giận, Ân Hưu không chịu nói cho hắn biết chuyện gì đã xảy ra.

Quay đầu lại nhìn nhìn, chỉ thấy Ân Hưu và Tiểu Tứ Tử đứng ở ven đường xa xa, Ân Hưu xoay mặt cổ ý không thèm nhìn Triển Chiêu, hiển nhiên còn đang tức giận, Tiểu Tứ Tử về mặt ngây ngô nhìn trái nhìn phải.

“Chậc.” Triển Chiêu sờ cằm, lẩm bẩm, “Tính nhầm a!”

“Tính nhầm cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“A?” Triển Chiêu cười gượng hai tiếng, tâm nói sớm biết vậy hồi nãy hỏi chuyện về Vương môn trước rồi hầy náo loạn với Ân Hưu, giờ thì hay rồi, một hồi còn phải dỗ dành hắn, nếu không chắc chắn không mở miệng.

“Hung thủ này lúc trước đuổi tận giết tuyệt thập đại cao thủ, nhưng lần này máu lại không nhiều như thế, theo ta thấy Thu Lương có thể chỉ là thụ thương.” Triển Chiêu nhìn quanh một hồi, “Nhưng nếu như hắn chạy thoát, phụ cận hắn phải có vết máu mới đúng.”

“Vấn đề là không có máu.” Bạch Ngọc Đường nhìn đầm nước ở đằng xa, “Lẽ nào bị người bắt đi?”

“Vậy thì kỳ lạ, vì sao những người khác đều bị giết, duy độc Thu Lương lại phải bắt?” Triển Chiêu không rõ.

“Tìm lại xung quanh thử xem.” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

Nhưng Ân Hưu ở rất xa chậm rãi thốt lên một câu, “Không cần tìm nữa, phương viên (bán kính) mười dặm không ai.”

Bạch Ngọc Đường khẽ kinh ngạc, nhìn Triển Chiêu — Thanh âm bọn họ nói rất nhẹ, người này làm sao nghe được? Nội lực sâu như vậy sao?

Triển Chiêu nhú mày quay đầu trừng Ân Hưu — Thu liêm chút! Coi chừng bại lộ!

Ân Hưu phiết khóe miệng híp mắt nhìn Triển Chiêu, tựa hồ đang dỗi — Càng muốn bại lộ, tức chết người.

Triển Chiêu không nói gì, không phải thật sự giận rồi chứ? Hắn phát hiện lão nhân gia niên kỷ càng lớn thì càng hẹp hòi.

Bạch Ngọc Đường là hạng thông minh, với nội lực của Ân Hưu... hắn là sà sà với sư phụ Thiên Tôn, trên đời này, ngoại trừ người nọ, có lẽ không thể tìm ra người thứ hai.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói với Triển Chiêu, “Sư phụ ta nói ngoại công người đánh nhau bại dưới tay hắn.”

Không đợi Triển Chiêu lên tiếng, chợt nghe Ân Hưu bĩu môi không nặng không nhẹ tới một câu, “Nói láo.”

Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường nhướng lên — Quả nhiên!

Triển Chiêu vò đầu, quay đầu lại liếc xéo Ân Hưu — Người ngốc muốn chết!

Ân Hưu cũng vò đầu, động tác giống hệt Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường bật cười, chẳng hiểu vì sao, nỗi lòng khó chịu ban nãy, đột nhiên bây giờ tiêu tan thành mây khói.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, nhìn Ân Hầu một lúc lâu, thốt ra một chữ, “Ngốc.”

Ân Hầu há hốc...

Triển Chiêu xấu hổ nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng nói, “Quả nhiên người nói đúng...”

Triển Chiêu hơi sững sốt.

Ân Hầu dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

“Lúc trước sư phụ ta nói hần xấu không gì sánh được... Có điều người lại nói hần không chỉ đáng về anh tuấn còn khí độ bất phàm.” Bạch Ngọc Đường không có biểu tình gì, không nhẹ không nặng không nhanh không chậm, “Lúc đó ta còn tưởng người bệnh vực người thân, hôm nay xem ra, người coi như khiêm tốn.”

Triển Chiêu giơ tay đỡ cằm... Hần có nghe lầm hay không? Có nghe lầm hay không? Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên vô mộng ngựa của ngoại công!

Lại quay đầu nhìn Ân Hầu, chỉ thấy khoe miệng hần cong lên, mỉm cười ngẩng mặt nhìn những đám mây trên trời, cái kia hài lòng a...

Bạch Ngọc Đường lần này vô mộng ngựa không chỉ chuẩn, mà còn một đá ném hai chim, cùng lúc nói cho Ân Hầu, Triển Chiêu ở sau lưng luôn luôn khen hần, để hần đừng tức giận nữa. Về mặt khác thuận tiện bản thân cũng tán thưởng đáng về khí độ của Ân Hầu... Cái kia dễ nghe u.

Ân Hầu ngũ tạng lục phủ đều thư sướng —— Ai nha, đồ đệ này so với sư phụ hần khả ái hơn nhiều nhiều lắm.

“Khụ khụ.” Ân Hầu thu lại dáng tươi cười, bắt quá đày mắt vẫn đang khoái chí, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đi ăn chút gì đi, không thể chỉ làm việc không ăn cơm.”

Triển Chiêu vốn định bảo hần mang theo Tiểu Tứ Tử đi một mình, phái Thiên Sơn có thể lại có người chết, Bạch Ngọc Đường đâu có rảnh mà đi ăn a.

Nhưng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, “Ta đã đặt chỗ trước rồi.” Nói xong, nói với Triển Chiêu, “Đi thôi.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ra khỏi lương đình, như vậy là muốn hạ sơn, vội đuổi theo, “Người không tìm người?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại liếc nhìn hần, “Không phải đã nói rồi sao, phương viên mười dặm không ai, còn tìm cái gì?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, “Vậy người... mặc kệ người của phái Thiên Sơn mất tích sao?”

Bạch Ngọc Đường thờ ơ nhún vai một cái, “Phái Thiên Sơn là của Lục Phong không phải của ta, không thể chuyện gì cũng đều bảo ta giúp đỡ, qua một trận này nếu như ta đi thì làm sao đây?”

Đang khi nói, đã tới bên cạnh Ân Hầu, Bạch Ngọc Đường nói, “Sư phụ ta có hai vò Trần Nhưỡng trăm năm, một hồi trợ hứng cho tiền bối.”

Ân Hầu hé miệng cười, vươn tay vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Không sợ sư phụ người tức giận sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, “Hần nói giữ lại chiêu đãi khách quý, nếu khách quý đến, không lý nào không lấy ra chiêu đãi.”

Ân Hầu giơ tay chỉ chỉ hần, “Có tiền đồ.”

Bạch Ngọc Đường khoát tay, “Thỉnh.”

Ân Hầu hớn hở cùng Bạch Ngọc Đường sánh vai đi.

Triển Chiêu đứng ở phía sau nhìn theo hai kẻ giống như lão bằng hữu mà sánh vai đi xuống chân núi kia, nhất thời có chút ngẩn ngơ không hiểu, một hồi lâu, Tiểu Tứ Tử bên cạnh túm túm vạt áo hần, “Tiểu Miêu.”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn bé.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vươn tay, “Bé bé!”

Triển Chiêu bị nụ cười của bé làm cho không nhớ rõ cái gì nữa, vội vàng vươn tay bế lên, đuổi theo Ân Hưu và Bạch Ngọc Đường.

Cả một đường, Triển Chiêu đi theo sau hai người, hoàn toàn không chen vào nói nổi câu nào.

Bạch Ngọc Đường và Ân Hưu người một câu ta một câu, thiên nam hải bắc đến nỗi Tiểu Tứ Tử choáng váng.

Triển Chiêu thật sự không biết thì ra Bạch Ngọc Đường lại thông thái như vậy, tuy rằng không nói quá nhiều, nhưng mỗi câu đều có thể tiếp được, mà mỗi câu còn đánh trúng tâm tư của Ân Hưu.

Càng ngoài dự tính chính là, Ân Hưu biết cái gì thì hẳn cũng biết cái đó, Ân Hưu cảm thấy hứng thú thì hẳn đều có thể bình phẩm hai câu. Nói tới cuối, ngay cả hứng thú nhỏ là sưu tập tiền tệ cổ xưa của Ân Hưu cũng đều bị hắn đào ra, mà trùng hợp là Bạch Ngọc Đường tùy thân luôn mang theo một mai đao tệ thời Tiên Tần\*, xưa đến nỗi không biết là triều đại nào, thuận tay tặng luôn cho Ân Hưu, giống như tặng một đồng tiền bình thường.

\*(dao tệ: tiền thời Xuân Thu, Tiên Tần: giai đoạn trước khi nhà Tần thống nhất bảy nước)

Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử ở phía sau nhìn.

Triển Chiêu nhin không được hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người nghĩ... Bạch Ngọc Đường đang làm cái gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Rất rõ ràng mà!”

“Cái gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

Tiểu Tứ Tử che cái tai Triển Chiêu lại tỏ vẻ, “Võ mông ngựa.”

Triển Chiêu thắc mắc, “Tại sao?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Đại Miêu là ngoại công người mà.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, khó hiểu —— Võ mông ngựa ngoại công ta? Tại sao?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Nên như thế, bằng hữu của Tiểu Tứ Tử cũng sẽ muốn phụ thân thích.”

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, hiểu rõ —— Vậy cũng phải! Bạch Ngọc Đường phỏng chừng bởi vì Ân Hưu có tầng quan hệ với sư phụ hắn, hoặc chỉ là bởi vì hắn là hảo bằng hữu của mình, cho nên muốn cùng Ân Hưu tạo ra quan hệ tốt, tuy rằng lý do này ngay cả Triển Chiêu cũng thấy rất miễn cưỡng.

Bạch Ngọc Đường mời khách ăn, đương nhiên là xa hoa, tìm tới tửu lâu lớn nhất Hi Châu phủ, còn yêu cầu nhã gian, dễ trò chuyện.

Mọi người ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường gọi món.

Tiểu nhị của tửu lâu rất quen thuộc với Bạch Ngọc Đường, bắt chuyện hỏi, “Ngũ gia, vẫn như trước sao?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng khoát khoát tay nói, “Ngoại trừ như trước, thêm thanh chưng bằng giải, Tây Hồ thổ ngư, ma lật áp bột tử, bạo sao loa si, Hoa Điều hà, bạt ti hương vu.”

Triển Chiêu sờ cằm —— Di?

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Đều là ta thích ăn!”

Ân Hưu nở nụ cười, “Thật không, khẩu vị giống như Chiêu a.”

Triển Chiêu xấu hổ.

Rượu và thức ăn được dọn lên, mọi người ăn, tửu quá tam tuần\*, Bạch Ngọc Đường liền hỏi, “Tiền bối...”

\*(tửu quá tam tuần, ý xưa là uống rượu ba vòng, ví dụ như ba người ngồi cùng bàn thì mỗi người đều uống một lần, đó là một vòng, cũng là “nhất tuần”. Đây là ý nghĩa lúc đầu, sau này lại có một nghĩa khác, là mọi người nâng cốc chạm nhau một lần thì là nhất tuần, hoặc chủ nhà lần lượt kính rượu một vòng cũng là nhất tuần, ba lần là tam tuần. Còn nhiều nữa nhưng ta ghi vắn tắt thôi nhé ^^)

“Ai, khách khí như vậy làm gì a.” Ân Hầu uống hơn hai chén tâm tình càng thêm tốt, “Gọi giống Chiêu đi.”

Triển Chiêu không nói gì, hiện tại một chút cũng chẳng thèm che giấu nữa... Định thế này luôn sao?

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, rất thoải mái nói, “Ngoại công.”

Ân Hầu cười ha ha, tâm tình rất tốt.

Lúc này, Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường — Không nguyên tắc!

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt vô tội — Dù sao cũng không có hại.

Triển Chiêu biểu thị hoài nghi — Sao lại không có hại.

Lúc này, Ân Hầu thuận tay đưa qua một thứ, đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Quà ra mắt.”

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, tiếp nhận nhìn nhìn, chỉ thấy đó là một chuỗi vòng xích đeo tay khảm thiên châu tương tự như Triển Chiêu.

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, nhìn khóa thiên châu\* đó không khác gì khóa trên tay mình a... Thiên châu không thể so với bảo thạch ngọc khí, nhưng đó là bảo vật vô giá, lại có linh tính. Thiên châu trên tay Ân Hầu đều là cực hảo, đặc biệt hai khóa cữu nhân thiên châu, càng là cực phẩm vô thượng, trong đó một viên đang ở trên cổ tay Triển Chiêu, hôm nay tặng Bạch Ngọc Đường viên này, chính là viên còn lại.

\*(thiên châu hay còn gọi là thiên nhân châu, là một loại đá quý hiếm có trong khu tự trị của người Tây Tạng tại Trung Hoa. Thiên châu mang ý nghĩa trang nghiêm, giàu có, cao quý, ưu nhã, được cho là vật trang sức của thần tiên.)

Triển Chiêu kinh ngạc mà nhìn Ân Hầu — Hào phóng như vậy a?

Ân Hầu đậm mặt cười, tựa hồ đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, ý là — Có nên lấy không?

Triển Chiêu biết rõ tính tình ngoại công mình, nếu như cho Bạch Ngọc Đường mà hắn không lấy, vậy thì phiền phức rồi, mau chóng gạt đầu.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, nói tiếng cảm tạ với Ân Hầu.

Ân Hầu thỏa mãn tiếp tục uống rượu, rồi lại tặng cho Tiểu Tứ Tử một chuỗi vòng tay tam nhân thiên châu, nói là giữ bình an.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu có chút nghi hoặc — Ngoại công người mua bán thiên châu à?

Triển Chiêu hung hăng trừng hắn — Rất quý giá đó!

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ cười, đeo lên, nhìn thần tình của Triển Chiêu, như đang nói — Quả nhiên không chịu thiệt.

Triển Chiêu nâng cằm bắt đắc dĩ — Ngoại công đối với Bạch Ngọc Đường không tồi a, còn tưởng rằng hai người bọn họ không hợp nữa, dù sao người kia cũng là đồ đệ của Thiên Tôn.

Nhưng Triển Chiêu lại mơ hồ cảm giác được trong đó tựa hồ có điểm gì không thích hợp, ngoại công có phải quá tốt với Bạch Ngọc Đường hay không, nên biết, ngoại công hắn ngoại trừ hắn ra thì không có một đồ đệ nào khác, mọi người trong Ma cung cũng chỉ có thể gọi hắn là cung chủ hoặc chủ nhân, không ai có thể gọi thân cận như vậy. Điều này lẽ nào xem như nhận Bạch Ngọc Đường làm kiên ngoại tôn (cháu ngoại nuôi)? Triển Chiêu từng nghe nhận cha nuôi, nhận mẹ nuôi, lần đầu tiên nghe có người nhận kiên ngoại tôn. Mà còn là thiếu chủ phái Thiên Sơn – tử thù của Ma cung, bối phận loạn đến khó đỡ.

Thấy Ân Hầu đã ăn xong, Triển Chiêu hỏi hắn, “Ngoại công, người còn chưa nói về ân oán của Vương môn và phái Thiên Sơn.”

Ân Hầu cười cười, “Đã nói rồi, là ân oán của Thiên Tôn và Vương môn.” Nói xong, đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có tin, Thiên Tôn tổ giác Vương môn hay không?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, nói, “Không tin.”

“Nga?” Ân Hầu hỏi ngược, “Vì sao? Sư phụ ngươi làm người rất có nguyên tắc, vô luận có phải hắc tố giác hay không, đều có cái lý của hắc.”

Bạch Ngọc Đường không cho là đúng, lắc đầu, “Nếu như kết quả của tố giác là sao trăm, sư phụ ta sẽ không đi làm, vô luận đúng sai.”

Ân Hầu thỏa mãn cười, “Quả nhiên hiểu hắc.”

Triển Chiêu túm túm tay áo Ân Hầu —— Trọng điểm!

“Kỳ thực vấn đề cũng không phải ở Vương môn, mà là ở Vương phu nhân...”

Chỉ là Ân Hầu mới nói ra miệng, chợt nghe bên ngoài xôn xao một trận.

Đồng thời, đại môn bị đẩy văng, một người trẻ tuổi ngã nhào vào trong.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, chỉ thấy thanh niên nhân này toàn thân là máu và nước, y phục và tóc tai đều ướt đẫm, như là vừa mới từ trong nước đi ra, vào cửa còn gắng nói gì đó, rồi ngã sấp xuống ngay cửa.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhìn kỹ, đi tới nâng dậy.

Người nọ lúc này hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng nhợt như giấy, trên người đầy vết thương, lại tựa hồ đã ngâm trong nước một khoảng thời gian, vết thương có chút thối rữa.

“Ai vậy?” Triển Chiêu đi tới hỏi.

“Thu Lương.”

“Là người mất tích?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Sao lại ở đây?”

Ân Hầu cũng hiểu kỳ đi tới nhìn nhìn, phát hiện thanh niên này cũng sấp tắt thở rồi.

Tiểu Tứ Tử vươn cánh tay mập mập bé bỏng bắt mạch cho hắc, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Sắp chết rồi, mau đi tìm phụ thân!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không để ý nhiều, túm người vội chạy về Bạch phủ.

Ân Hầu bế Tiểu Tứ Tử, theo trở về, lúc xuống lầu còn cố ý hỏi tiểu nhị, người kia làm thế nào đi lên.

Tiểu nhị nói, “Khách nhân vừa nãy chặt vật bất kham chạy ào vào, một đường xông lên lầu hai, trong miệng nói cái gì...”

Ân Hầu sốt ruột, “Nói a!”

Tiểu nhị khó xử, “Ta nghe không rõ lắm, hình như là nói, ‘Ở trong nước.’”

Ân Hầu sửng sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt vuốt cằm, “Ở trong nước? Cái gì ở trong nước?”

Ân Hầu lắc đầu, lại hỏi tiểu nhị vài câu, tiểu nhị cũng không biết rõ, hắc cũng không tiếp tục truy hỏi, mang theo Tiểu Tứ Tử trở về.

.

Khi Thu Lương được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa đến Bạch phủ, thì đã tắt thở rồi.

Công Tôn sờ sờ cổ hắc, bất đắc dĩ lắc đầu, “Đã chết rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày —— Lại chết một trong thập đại cao thủ phái Thiên Sơn.

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Có thể cứu sống hay không? Mới nãy còn sống.”

Công Tôn lắc đầu, “Hắc chết không phải vì đao thương, mà là ngũ tạng lục phủ đều bị vỡ nát!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Triệu Phổ vươn tay kéo ra vạt áo trước ngực người nọ, chỉ thấy trước ngực có một chưởng ấn rất rõ ràng, bàn tay không lớn, tựa hồ là tay nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này vóc dáng hẳn là rất nhỏ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, nhớ tới lúc trước Vương Lạc nói, kẻ điều khiển bàn ti chuyển giết người chế tạo giả tượng, là hắc y nhân vóc người thấp bé.

“Ngoại thương trên người giống hệt bàn ti chuyển tạo thành.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vừa nãy khắp nơi không có máu, có thể là vì hắn bị một chưởng đánh bay ra khỏi lương đình, trực tiếp rơi vào trong nước... Kẻ xuất chưởng có nội lực thâm hậu.”

“Có thể lắm, cho nên thân thể mới ướt sũng như vậy, nhưng vì sao hắn lại xông lên tửu lâu đồng thời tìm được chúng ta?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Không hợp lý.” Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ ra.

Ân Hầu bèn đem câu “Ở trong nước” mà Thu Lương lẩm bẩm vừa nãy hỏi được trong tửu lâu, nói cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Cái gì ở trong nước?” Triển Chiêu thắc mắc.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy nghi hoặc —— Chẳng lẽ trong những đầm nước kia, thực sự có bí mật gì đó? Trong đông đảo đệ tử phái Thiên Sơn, Thu Lương là một trong những người có kỹ năng bơi tốt nhất, hẳn có thể là sau khi rơi xuống nước thì phát hiện gì đó, cho nên trước khi chết mới tìm người để nói ra, đáng tiếc là, cuối cùng vẫn không làm được.

.

.

---

Đăng bởi: admin

## 20. Chương 20

### CHƯƠNG 20

[Dẫn xà xuất động]

.

Thập đại cao thủ phái Thiên Sơn liên tiếp gặp nạn, điểm đáng ngờ ngổn ngang, hơn nữa câu di ngôn “Ở trong nước” của Thu Lương, càng khiến sự tình thêm mơ hồ, hạn định phá án trong mười lăm ngày, không có chút đầu mối manh mối nào, làm sao bây giờ?

Triển Chiêu túm lấy Ân Hầu, “Vậy rốt cuộc hung thủ là ai?”

Ân Hầu xòe tay nhún vai, “Hung thủ là ai ta không biết, bất quá đại khái có thể đoán được không quá mười, phỏng chừng chính là liên quan đến ân oán giữa Thiên Tôn và Vương Thành Công lúc xưa.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nghe, “Ta không nhớ sư phụ từng nói hắn có ân oán với Vương Thành Công.”

“Lúc nãy đã nói, vấn đề không nằm ở Vương Thành Công, mà là tức phụ của hắn.” Ân Hầu suy nghĩ một chút, “Các ngươi đừng xem tiểu tử Vương Thành Công đó không giỏi làm binh khí, làm mất mặt tổ tông, nhưng kỳ thực tay nghề hắn rất tốt, làm binh khí không được, nhưng lại giỏi làm vài đồ vật, đặc biệt là hộp có khóa, đó quả thật là nhất tuyệt, hơn nữa đao pháp cao tuyệt, chạm trổ tinh mỹ!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, sư phụ hắn quả thật thích thu thập một vài loại đồ chơi, đặc biệt có kèm theo cơ quan, bản thân Thiên Tôn cũng làm rất khá, còn dạy hắn làm.

“Thiên Tôn và hắn là bạn vong niên, luôn thích chạy tới chỗ hắn, bởi vì Vương Thành Công thường làm vài thứ đồ chơi mới lạ để tự tiêu khiển. Hơn nữa thế nhân đều cười nhạo hắn, chỉ có Thiên Tôn khen hắn, nhà họ Vương và phái Thiên Sơn lại rất thân cận, cho nên thường hay qua lại. Ta cũng từng uống rượu cùng Vương Thành Công, người nọ rất thành thật hàm hậu.” Ân Hầu nói tới đây, nhíu mày, “Cho tới khi hắn thú tức phụ kia.”

“Chính là dưỡng tâm nữ rất độc ác trong truyền thuyết kia?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hầu gật đầu, “À làm gì là dưỡng tâm nữ chứ, nữ nhân này rất có lai lịch!”

Triệu Phổ lấy ra một phần hồ sơ, “Thảo nào những gì liên quan đến tước phụ của hắc đều bị xé đi.”

Ân Hầu nhìn thoáng qua hồ sơ, “Các người từng nghe qua ‘Quý bà’ chưa?”

Tất cả mọi người không hiểu ra sao —— Quý bà?

“Quý bà là truyền thuyết.” Công Tôn nói, “Có người nói, nữ nhân không tuân nữ tắc hoặc khắc chồng bị tẩm trư lung, sau khi oan hồn bất tán sẽ hóa thành thủy quỷ, loại thủy quỷ này được gọi quý bà. Một khi quý bà lên bờ, vậy những kẻ từng hại nó sẽ không có kết cục tốt.”

“Cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thì đó.” Triệu Phổ nhướng mi, “Nếu chỉ có thủy quỷ thì còn được...”

“Nhưng trên giang hồ quả thực có một quý bà, ả niên kỷ cũng không nhỏ.” Ân Hầu nâng cằm thông thả nói, “Quý bà này là một kẻ trộm, giỏi dịch dung, có thể súc cốt (co dân xương cốt cho vóc người thay đổi)... Không ai biết được thân phận thật sự của ả, chỉ biết là giống như quý bà, một khi trêu chọc phải, vậy thì cửa nát nhà tan là điều tất nhiên.”

“Tước phụ của Vương Thành Công, chính là quý bà?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Vương Thành Công tuy rằng là danh môn, nhưng cũng không có nhiều tiền a, quý bà đó có bản lĩnh cao như vậy, sao lại gả cho hắc?”

“Quý bà thích tìm, chính là công tượng (thợ thủ công).” Ân Hầu thần nhiên cười, “Một gã phú nhân, thông thường chỉ có một hộ gia tài, dù cho có gia tài bạc triệu đi chăng nữa. Muốn trộm muốn cướp, cũng không có chỗ nào ngoài hộ đó, hơn nữa dễ bại lộ, hạ thủ xong khó thoát thân, nhưng công tượng thì không giống!”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Vương Thành Công sẽ giúp môn phái giang hồ chế tạo binh khí, cũng giúp quan to quý nhân phú thương chế tác những chiếc tráp có khóa, người vãng lai rất nhiều, quý bà dễ tìm được mục tiêu hạ thủ.” Ân Hầu nói, “À độc phụ này cả đời làm ác lần này đụng phải đối thủ, nguyên bản tìm được Vương Thành Công cho rằng tìm được tiện nghi, không ngờ đụng phải Thiên Tôn.”

Triển Chiêu hiểu rõ, “À bị Thiên Tôn nhìn thấu phải không?”

“Không chỉ thế, còn bị Thiên Tôn đánh cho trọng thương, nếu không phải nhờ bơi giỏi nhảy vào đầm Bích Thủy đào thoát, phỏng chừng chết không chỗ chôn.” Ân Hầu nói, tiếc hận, “Bất quá Thiên Tôn không làm thịt quý bà, phỏng chừng cũng là tiếc nuối cả đời.”

Tất cả mọi người nhớ lại bàn ti chuyển khá cũ xưa trên lưng đại ô quy A Địa... Chẳng lẽ chính là năm xưa khi quý bà và Thiên Tôn đại chiến lưu lại?

“Quý bà nọ sau khi đào thoát thì ghi hận trong lòng.” Ân Hầu cười nhạt một tiếng, “Rải tin đồn nói Thiên Tôn hại chết cả nhà Vương Thành Công, chính là ả.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hai mươi năm trước sư phụ vừa thu ta làm đồ đệ, dẫn ta lên đỉnh Thiên Sơn ẩn cư ba năm luyện nội lực, trong ba năm này hắc không đi lại trên giang hồ cũng không hỏi thế sự.”

“Ta biết.” Ân Hầu gật đầu, “Cho nên chờ ba năm sau nghe được chuyện của Vương Thành Công, hắc không vui một lúc lâu.”

Bạch Ngọc Đường hồi tưởng lại một chút, trong trí nhớ quả thật có một lần, đó là lần đầu tiên Thiên Tôn mang hắc hạ sơn, khi đó, không biết nghe được gì đó, ừ đột mấy ngày trời.

“Quý bà là vì trả thù Thiên Tôn, cho nên dùng ám khí của Vương môn ám sát, lưu lại chứng cứ, cho nên vương môn cuối cùng gặp phải tai họa diệt môn?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hầu gật đầu.

“Phụ nhân thật độc ác.” Triệu Phổ nhú mày, “Vương Thành Công đâu có hại ả, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?”

“Quý bà từ trước tới giờ không lưu lại người sống, nếu không sẽ không là quý bà.” Ân Hầu nói, “Hơn nữa ả bị thương nặng như vậy, khó mà hoàn toàn chữa lành, nên từ đó về sau khó mà diễn lại trò cũ, cũng coi như Thiên Tôn chặn đứng đường lui của ả, cho nên mới tàn nhẫn như vậy, điều này có thể lý giải.”

“Vậy ả hiện tại, còn giết chết cao thủ phái Thiên Sơn... Là muốn trả thù Thiên Tôn?” Công Tôn hỏi.

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Thảo nào nói chớ đắc tội với nữ nhân, ôm hận thế này cũng quá lâu rồi đó.

“Ân...”

Chính lúc này, Triển Chiêu đột nhiên vuốt cằm hừ một tiếng, tựa hồ là nghĩ tới gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Có đầu mối gì sao?”

“Đầu mối thì có bất quá không biết có đúng không...” Triển Chiêu nói, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngoại trừ chúng ta, hẳn là không ai biết Thu Lương đã chết, nga?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vậy vừa lúc.” Triển Chiêu mỉm cười, “Dùng chiêu dẫn xà xuất động.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau — Dẫn xà xuất động?

Triệu Phổ tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hắn có tính toán gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, biểu thị mình không rõ Triển Chiêu đang làm trò mờ ám gì, bất quá có vẻ rất chắc ăn, không ngại thử một lần.

Mọi người không nhanh không chậm, bắt đầu thực thi kế hoạch của Triển Chiêu.

Đầu tiên, là Lục Phong nhận được tin tức, mang theo người tới Bạch phủ, tiếp đó thì có người phái Thiên Sơn về trên núi lấy y phục của Thu Lương, còn có người nghị luận, “Công Tôn tiên sinh thực sự là thần y a, lần trước là Vương Lạc lần này là Thu Lương, rõ ràng người đã chết, cứ nhiên có thể cứu sống!”

Tiếp đó, chính là Triệu Phổ dẫn theo rất nhiều binh sĩ, đến phụ cận đầm Bích Thủy, hình như đang thử nước, có vài người bơi giỏi lặn xuống dưới nước, nhưng không bao lâu đã ngoi lên, bảo rằng mực nước không quá sâu.

Triệu Phổ bảo người trông coi đầm Bích Thủy, đồng thời Bao Chứng phái người điều tra về thê tử của Vương Thành Công, cùng với quý bà...

Thế là mọi chuyện giống trống kua chiêng, không náo loạn tới mức dư luận xôn xao, nhưng chí ít cũng náo loạn một trận đình đám, vì vậy mọi người trong Hi Châu phủ suy đoán, có phải án tử phái Thiên Sơn sắp phá hay không?

...

Đêm hôm đó, Tiểu Tứ Tử dẫu mở, đứng trên bàn đá trong viện, ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn ông trăng trên bầu trời.

Công Tôn ngồi một bên, nghiêng đầu thấy dáng vẻ của bé quá buồn cười, bèn vươn tay chọc chọc bé, “Người đang làm gì đó?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ ông trăng, “Hảo tròn!”

Công Tôn dở khóc dở cười, đứng lên giơ tay vỗ lên mông bé một cái, “Tròn thì sao? Người còn muốn ngâm một bài thơ hay sao?”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cái mông, “Miêu Miêu bọn họ nói tối hôm nay có thể bắt được hung thủ rồi.”

Công Tôn lại ngồi trở lại, lật sách, “Ân, Triển Chiêu trước giờ thông minh, hẳn phỏng chừng trong lòng nắm chắc cái gì đó mới có thể nghĩ ra cách này.”

“Phụ thân.”

Tiểu Tứ Tử đến bên cạnh Công Tôn ngồi xổm xuống hỏi, “Miêu Miêu bọn họ, bắt được hung thủ rồi, đi đâu a?”

“Bao đại nhân nói bọn họ phải về Khai Phong phủ.” Công Tôn nói.

“Vậy, còn Cửu Cửu?” Tiểu Tứ Tử lại hỏi.

“Àn... Triệu Phổ hẳn là cũng đi theo, hàng năm vào lúc này đều là thời gian mà phiên quốc đến triều đình, Triệu Phổ là hoàng thân quốc thích, dĩ nhiên phải về Khai Phong.” Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử mếu mếu nghiêng đầu, tựa hồ có lời muốn nói, bèn hỏi, “Sao vậy?”

“Vậy...” Tiểu Tứ Tử không khỏi ấp úng hỏi Công Tôn, “Còn chúng ta?”

“Chúng ta?” Công Tôn nhéo bé, “Chúng ta đã lang thang bên ngoài hai tháng rồi, người còn chưa muốn về nhà a?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mỏ, “Tiểu Tứ Tử chưa từng tới Khai Phong a.”

Công Tôn bật cười, “Khai Phong có gì vui chứ.”

“Hi Châu phủ còn náo nhiệt như vậy, Khai Phong không phải càng càng càng náo nhiệt sao?!” Tiểu Tứ Tử cầm tay áo Công Tôn, “Phụ thân, chúng ta đừng về nhà mà, không vui mà!”

Công Tôn nhìn trời, búng mũi Tiểu Tứ Tử, “Ở xa tí mà đòi đến Khai Phong a?”

“Thì Tiểu Tứ Tử không nỡ xa Cửu Cửu bọn họ mà!” Tiểu Tứ Tử không vui, “Đi về cũng không có ai chơi với Tiểu Tứ Tử, không có cổ sự nghe, không có náo nhiệt xem, không có người xấu bắt, không ai bảo hộ phụ thân, không có...”

“Cái gì cũng không có, ai nuôi người lớn như vậy?” Công Tôn xoa mặt bé, “Ngoan đi, theo phụ thân về nhà, Bao đại nhân bọn họ đều có chuyện quan trọng phải làm, chúng ta không nên cứ theo làm vướng chân vướng tay bọn họ.”

“Ai, ai nói tiên sinh vướng chân vướng tay chứ?”

Công Tôn quay đầu lại, chỉ thấy Bao Chứng chấp tay sau lưng đi vào, đêm tối như mực, tinh tường thấy được hàm răng trắng bóc hình bán nguyệt, Bao đại nhân đang cười, “Tiên sinh giúp chúng ta đại ân.”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đều vô thức mà cắn răng... Lúc này cười quá không lẽ phép!

Bao Chứng đi tới trước mặt, “Công Tôn tiên sinh, có còn nhớ lúc trước bản phủ từng nhắc với người chuyện này?”

Công Tôn ngẩn người, nhớ ra, lúc trước Bao Chứng nói với y, muốn để y làm quan, nghĩ y làm lang trung tha phương ẩn cư quê nhà, quá khuất tài (uổng phí nhân tài).

Nhưng Công Tôn không có chí đó, lại không tiện từ chối Bao Chứng, đành phải bắt đắc dĩ nói, “Không đối gạt đại nhân, ta chỉ muốn trị bệnh cứu người, lại không muốn làm ngự y, về phần chức vị... Cái miệng của ta thực sự không thích hợp với quan trường, ta còn phải chiếu cố Tiểu Tứ Tử, bề bọn lăm a.”

“Bản phủ minh bạch.” Bao Chứng khoát tay, ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, “Vậy tiên sinh có muốn giúp bản phủ?”

Công Tôn hơi sững sốt.

“Tiên sinh là một người thẳng thắn, người chân thật thì nói lời thẳng thắn, bản phủ cũng không quanh co.” Bao Chứng nghiêm túc nói, “Ta muốn nhờ tiên sinh làm sư gia của ta.”

Công Tôn ngẩn người, “Sư gia?”

“Công Tôn tiên sinh giỏi y thuật, thông thái đa tài, bản phủ nhờ người cùng với Triển hộ vệ, làm trợ thủ đắc lực cho ta.” Bao Chứng nói, “Tiên sinh một thân y thuật, chính là để cứu người. Chức vị của bản phủ, cũng là để cứu người, còn để trừng trị người xấu. Còn Triển hộ vệ, bản phủ tin chủ ý của hắn cũng là trừ gian diệt ác, cứu người lúc nguy nan... Mọi người chí hướng hợp nhau, vì sao lại không cùng nhau cộng sự?”

“Ân...” Công Tôn vuốt cằm, tựa hồ có chút động tâm.

“Mặt khác!”

Bao Chứng nói, “Khai Phong phủ đông người có thể chiếu cố Tiểu Tứ Tử, làm sư gia có thể nhận bổng lộc, Khai Phong phủ ta có thiện đường (nơi làm từ thiện), còn có được phò (hiệu thuốc), tiên sinh có thể đến tọa chẩn (bắt mạch bốc thuốc). Khai Phong người đến người đi rất nhiều, các loại kỳ nạn tạp chứng (bệnh lạ kỳ quái) cũng nhiều! Còn nữa, Tiểu Tứ Tử được bọn Triển hộ vệ hun đúc nhiều, có lợi cho tương lai của nó.”

Công Tôn sờ sờ cằm, càng dao động vài phần, nghe có vẻ, thập phần mê người.

Bao Chứng cười, “Tiên sinh nếu không gấp gấp thì hảo hảo cân nhắc...”

Bao Chứng còn chưa dứt lời, Tiểu Tứ Tử vỗ ngực một cái, “Đồng ý luôn!”

Bao Chứng cười, Công Tôn vươn tay tới ngắt Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử túm túm Công Tôn, “Phụ thân, đồng ý đi!”

Công Tôn lúc này tâm đã sống lại, theo Bao đại nhân... quả thật là một chuyện tốt, hơn nữa làm sư gia Khai Phong phủ, giúp phá án đồng thời có thể kiêm chức lang trung, bách lợi vô hại, bản thân mình quả thật cũng có hứng thú về phương diện này, quen vài người ở Khai Phong phủ, tính cách cũng đều hợp, Tiểu Tứ Tử cũng không cô đơn.

“Tiên sinh.” Bao Chứng châm thêm mỗi lửa cuối cùng, “Khai Phong, có thư tịch nhiều nhất, được liệu nhiều nhất thiên hạ...”

Công Tôn đứng lên hành lễ với Bao đại nhân, “Sau này còn phải nhờ Bao đại nhân đề điểm nhiều hơn.”

Bao Chứng vội vàng đứng lên đỡ lấy, vui vẻ cười toe toét, “Rất tốt, rất tốt!”

Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nhỏ bé cảm thấy mỹ mãn —— Bây giờ thật sự có thể cùng mọi người, vĩnh viễn một chỗ rồi!

Bàng Cát theo vào xem náo nhiệt, vuốt chòm râu gật đầu —— Bao hắc tử có Triển Chiêu lại thêm Công Tôn tương trợ, vậy quả thực như hổ thêm cánh a, cái lão cáo già này xuống tay nhanh chuẩn (chính xác) ngoan (kiên quyết) a. Bất quá cũng tốt, Công Tôn tiên sinh y thuật cao minh, gần như thần nhân, có thể để y vào Khai Phong, mình tạo quan hệ tốt với y, ngày sau khẳng định có thể giúp đỡ đại ân.

...

Bên này Bao Chứng vui vì có được lương tài, Tiểu Tứ Tử được như nguyện, mỗi người đều rất hài lòng, bên kia thì quang cảnh lại bất đồng.

Trong khu rừng bên đầm Bích Thủy, Triển Chiêu ngồi xổm sau một lùm cây, gãi cánh tay, xua muỗi gần hai canh giờ rồi, đầm Bích Thủy vẫn tĩnh lặng như lúc ban đầu, một chút động tĩnh cũng không có.

Bạch Ngọc Đường ôm đao tựa trên một thân cây, Triệu Phổ ngồi xổm bên một gốc cây nâng cằm, Âu Dương Thiếu Chính bên cạnh ngáp, các ảnh vệ ở trên cây híp mắt hưởng xa xa nhìn quanh.

Ân Hầu khoan tay ngồi xổm bên cạnh ngoại tôn nhà mình, “Được chưa a?”

Triển Chiêu lúc này trong lòng cũng không nắm chắc, “Chắc là được mà...”

“Chắc là?” Ân Hầu giơ tay nhẹ nhàng chọt chọt vai hắn, “Không được thì mất mặt lắm a!”

Triển Chiêu xấu hổ, vô thức nhìn sang Bạch Ngọc Đường mặt không biểu tình đang tựa vào gốc cây ngẩn người.

Lại đợi khoảng nửa canh giờ, đã canh ba rồi, trong rừng một mảnh đen kịt, rất nhiều loại muỗi, hơn nữa không biết có phải muỗi thiên vị Triển Chiêu hay không, cắn hấn sưng vài đốm.

Ân Hầu đau lòng muốn chết, bất quá Ân Hầu lớn như vậy, không có biện pháp nào đối phó với muối, lại không thể làm ra động tĩnh quá lớn... Đang khi mọi người khó chịu, trong tiếng gió thổi, truyền đến một ít động tĩnh.

“Tôi.” Ân Hầu nói một câu, mọi người lập tức tập trung tinh thần gấp trăm lần.

Triệu Phổ nhanh chóng dùng tay ra hiệu cho các thị vệ đang canh giữ tại đầm Bích Thủy.

Các binh sĩ đều hiểu ý, liền ngã trái ngã phải, giả vờ buồn ngủ.

Xung quanh trong nháy mắt an tĩnh lại.

Một lúc sau, chỉ thấy một bóng người đen đen, lén lút tới gần, xem bóng lưng... là một nữ nhân.

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, cũng không đi ra, chờ trong rừng.

Thấy binh sĩ trông coi đầm Bích Thủy đều đã ngủ, bóng người nọ lặng lẽ “Ừm” một tiếng, lủi vào trong nước.

Ân Hầu nhẹ nhàng dùng khuỷu tay cọ Triển Chiêu một cái, “Thành công rồi!”

Triển Chiêu mỉm cười, “Chỉ mới một nửa thôi, còn chờ hắc ngoi lên!”

Mọi người tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Triển Chiêu tiếp tục vò đầu bứt tai làm mồi cho muối.

...

Đại khái qua một nén nhang, Triệu Phổ thắc mắc, “Hắc ở trong nước không bị ngạt thở sao?”

“Hắc là giấu khí nang mang theo xuống dưới.” Bạch Ngọc Đường lên tiếng.

Lúc này, chỉ thấy trên mặt nước nổi lên mấy cái bong bóng hơi.

Tất cả mọi người vội im lặng, nhìn chăm chăm mặt nước.

Một lúc sau, chỉ thấy một người từ trong nước lộ đầu ra, nhìn trái nhìn phải.

Các binh sĩ còn đang ngủ.

Người nọ lặng lẽ bơi tới bên bờ, giơ tay, đem theo một cái rương lớn, cố sức đẩy lên bờ.

Ở trong nước có thể không nặng, nhưng vừa ra khỏi mặt nước, cái rương liền nặng hơn. Động tác của hắc cực nhẹ nhàng chậm chạp, tận lực không tạo ra thanh âm.

Các binh sĩ tỏ ra ngủ rất say, còn ngáy khò khò.

Sau khi thành công đẩy cái rương lên bờ, hắc y nhân nhảy lên mặt nước, ôm rương muốn chạy.

Nhưng hắc vừa chạy được vài bước, chợt nghe được “Tê... vút” một tiếng, một quả hươu tiền (tên lệnh) vút lên giữa không trung, lập tức nổ tung, xung quanh sáng rực.

Hắc y nhân nọ cả kinh, theo bản năng muốn nhảy vào nước đào sinh, nhưng theo vài trận gió động, bên đầm Bích Thủy, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mỗi người một bên, chặn lối đi.

Hắc y nhân quay đầu lại muốn chạy, nhưng Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chính chặn đường lui, cách đó không xa, Ân Hầu khoanh tay tựa bên gốc cây thỏa mãn gật đầu, “Quai tôn (cháu ngoan) lúc này oai thật, bắt người lấy được cả nhân tang (nhân chứng vật chứng)! ”

Khi binh sĩ mai phục ở xung quanh đã tới, đèn \*\*\*g và đuốc chiếu cho đầm Bích Thủy sáng như ban ngày.

Mọi người quan sát hắc y nhân bị vây ở giữa, đều có chút giật mình —— Sao lại là hắc?

Triển Chiêu thì lại hiểu rõ mà cười cười, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào hắc y nhân, “Quả nhiên là người!”

.

.

## 21. Chương 21

### CHƯƠNG 21

[Quý bà độc ác]

.

Nương theo ánh sáng từ ngọn đuốc, mọi người thấy rõ dáng vẻ của hắc y nhân bị vây ở giữa, không phải ai khác, chính là một trong thập đại cao thủ phái Thiên Sơn, được bảo là thành thật nhất – Trình Bình.

Trình Bình khiêng cái rượu, nhìn mọi người xung quanh, trong mắt hiện lên một tia khấn trương, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn Lục Phong vừa theo mọi người tới đang đứng trước mặt, “Chưởng môn, chuyện gì xảy ra?”

Lục Phong cười nhạt lắc đầu, “Đến lúc này còn muốn lừa dối qua ải nữa sao? Người căn bản không phải Trình Bình!”

“Chưởng môn người nói gì vậy, ta không phải Trình Bình thì là ai...”

Hắn vừa nói ra miệng chữ “Ai”, chợt cổ tay Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhoáng lên, “Vù” một tiếng, một tia hàn quang, tựa hồ là sợi tơ xẹt qua.

Bạch Ngọc Đường lại vung tay thu hồi, là một mảnh bàn ti chuyển tròn tròn.

Triển Chiêu nhìn nhìn tay hắn —— Vết thương lúc trước đã sớm lành rồi, mà bàn ti chuyển, đã bị Bạch Ngọc Đường ngoạn đến thành thạo, người này, quả nhiên thiên phú rất cao.

Sau khi Bạch Ngọc Đường thu hồi bàn ti chuyển, mọi người liền nghe được tiếng bay hơi “Xì xì”.

Tiếp đó, chỉ thấy thân hình Trình Bình bắt đầu co lại, tựa hồ trong nháy mắt gầy xuống.

Nhìn lại, phía dưới y phục của Trình Bình là khí nang đã bị bàn ti chuyển cửa rách, khó trách hắn vừa nãy có thể lặn xuống lâu như vậy, quả nhiên có chuẩn bị.

Theo thân hình bại lộ, người nọ cũng không thêm giả vờ nữa, hắn tiện tay túm da mặt... “Soạt” một tiếng, da mặt dịch dung và hắc sắc y phục trên người toàn bộ bị kéo xuống.

Lúc này, mọi người có thể nhìn rõ diện mục thật sự của kẻ này.

Đứng trước mắt, là một nữ nhân có vóc người thập phần thấp bé, da mặt nhiều nếp nhăn chỉ ít năm mươi tuổi, đầu trọc, mặc khấn thân y phục (áo bó sát) hắc sắc, quả nhiên là trang phục thích hợp nhất để dịch dung, xấu xí không gì sánh được.

“Người chính là quý bà?” Triển Chiêu hỏi.

Lão thái bà trầm mặc một hồi, đem cái rượu nặng nề ném xuống đất, híp mắt, trong mắt có quang, nhìn chằm chằm Triển Chiêu, “Làm sao ngươi biết ta là giả?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Người rõ ràng rất giả!”

“Tiểu quý, ít ở đó đắc ý!” Quý bà bị nhiều người vây khốn như vậy, tựa hồ cũng không khấn trương, “Thuật dịch dung của ta là thiên hạ vô địch, không hề có sơ hở, ngươi không có khả năng nhìn ra được.”

Lục Phong nhíu nhíu mày —— Chính xác, thuật dịch dung của quý bà này quả thật đẳng phong tạo cực (đạt tới đỉnh cao), không chỉ như vậy, ngay cả ngữ khí khi nói chuyện, động tác nhỏ, thói quen thường ngày đều mô phỏng giống như đúc, ngay cả đồng môn thường ngày tiếp xúc với Trình Bình cũng không phát hiện ra. Hiện tại ngấm lại, Trình Bình lúc trước đã ra ngoài làm việc, đại khái là khi trở về bị quý bà bắt được... Không biết hắn hiện giờ ở nơi nào? Nhưng quý bà này tâm ngoan thủ lạt lại độc ác, ai biết ả có mô phỏng theo hình dạng của người khác, ám toán Trình Bình rồi không, có thể lúc này Trình Bình đã chết, bị chôn ở đâu cũng không biết.

Lục Phong càng nghĩ càng giận, phụ nhân độc ác này quả thật không thể tha thứ.

“Không có sơ hở?” Triển Chiêu ha hả cười, “Chưa chắc đâu, năm xưa không phải cũng bị Thiên Tôn liếc mắt nhìn ra sao?”

Tất cả mọi người yên lặng gật đầu với Triển Chiêu —— Người này thường ngày ôn nhu, thời điểm mấu chốt thì độc mồm a, quý bà không thích nghe gì thì hẳn nói cái đó, câu đó không phải có ý nói Thiên Tôn liếc mắt một cái đã nhìn thấu hay sao.

Quả nhiên, quý bà vừa nghe được hai chữ “Thiên Tôn”, tức giận đến mức nổi gân trên mặt, “Đừng nhắc tới lão yêu quái đó với ta...”

“Oa...” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được “Oa” một tiếng, “Người cũng không biết xấu hổ gọi người khác là lão yêu quái? Phiền người chừng nào rảnh nhớ soi gương đi nha.”

Triệu Phổ nhìn Âu Dương Thiếu Chinh —— Tên này, thấy cãi nhau là nổi hứng ngay.

Quý bà thuận thế ngồi xuống cái rương, hỏi Triển Chiêu, “Người rốt cuộc làm sao biết ta là giả? Người căn bản không quen Trình Bình mới đúng! Lúc nào bắt đầu hoài nghi ta?”

“Ngay từ đầu.” Triển Chiêu đáp đến ung dung.

Quý bà không tin, “Người thật sự là ân nhân cứu mạng của Trình Bình! Đó không phải ta bịa ra.”

Lục Phong gật đầu với Triển Chiêu, chuyện Trình Bình sùng bái Triển Chiêu, mọi người ở phái Thiên Sơn đều biết, tiểu tử này gặp ai cũng khoe.

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, nhớ tới lại tức giận.

Âu Dương nhỏ giọng nói với Triệu Phổ, “Triển Chiêu còn giận vì Trình Bình nói hẳn không có khí khái anh hùng.”

Triệu Phổ gật đầu, “Rất rõ ràng.”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Triển Chiêu cũng nhanh chóng đá văng cơn khó chịu, trở về vấn đề chính, “Vô luận sự thật là thế nào, nhưng có một điểm người lỗ miệng, cho nên ta ngay từ đầu đã cảm thấy người có chút vấn đề.”

Quý bà khẽ nhíu mày, “Ở đâu?”

“Người nói ta sau khi cứu huynh tẩu của người, bọn họ thịnh tình mời ta lưu lại, ta nói gì để từ chối?” Triển Chiêu hỏi ngược.

Quý bà sững sốt, mọi người cũng có chút khó hiểu —— Tựa hồ không có ăn nhập gì cả a? Triển Chiêu nhìn thấu thân phận của quý bà, cư nhiên là nhờ vào một câu không liên quan gì?

Quý bà tựa hồ đang nhớ lại lúc đó mình đã nói gì.

“Hắn là lén chạy ra ngoài chơi không thể ở lâu, phải về nhà nếu không cha nương sẽ mắng.” Bạch Ngọc Đường nói ra đầy đủ câu nói lúc đó quý bà đã nói.

Bọn Triệu Phổ cũng nhớ tới, gật đầu —— Bạch Ngọc Đường có trí nhớ tốt!

Quý bà nhíu mày, “Cái này thì có vấn đề gì?”

Triển Chiêu cười, “Lời này tuyệt đối không thể nào là ta nói.”

Ân Hầu bên gốc cây xa xa cũng nhin không được mà cười một tiếng —— Một câu nói tưởng như đương nhiên của quý bà này, quả thật đáng để Triển Chiêu hoài nghi.

“Đến tột cùng có ý gì?” Quý bà thắc mắc.

Triển Chiêu nhướng mi một cái, “Từ khi ta được sinh ra cho tới giờ, trong nhà không có ai nữ mắng ta.”

Lời này, Triển Chiêu nói ra rất hiên ngang.

Ân Hầu ở xa xa gật đầu, ai dám mắng ngoại tôn hần?! Hơn nữa Triễn Chiêu khi còn bé đã được nuôi tại Ma cung, ngoại trừ có ba trăm ma đầu cưng chiều, nương của hần càng quý kiến sầu, sủng nhi tử lên tới trời, đòi ngôi sao sẽ không đưa ánh trăng (đòi gì được nấy).

Bạch Ngọc Đường âm thầm thở dài, Triễn Chiêu không bị làm hư cũng coi như thiên phú dị bẩm, phỏng chừng từ đầu tới đuôi là công lao của cha hần, đúng là nhân phẩm tốt.

Ân Hầu nhớ tới chuyện cũ cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, hơn ba trăm ma đầu của Ma giáo sủng ra một đại hiệp vang danh hậu thế, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?! Chẳng lẽ các loại phương thức cưng chiều sủng ái dung túng không đúng?

“Chỉ bằng một câu như thế?” Quý bà khẽ cau mày, thần sắc trên mặt mang theo vài phần không cam lòng.

“Chính là câu nói này.” Triễn Chiêu cười, “Ta về phòng nằm trên giường suy nghĩ rất lâu rất lâu, cuối cùng ta đã nhớ tới một đoạn chuyện cũ.”

Tất cả mọi người nhìn Triễn Chiêu, chờ hần giải đáp.

“Ngày đó ta tuyệt đối là rất thèm tây qua, mới tới ruộng dưa để chọn dưa.” Triễn Chiêu nói, “Lúc định đi về, huynh tẩu của Trình Bình đúng là đã giữ ta lại, thôn dân muốn góp tiền cảm tạ, câu lúc đó ta nói hần là, ‘Quá muộn rồi phải về nếu không người trong nhà lo lắng, nếu thật sự cảm tạ ta, không cần trả thù lao, chọn cho ta hai quả mật sa tây qua ngọt ngọt là được.’”

Mọi người nhin không được giật giật khóe miệng — Cật hóa.

Sắc mặt quý bà đã trầm xuống.

Triễn Chiêu mỉm cười, “Tây qua ngọt thì dễ chọn nhưng mật sa tây qua không dễ tìm, lúc đó thôn dân chọn cho ta vài quả, cũng không đảm bảo có đúng là mật sa hay không. Tiểu chất nhi của Trình Bình nói với ta, ‘Đáng tiếc tiểu thúc thúc của ta không ở đây, hần giới chọn tây qua lắm, chỉ cần vỗ hai cái, lập tức biết quả nào là mật sa ngay, chờ hần trở về ta nói với hần, bảo hần sau này gặp người, chọn tây qua cho người.’”

Mọi người trong lòng hiểu rõ — Thì ra là thế, quý bà có thể mô phỏng bề ngoài, ngữ khí khi nói, thói quen cử chỉ của người khác, nhưng không thể mô phỏng theo bản lĩnh của họ, đặc biệt là chuyện chọn tây qua, toàn bộ đều dựa vào sự hiểu biết về nhiều loại dưa, quý bà không dám nói thật mà tùy tiện bịa ra một câu, là do sợ Triễn Chiêu bảo mình đi chọn tây qua.

Lời này phỏng chừng là quý bà nghe Trình Bình nói, lúc đầu ả quả thật là đánh lén Vương Lạc nhưng không cách nào thoát thân, cho nên lấy thân phận Trình Bình hiện thân. Sau khi bị Triễn Chiêu nắm, vì sợ bị vạch trần, muốn dời đi tầm mắt của mọi người, cho nên cái khó ló cái khôn cần quấy nói Triễn Chiêu không đủ khí khái anh hùng.

Nhưng quý bà lại không thể nói theo câu của Trình Bình, vạn nhất Triễn Chiêu thật sự bảo ả đi chọn tây qua... Không phải là lộ sao? Có thể nói là cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Âu Dương Thiếu Chính cảm khái, “Cư nhiên là vì tây qua!”

Triệu Phổ gật đầu, “Đúng vậy, cư nhiên là vì tây qua!”

Bạch Ngọc Đường cũng mơ hồ nghĩ, Triễn Chiêu ngày đó mang về khẳng định không phải mật sa, cho nên hần mới tiếc nuối tới bây giờ...

Tử Ảnh lẩm bẩm, “Thật đáng sợ...”

Giả Ảnh gật đầu, “Đúng vậy, đây là oán niệm của cật hóa...”

Hắc Ảnh sờ cằm — Triễn Chiêu thật sự là thần nhân a.

Thân phận của quý bà cứ như vậy bị Triễn Chiêu nhìn thấu, tuy rằng mọi người rất bội phục, nhưng đồng thời cũng nhin cười, vẫn cảm thấy việc này rất buồn cười.

Quý bà đứng lên, “Triển Chiêu, tất cả đều là suy đoán của người, không sai, ta quả thật là biết thuật dịch dung, ta cũng quả thật là giả trang Trình Bình, nhưng điều này không tính là có tội, các người có tìm được bất luận chứng cứ gì không?”

“Đã tới nước này mà còn chống chế a?” Âu Dương lắc đầu, biểu thị hết chỗ nói.

“Chúng cứ ngay trong rừng.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Người quảng la tài bảo\* nhiều năm như vậy, những thứ trộm cắp cần phải có một chỗ để cất giấu, đáy đầm Bích Thủy chính là địa điểm giấu bảo tốt nhất. Mặt khác, năm xưa người bị sự phụ ta đánh trọng thương, trốn ở nơi nào hay nhất? Đầm Bích Thủy nhiều khe rãnh dọc ngang, còn có không ít sơn động sáng sủa có thể cất giấu, người giấu ở nơi này là hay nhất.”

\*(quảng la tài bảo: cái này không phải thành ngữ gì đâu, nghĩa là lập kế hoạch lừa gạt nhiều người để cướp của, rồi tàng trữ)

“Người giết chết Nhạc Thành Tây, không phải để trả thù Thiên Tôn, mà là vì hấn phát hiện sự tồn tại của người.” Triển Chiêu nói, “Kỳ lân, kỳ lân thật ra là người!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Nga!”

Lúc này, Vương Lạc vẫn đi theo bên Lục Phong đỡ băng cổ, đột nhiên hô lên một tiếng, thanh âm của hắn còn hơi khàn khàn, nhưng nói chuyện đã không thành vấn đề, “Ta nhớ ra rồi, lúc trước Thành Tây từng nhắc tới, ngày đó hắn ở tại bên đầm nước nhặt được vài khí nang bao tử dê đã rách, cảm thấy kỳ quặc, bèn tìm mấy huynh đệ chúng ta nói chuyện phiếm. Hắn đột phát kỳ tưởng, nói nếu như một người mang theo khí nang từ trong nước đi lên, trên người còn khoác da thuộc màu xanh, vậy đúng là rất giống kỳ lân. Hắn là có ai đó ở trong đầm Bích Thủy, nấp trong những sơn động có ánh sáng? Ngày đó sau khi hắn nói ra những lời này, không lâu sau đã chết!”

Mọi người đây đó nhìn nhau —— Nhạc Thành tây bị giết, là vì phát hiện ra quý bà, bị diệt khẩu, đây là tất cả nguyên nhân!

“Ta và Trình Chí hoài nghi nguyên nhân cái chết của Thành Tây bọn họ, lúc đó người, cũng chính là Trình Bình trở về, chúng ta còn nói cho người biết việc này, còn nói Thu Lương bơi giỏi, không bằng để hắn xuống nước xem thử. Chưa được vài ngày, ta liền nghe người ta nói khi Yến Lâm và Hứa Phi gặp chuyện, Trình Chí đã tới đầm Bích Thủy, cho nên ta mới đánh nhau với hắn.” Vương Lạc gào khóc giờ chân, “Náo loạn cả buổi, cái gì phái Thiên Sơn tất vong, huyết nhuộm đầm Bích Thủy, người chỉ là muốn che giấu bí mật trong nước mà thôi. Thu Lương cảm thấy kỳ quặc, muốn đến đầm Bích Thủy kiểm tra, bị người đánh văng vào nước, hắn bơi giỏi, có thể là tìm được nơi ẩn thân của người, mới mang thương tích đi tìm sự thúc tở... Lúc này chúng ta muốn chuẩn bị nhiều người xuống nước điều tra, người nghĩ không thể tiếp tục trốn được nữa, bèn chuẩn bị mang theo bảo bối của mình bỏ trốn!”

“Tâm hoài bất quỹ, chiếm cứ phụ cận phái Thiên Sơn, muốn tùy thời trả thù.” Lục Phong hiếm khi không có vẻ bình thản thường ngày, mà vô cùng tức giận, “Thấy phái Thiên Sơn nguy nan, liền thừa cơ đưa bọn Không Hạc tới, muốn một lần hành động diệt cả Thiên Sơn ta, trả thù Thiên Tôn, tâm tư ghê tởm!”

“Ha ha...” Quý bà cười dài một tiếng, “Lũ ngu xuẩn phái Thiên Sơn các người thật ra cũng có chút trí tuệ đó chứ.”

Vương Lạc tính bình nóng nảy, nhìn không được, những đại cao thủ của phái Thiên Sơn cũng hiểu ả độc phụ này tội không thể thứ tuyệt đối không được khinh tha.

“Nhưng mà.” Quý bà cười đến đắc ý, “Nếu như giết ta, các người chẳng khác nào giết chết tiểu sư đệ của mình, Trình Bình.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Lục Phong truy hỏi, “Trình Bình không chết?”

Quý bà nhướng mi nhìn những người đang vây quanh ả, “Thỏ khôn có ba hang, ta đương nhiên phải lưu đường lui cho mình, các người giết ta, sẽ không ai biết được Trình Bình ở đâu, đến lúc đó, hắn sẽ chết đối,

bắt quá nếu như các người thả ta ra...”

“Bắt lại khảo tra thì hiệu quả hơn.” Âu Dương Thiếu Chính xen mồm, “Có cách khiến người mở miệng.”

Quý bà cười nhạt, “Các người nghĩ ta sẽ bị các người nắm? Ta cả đời này giết không ít người, đã biết bản thân không có kết cục tốt. Nhưng lúc chết có thể kéo theo một thanh niên chôn cùng, rất có lợi. Mà Thiên Tôn... thấy đồ đệ mình chết mà không cứu được, tiếng xấu vang thiên hạ, phái Thiên Sơn, cũng sẽ trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.”

Triển Chiêu nhíu mày thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nữ nhân kiểu này trong thiên hạ có nhiều không?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, suy nghĩ một chút, “Phỏng chừng chỉ có một nhà không còn chi nhánh nào khác.”

Triển Chiêu gật đầu, thở phào thoải mái, “Cũng may cũng may...”

“Trình Bình ở đâu?” Lục Phong hỏi ả.

“Không bằng vậy đi, Lục chương môn.” Quý bà cười nói điều kiện với Lục Phong, “Oan gia nên giải không nên kết, không bằng chúng ta giao dịch, phái Thiên Sơn người hứa từ nay về sau không truy sát ta, ta đi rồi, sẽ thả tiểu huynh đệ kia ra, thế nào a?”

“Chương môn, ả độc phụ này căn bản không thể tin!” Các đệ tử phái Thiên Sơn đều nhắc nhở Lục Phong.

Lục Phong cũng biết ả không đáng tin, nhưng Trình Bình hôm nay sống chết khó đoán, phái Thiên Sơn đã tổn hại nhiều đồ đệ, không thể để thêm một người nữa phải chết.

Ngay thời khắc quyết định, Lục Phong từ trước đến nay nhân ái quả nhiên bắt đầu do dự.

Đệ tử phái Thiên Sơn đều bắt đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường xa xa, ý là —— Người quyết định đi, chương môn phỏng chừng tới sáng mai cũng không quyết định được.

.  
.

---

Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-an-ky-lan-dam-bich-thuy>